

LINDA HOWARD

Heartbreaker

"Howard retains her best-seller
status as queen of romantic suspense"
Booklist on All That Glitters

Heartbreaker

Linda Howard

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

PREVIEW	
CHƯƠNG 1	
CHƯƠNG 2	
CHƯƠNG 3	
CHƯƠNG 4	
CHƯƠNG 5	
CHƯƠNG 6	
CHƯƠNG 7	
CHƯƠNG 8	
CHƯƠNG 9	
CHƯƠNG 10	
CHƯƠNG 11	
CHƯƠNG 12	
[1]	
[2]	
[3]	
[4]	
[5]	
[6]	
[7]	
[8]	

PREVIEW

Trang trại mà cô thừa kế đang trên bờ vực phá sản, và giờ đây Michelle khám phá ra rằng cô nợ John Rafferty đầm đìa – một người rất kiêu kì và khó yêu thương nhưng cũng chính con người đó đã thu hút cô kể từ lần gặp mặt đầu tiên vài năm trước.

Nhưng sự mê hoặc này cũng làm cho cô cảm thấy sợ hãi, và điều đó được thể hiện không thể rõ hơn được nữa khi lúc này đây khi anh đưa ra một thỏa thuận vượt xa sự căm dỗ mà nó cần có. Cô đã từ chối trở thành tình nhân của anh để đổi lấy việc trì hoãn khoản nợ, và việc giữ gìn bản thân hơn bất kì thứ gì khác...

CHƯƠNG 1

Cô tìm được một mảnh giấy trong khi dọn dẹp tư trang trên bàn làm việc của cha. Michelle Cabot mở tờ giấy ra với sự tò mò đơn thuần như cô đã từng mở những tờ giấy khác, nhưng chỉ vừa mới đọc đoạn đầu tiên thôi đã khiến cho cô lạnh sống lưng và những đầu ngón tay bắt đầu run lẩy bẩy. Một lần nữa cô cảm thấy choáng váng, đôi mắt cô mở to với nỗi kinh hoàng.

Chúa ơi, không phải ai khác mà lại chính là anh ta.

Cô nợ John Rafferty một trăm nghìn đô la.

Và chắc chắn là còn cả lãi nữa. Nhưng là bao nhiêu phần trăm? Cô không thể tiếp tục đọc để tìm ra đáp án cho câu hỏi của mình; thay vào đó cô để tờ giấy trên bề mặt chiếc bàn đầy giấy tờ và ngã lưng vào chiếc ghế làm bằng da thuộc mà trước đây cha cô vẫn thường ngồi, cô nhắm chặt mắt lại để chống lại cơn buồn nôn vì quá sốc, kèm với đó là nỗi khiếp sợ và cảm giác kinh tởm khi niềm hi vọng bị dập tắt. Cô đã từng phải hạ mình và khoản nợ này cũng đã khiến cho cô mất nhà mất cửa.

Tại sao cứ phải là John Rafferty? Tại sao không phải là một ngân hàng băng quơ nào khác? Tất nhiên là kết cục rồi cũng như nhau cả thôi nhưng chí ít cô sẽ không bị làm cho bẽ mặt. Ý nghĩ về việc phải đối mặt với anh ta khiến cho lòng cô thất lại. Cô đã luôn phải che giấu sự mềm yếu của bản thân mình. Và nếu Rafferty biết được điều đó thì cô sẽ chết mất.

Tay cô vẫn run run khi cô cầm mảnh giấy lên để đọc lại nó và tìm ra được chi tiết của những thỏa thuận tài chính. John Rafferty là chủ khoản nợ một trăm nghìn đô la của cha cô – ông Langley Cabot với phần trăm lãi ít hơn so với bên ngoài là hai phần trăm và khoản nợ này đã đến kì hạn từ bốn tháng trước. Cô biết nó đã không được hoàn trả, vì cô đã lật từng trang sách của cha cô với nỗ lực tận dụng được cái gì đó từ thảm họa tài chính mà ông đã để lại trước khi qua đời. Cô đã phải liên tục thanh lí gần như mọi thứ để trả nợ tồn đọng, mọi thứ ngoại trừ trang trại này vì đây là niềm mơ ước của cha cô và bằng cách nào đó nơi đây có thể cho cô một chỗ trú chân. Mười năm trước đây cô không hề thích Florida, khi đó cha cô đã bán nhà và khiến cô phải xa rời cuộc sống vốn êm đềm và ngăn nắp và rồi là sự nóng nực cùng ẩm ướt ở trang trại gia súc, nhưng đó là một thập kỉ trước, bây giờ mọi thứ đã đổi thay. Con người không còn như xưa nữa, đúng là thời gian làm thay đổi con người. Trang trại này không còn là tình yêu và ước mơ của cô nữa, nó chỉ đơn giản là thứ còn sót lại. Cuộc sống đã từng rất phức tạp, nhưng điều đáng kể là những điều tưởng chừng như đơn giản sẽ thế nào khi chúng phải đối mặt với vấn đề sinh tồn.

Thậm chí bây giờ chỉ bỏ cuộc thôi và để mặc những gì chắc chắn xảy đến cũng thật khó. Ngay từ đầu cô đã biết rằng giữ lại trang trại này gần như là không thể, cho dù cô đã phải cố gắng đến cùng. Cô đã từng nghĩ sẽ không thể chịu đựng được chính bản thân mình nếu cô buông xuôi và để trang trại này rơi vào tay người khác.

Nhưng giờ đây sau tất cả cô sẽ phải bán trang trại này đi, hay ít nhất là đàn gia súc; không còn cách nào khác để trả khoản nợ một trăm nghìn đô la nữa. Điều đáng ngạc nhiên là Rafferty vẫn chưa yêu cầu trả nợ. Nhưng nếu cô bán đàn gia súc, thì trang trại còn gì nữa đây? Cô đã phải sống phụ thuộc vào những khoản tiền từ những đàn gia súc này, và nếu không còn khoản thu nhập ấy cô sẽ phải bán tiếp trang trại này.

Việc buông xuôi trang trại này thật khó nghĩ; cô gần như phải bắt đầu hi vọng rằng mình có

thể giữ lại nó. Cô đã từng rất sợ phải đặt niềm tin, sợ phải cố gắng, nhưng lúc ấy vẫn còn đó niềm lạc quan nhỏ nhoi le lói. Giờ đây cô đã thất bại với nó, cũng như với hết thảy mọi thứ trên đời. Thậm chí nếu Rafferty có mở rộng khoản nợ, hay điều gì đó mà cô không mong chờ thì cô cũng chẳng có khả năng chi trả khi đến kì hạn. Một sự thật trần trụi là cô không hề mong đợi bất kì điều gì, cô đơn thuần chỉ là dựa dẫm vào một điều gì đó.

Cô sẽ nói chuyện với Rafferty, có thể đó là việc làm tốt nhất bây giờ. Bây giờ vẫn chưa đến chín giờ ba mươi và Rafferty sẽ vẫn còn thức. Cô tìm số điện thoại của anh ta và bắt đầu quay số, như một phản ứng đã ăn sâu. Thậm chí trước khi tiếng chuông đầu tiên bắt đầu đổ, những ngón tay cô đã nắm chặt ống nghe điện thoại đến nỗi chúng trở nên trắng bệch còn trái tim cô thì đập liên hồi cho cô cái cảm giác như là cô đang chạy. Căng thẳng khiến bụng cô quặn lại. Chết tiệt! Cô sẽ không thể nói chuyện một cách mạch lạc nếu cô không kiềm chế được bản thân như thế này.

Sau sáu hồi chuông thì cuối cùng cũng có người nhấc máy, và ngay sau đó Michelle chuẩn bị sẵn tinh thần để nói chuyện với anh ta. Khi người quản gia nói, "Nhà Rafferty xin nghe," Giọng Michelle trở nên điềm tĩnh một cách hoàn hảo và thậm chí cả khi cô yêu cầu để được nói chuyện với Rafferty.

"Rất xin lỗi, ông ấy không có ở nhà. Cô có thể để lại tin nhắn."

Điều này gần như là một sự ân xá, nhưng điều đó đồng nghĩa với việc cô sẽ phải làm lại điều này nhiều lần nữa. "Làm ơn nói với ông ấy gọi lại cho Michelle Cabot," cô nói, và cho vị quản gia số điện thoại. Sau đó cô hỏi, "Ông ấy liệu có về sớm không?"

Một thoáng lưỡng lự trước khi người bên kia đầu dây trả lời, "Không, tôi nghĩ là ông ấy sẽ về khá trễ, nhưng tôi sẽ chuyển lời nhắn của cô vào ngày sáng hôm sau."

"Cám ơn," Michelle nói và cúp điện thoại. Lẽ ra cô phải biết rằng anh ta không có ở nhà chứ. Rafferty là một người nổi tiếng, và rất có thể còn khét tiếng trong một thế giới khác nữa cho những ham muốn tình dục và những cuộc phiêu lưu của anh ta. Nếu anh ta muốn yên tĩnh trong suốt những năm qua thì chắc hẳn anh ta sẽ chìm sâu trong địa ngục của chính mình. Theo như những lời đồn đại mà cô nghe được thì anh ta có ham muốn tình dục rất mãnh liệt, chỉ một cái liếc nhìn từ đôi mắt đen sâu thẳm kia cũng có thể khiến cho nhịp tim của những quý cô đập loạn xạ và anh ta đã nhìn rất nhiều phụ nữ, nhưng Michelle không nằm trong số đó. Mười năm trước, ngay buổi gặp mặt đầu tiên đã chứng kiến sự thù địch giữa họ và mối quan hệ này là một sự bế tắc. Cha cô đã từng là cầu nối giữa hai người, nhưng giờ đây ông đã không còn, và cô mong chờ điều tồi tệ nhất.

Có lẽ tối hôm nay cô không thể làm được gì để giải quyết khoản nợ kia, và cô cũng không còn tâm trạng để tiếp tục phân loại đồng giấy tờ của cha cô nữa, nên cô quyết định sẽ đi ngủ. Cô chỉ tắm qua loa, khắp người cô đang cực kỳ đau nhức đòi hỏi được tắm lâu hơn nữa nhưng cô sẽ làm tất cả để hóa đơn tiền điện luôn ở mức thấp nhất có thể, và vì vậy cô lấy nước tắm từ giếng và nước được bơm từ một cái bơm điện, một chút xa xỉ nhỏ bé này để đổi lại những thứ quan trọng hơn, như chuyện ăn uống hàng ngày chẳng hạn.

Mặc dù cô rất mệt nhưng khi nằm trên giường cô không tài nào chợp mắt nổi. Trong đầu cô lại tiếp tục là viễn cảnh của cuộc nói chuyện với Rafferty, và một lần nữa, trái tim cô lại đập liên hồi. Cô cố gắng hít một hơi thở sâu và thật chậm. Chuyện này vẫn luôn xảy ra với cô, cứ như là một quy luật tự nhiên xoay vòng, và dường như mọi việc còn tồi tệ hơn khi cô phải mặt đối mặt với anh ta. Giá mà anh ta không quá cao lớn như vậy! Nhưng anh ta lại cao những sáu feet ba inch ($= 1.905m$) và nặng gần hai trăm pounds ($= 90,7kg$), anh ta rất giỏi trong việc làm cho người khác trở nên tự ti với chiều cao của mình. Mỗi khi anh ta đến gần, Michelle lại cảm thấy run sợ và chỉ nghĩ về anh ta thôi cũng đủ khiến cô cảm thấy nghẹt thở. Không một người

đàn ông nào trên thế giới này lại khiến cô có phản ứng như vậy ngoài anh ta ra, không ai có thể làm cô tức giận, vì vậy cô luôn phải đề phòng anh ta nhưng đầu óc trong cô tràn ngập cảm giác thích thú theo cái cách nguyên thủy nhất.

Tất cả những thứ ấy đã tồn tại ngay từ đầu, từ cái khoảnh khắc cô lần đầu gặp anh ta mười năm trước. Năm ấy cô mười tám tuổi và ngang ngạnh như cái cách anh buộc tội cô, và cũng kiêu kì như một cô nàng mới lớn. Còn anh ta là một người danh tiếng, danh tiếng đi kèm với tài tiếng, và Michelle đã quyết tâm thể hiện cho anh ta biết rằng cô sẽ không bao giờ như những người phụ nữ vẫn luôn khao khát anh ta. Anh ta không đời nào thích một cô nàng mới lớn đâu, cô nghĩ một cách châm biếm và xoay mình trên giường để tìm kiếm sự thoải mái. Cô đã từng là một đứa trẻ, một đứa trẻ ngớ ngẩn, ngang ngạnh và cũng tràn đầy sợ hãi.

Bởi vì John Rafferty đã thực sự làm cô thấy kinh sợ, dù cho anh ta đã làm mọi thứ – trừ bỏ việc để ý đến cô. Hay đúng hơn là những phản ứng của cô, chính chúng đã dọa nạt cô. Khi ấy anh ta là một người đàn ông hai mươi sáu tuổi, nhưng rất khác những người đàn ông mà cô từng biết, người đàn ông này đã biến một trang trại gia súc nhỏ ở trung tâm Florida thành một đế chế đang trên đà phát triển thịnh vượng bằng chính ý chí, nghị lực của mình cùng với bao năm làm thêm không biết mệt mỏi sau giờ hành chính.

Ánh mắt đầu tiên lúc cô nhìn anh ta, khi cha cô và anh ta đang nói về đàn gia súc, đã dọa cô gần chết. Cho đến tận bây giờ cô vẫn có thể nhớ rõ mồn một cái cảm giác ngực không thông, tim ngừng đập lúc đó – cứ như thể cô bị một ai đó thụi vào bụng vậy. Nó thật đáng sợ !

Cô đã có lần đứng cạnh con ngựa của anh ta. Rafferty nhanh chóng vòng một tay qua yên ngựa và tay còn lại đỡ lấy hông mình. Với chiều cao tuyệt đối và những vòng cơ bắp cường tráng của mình, anh ta luôn làm người khác có cảm giác là anh ta có thể áp đảo con vật to lớn này với ý chí của riêng anh ta.

Cô đã từng nghe qua về anh ta trước đó rồi; những người đàn ông vẫn luôn cười và gọi anh ta là “stud” trong cái giọng ngưỡng mộ nhất (*Ngọc Mai : sorry các bạn, mình nghĩ từ này nên để nguyên văn vì nếu dịch ra thì sẽ mất đi văn phong, đại khái là người trẻ tuổi có phong độ – để hiểu thêm các bạn tự tra từ nha!*), và phụ nữ thì cũng gọi anh ta như vậy – chỉ có điều là luôn với những tiếng thì thầm chứa đầy sự hứng thú và nửa như sợ hãi, kính trọng.

Một người phụ nữ sẽ có thể bị nghi ngờ có dính líu đến anh ta sau lần đi chơi đầu tiên, nhưng nếu cô ta đã đi chơi với anh ta hai lần thì cũng có nghĩa là cô ta đã lên giường cùng Rafferty. Tại thời điểm đó, Michelle chưa từng coi rằng danh tiếng mà Rafferty có được chỉ là do người đời phóng đại. Đến bây giờ cô vẫn chưa từng nghĩ như vậy. Có một điều gì đó về ngoại hình và phong thái của Rafferty đã khiến cho mọi người phụ nữ phải tin vào những câu chuyện xung quanh anh ta.

Nhưng kể cả danh tiếng của Rafferty dường như cũng vẫn làm cô cảm thấy luôn không sẵn sàng khi đối diện con người thật của anh ta – đối diện với sự áp bức vốn có cùng với nguồn nhiệt năng lượng tỏa ra từ anh ta. Tạo hóa đã ban cho một số người những quyền năng đặc biệt hơn, hấp dẫn hơn, và tỏa sáng hơn những người xung quanh họ; và John Rafferty là một trong số đó. Có thể nói, anh ta là một ngọn lửa trong bóng tối, chiếm ưu thế và vượt trội hơn hẳn thế giới xung quanh anh ta với chiều cao cũng như dáng người cân chuẩn; thống trị người khác với sự mạnh mẽ, dứt khoát, cá tính và có thể cả sự tàn nhẫn nữa.

Michelle chìm đắm trong cái bóng hào nhoáng về Rafferty khi cô nhìn thấy anh ta lần đầu tiên – ánh sáng mặt trời lấp lánh trên tóc của anh, đôi mắt sâu thăm thẳm nổi bật dưới đôi lông mày đen rậm cùng vầng trán cao ngất, và còn bộ râu gọn gàng mà tinh tế như muốn làm nổi bật đường nét sắc sảo của làn môi gợi cảm đó nữa chứ. Anh ta sở hữu một làn da ngăm đen mà khỏe mạnh, nhờ vào việc phải đi làm bên ngoài vào mọi mùa trong năm; và khi cô ngắm nhìn

anh ta, cô vẫn luôn thấy được một dòng mồ hôi tuôn chảy vòng quanh từ vòng thái dương đến bộ xương quai hàm trước khi xuống đến chiếc cằm vuông nam tính ấy.

Những mảng mồ hôi dần thấm ướt đầm cái áo xanh nước biển – vùng dưới tay, phía trước ngực và cả ở sau lưng. Nhưng mồ hôi và bụi đất bắn vẫn ko thể làm giảm bớt đi cái hơi hướm đầy khí thế tỏa ra từ anh – từ một người đàn ông gọi cảm, nam tính, bá đạo và mãnh liệt; mà có lẽ nó chỉ đóng vai trò tô điểm. Tay anh ta đang đặt trên hông đã thành công lôi kéo Michelle nhìn chằm chằm xuống phần hông và đôi chân dài khỏe khoắn của anh, mà cái quần jeans bạc màu đã phác nên những đường nét trên cơ thể anh ta một cách chân thật nhất làm yết hầu cô trở nên khô ráo.

Trong khoảnh khắc, trái tim cô đã bị lỗi nhịp, và rồi nhanh chóng đập rộn ràng với một nhịp điệu mạnh mẽ. Thời khắc đó, cô mới chỉ mười tám tuổi, vẫn còn quá trẻ để có thể đối mặt với cảm nhận của mình, quá trẻ để đối mặt với một người đàn ông, và phản ứng của chính bản thân đã thực làm cô thấy hoảng sợ. Và vì như thế, Michelle, với sự kiêu kỳ nhất có thể, đã đi tới bên cạnh ông bố của mình để được giới thiệu làm quen với anh ta.

Họ đã luôn như thế từ trước đến giờ. Cô có lẽ là người phụ nữ duy nhất trên thế gian này hay xung đột với Rafferty đến như thế, và cô cũng không chắc – kể cả bây giờ, là cô muốn thay đổi điều này. Ở một khía cạnh khác, cô cảm thấy an toàn hơn khi biết rằng anh ta không có hứng thú gì với cô; ít nhất anh ta cũng chưa từng giờ cái bộ mặt có sức quyến rũ chết người ấy lúc ở bên cạnh cô. Thái độ chống đối và thù địch Michelle dành cho Rafferty mang lại cho cô một cảm giác an toàn nhất định.

Đột nhiên, cô cảm thấy rung mình khi nằm trên giường và nghĩ về cả anh ta lẫn những gì cô đã phải tự thừa nhận với bản thân về cảm xúc của mình với con người đáng sợ đó: cô cũng chẳng miễn dịch với sức hút của anh ta như mọi người vẫn nghĩ, hay nói cách khác, cô từng thích anh ta không kém vô số những người phụ nữ vẫn luôn vây quanh anh ta, chỉ có điều họ không hề tự bài trừ cảm xúc của mình mà cũng không kháng cự lại nó như cô mà thôi.

Cô vẫn còn an toàn, chừng nào Rafferty không nhận ra sự kháng cự yếu ớt, mỏng manh của cô mỗi khi phải đối mặt với sự nam tính không thể chống cự ấy của anh ta. Anh ta hẳn sẽ vui sướng lắm nếu có thể lợi dụng được ảnh hưởng của mình đối với cô – hẳn là sẽ bắt cô trả giá về những lời phê bình gay gắt mà cô đã nói về anh ta trong suốt bao năm qua, và cả bao thứ anh ta không thích ở cô nữa chứ. Để bảo vệ bản thân mình, cô đã và đang luôn phải giữ khoảng cách với anh ta bằng thái độ thù địch của mình; và vì thế, thật mỉa mai làm sao khi giờ đây, cô lại cần chút thiện chí của anh ta để thoát khỏi khó khăn tài chính.

Cô dường như đã quên mất làm thế nào để có thể cười, trừ những nụ cười giao tiếp mà cô luôn phải dùng đến dù cho rằng trong lòng không cảm thấy có chút xíu gì là hài hước, hay là trừ bỏ đi những nụ cười cay đắng cô phải phả lên tấm mặt nạ vô hình của mình để không bị người khác thương hại; nhưng giờ đây, trong bóng tối và chút riêng tư còn lại trong phòng ngủ này của cô, cô lại cảm thấy một nụ cười châm biếm đang xuất hiện trên đôi môi mình. Nếu cô phải dựa trên lòng tốt của Rafferty để tồn tại, cô thà tự đi ra một bãi cỏ, đào một cái hố lớn và tự phủ đất lên trên mình để tiết kiệm cho anh ta chút ít thời gian và tâm tư.

Sáng hôm sau cô đi quanh quần rồi lại vòng quanh ngôi nhà để chờ anh ta gọi, nhưng cô còn bao việc phải làm, và lũ gia súc thì không thể chờ đợi nữa. Cuối cùng, cô từ bỏ ý định này và lê chân tới khu chuồng động vật. Đầu óc cô đã bị lấp đầy bởi một trăm lẻ một những vấn đề hàng ngày của nông trại. Cô còn mấy cánh đồng cỏ chưa cắt và đóng lại thành kiện, nhưng cô đã bị ép phải bán đi cái máy cắt cỏ và máy kéo; cách duy nhất để có thể cắt cỏ và đóng lại là tặng cho người nào đó một phần cỏ khô nếu họ cắt cỏ và đóng chúng thành kiện giúp cô. Cô lùi xe tải vào trong mấy cái chuồng và trèo vào vựa cỏ khô, đếm số kiện cỏ còn lại. Kho dự trữ đang càng ngày càng hạn hẹp; cô cần phải làm gì đó sớm nhất có thể.

Chắc chắn rằng không có cách nào để cô có thể tự mình nâng những vựa cỏ lên, nhưng cô đã xây dựng hệ thống của riêng mình để xử lý việc này. Cô đã đỗ chiếc xe tải ngay bên dưới cánh cửa hướng tới vựa cỏ khô, và rồi mọi việc còn lại chỉ là đẩy kiện hàng tới cánh cửa mở và đẩy chúng xuống dưới. Tuy vậy, để đẩy được đồng cỏ lại không phải là việc dễ dàng gì vì ước chừng chúng phải nặng đến nửa tạ, điều đó có nghĩa là cô chỉ nặng hơn đồng kiện hàng này có 8,2 cân nếu không phải cô đã giảm cân – điều mà cô nghĩ rất có thể đã xảy ra, và phải chăng kiện hàng này chỉ có đúng 50 kg – điều mà cô đoán là cũng không thể. Cân nặng của mỗi loại là khác nhau, nhưng cũng có vài loại khiến cô không thể cử động được dù chỉ là 1 inch.

Cô lái cái xe tải đồng cỏ tới nơi nông trại cho gia súc ăn cỏ, đầu ngẩng cao lên, quan sát để tìm kiện cỏ quen thuộc, và đảm gia súc đang di chuyển thật thông thả tới chỗ cô. Michelle dừng xe và trèo lại vào bên trong. Ném cái kiện hàng nửa tạ này đi thì quả thật là việc không tưởng, vì thế cô cắt sợi dây bên ở phía sau xe ra và nói lỏng cổ với cái chìa cô đã sớm chuẩn bị, rồi ném đồng cỏ vào những bụi cây rậm lớn.

Cô quay trở vào xe, lái xe lui xuống phía dưới đồng cỏ một chút, rồi dừng lại và lặp lại quá trình lúc nãy. Cô làm như thế cho đến khi phía sau của chiếc xe tải không còn lại gì, và cùng lúc cô kết thúc công việc thì vai của cô cũng đau rã rời, các cơ bắp của cô có cảm giác như là đang cháy rục lên. Nếu như số lượng đàn gia súc không bị giảm đi nhiều so với lúc đầu chúng vốn thể thì cô đã không thể xử lý được vụ này. Nhưng nếu đàn gia súc có nhiều hơn, cô tự nhắc bản thân mình, thì cô đã có thể có đủ khả năng để nhờ sự giúp đỡ. Khi cô nhớ lại số người đã từng làm việc ở nông trại, số lượng người cần để trang trại có thể hoạt động bình thường, một cơn thất vọng xuất hiện. Sự lô-gic bảo với cô rằng cô sẽ chẳng có cách nào để tự mình làm tất cả.

Nhưng theo như lô-gic cô phải làm gì với hiện thực tàn nhẫn này? Cô phải tự mình làm việc đó bởi vì cô chẳng còn ai khác nữa. Đôi khi cô nghĩ rằng đó là một điều mà cuộc sống hình như đã định là để dạy cô: rằng cô chỉ có thể phụ thuộc vào chính mình, rằng không ai có thể tin tưởng được, không một ai cô có thể dựa vào, không ai đủ mạnh mẽ để đứng đằng sau cô và chống đỡ cho cô khi cô cần phải nghỉ ngơi. Đã có những lúc cô cảm nhận được sự cô đơn ghê gớm, đặc biệt là từ sau khi cha của cô qua đời, nhưng cũng có một sự thoải mái không tên rất vô lý khi biết rằng cô không thể tin tưởng được ai ngoài chính bản thân mình. Cô không mong chờ bất cứ điều gì từ người khác, vì thế cô không bị thất vọng nếu họ không thể đáp ứng được sự mong đợi của cô. Cô đơn giản là chấp nhận sự thật như nó vốn thể mà không cần sự nguy trang đẹp đẽ nào, làm những gì cô phải làm, và đi tiếp từ đó. Ít nhất thì bây giờ cô cũng đang được tự do, và không còn phải thức dậy với nỗi khiếp sợ mỗi ngày.

Cô mệt mỏi lê bước xung quanh đồng cỏ và làm những việc vặt, không nghĩ ngợi gì cả và đơn giản là để cơ thể cô được vận động. Theo cách đó thì dễ dàng hơn; cô có thể chú ý hơn đến sự đau nhức của mình và những vết thâm tím khi mà tất cả những công việc đó được hoàn thành, nhưng cách tốt nhất để mọi việc được hoàn tất đó là lơ đi sự chống đối của những cơ bắp và những vết đứt và những vết thâm tím của cô. Không ai trong số những người bạn cũ của cô có thể tin rằng Michelle Cabot lại có thể để hai bàn tay xinh xắn của cô dính vào những công việc lao động nặng nhọc. Đôi khi điều này làm cô thấy thích thú khi hình dung ra phản ứng của họ sẽ như thế nào, một trò chơi trí tuệ khác mà cô tự chơi với mình để giết thời gian. Michelle Cabot đã từng luôn luôn sẵn sàng cho một bữa tiệc, hoặc là đi shopping, hay là một chuyến đi tới St. Moritz, hay một chuyến đi biển trên chiếc du thuyền của ai đó. Michelle Cabot đã từng luôn luôn tươi cười, chế giễu thú tốt nhất của họ; cô đã từng trông rất hoàn hảo với một ly sâm-panh trên tay và những viên kim cương lấp lánh trên đôi tai cô. Cô Gái Vàng, chính là cô.

Ồ, Cô Gái Vàng có những đàn gia súc cần phải cho ăn, có cỏ để cắt, những hàng rào cần phải sửa chữa, và đó chỉ là đỉnh của núi băng trôi. Cô cần phải tắm cho lũ gia súc, nhưng vẫn còn một vài thứ khác cô vẫn chưa tìm ra làm thế nào để tự mình quản lý. Đó là việc đóng nhãn, và cả gây giống nữa. Khi mà cô để bản thân mình nghĩ về tất cả những thứ cô cần phải làm, cô bị

choáng ngợp trong nỗi tuyệt vọng, chính vì vậy mà cô thật sự không muốn chìm sâu vào dòng suy nghĩ ấy. Ngày nào cũng vậy, cô bước những bước đi nặng nề và làm những gì mình có thể. Đây chính là sự sinh tồn và cô đã thích nghi khá tốt với cuộc sống này.

Đến mười giờ tối hôm đó mà Michelle vẫn chưa nhận được cuộc gọi nào từ Rafferty, cô tự ép bản thân phải gọi đến nhà anh ta một lần nữa. Và người quản gia lại nhắc máy, Michelle cố kìm nén một tiếng thở dài, tự hỏi có bao giờ anh ta chịu ngủ ở nhà của mình hay không.

“Tôi là Michelle Cabot. Tôi muốn nói chuyện với ông Rafferty một lát. Xin hỏi ông ấy có nhà không ạ?”

“Vâng, ông chủ đang ở dưới kho thóc. Phiên cô đợi máy một lát, tôi sẽ nối máy của cô với ông chủ ngay bây giờ.”

Điều đó có nghĩa là anh ta có một cái điện thoại ở kho thóc! Trong một khắc cô bỗng cảm thấy ghen tỵ với những gì anh ta có; trong lúc này cô nghe được vài tiếng click ở bên đầu bên kia. Cứ nghĩ cái trang trại của anh ta thì cô lại bất giác không kìm nén được một tiếng thở dài.

“Rafferty” một giọng nam trầm ấm vang lên bên tai cô, và đương nhiên, với vẻ rất không kiên nhẫn. Trái tim cô bỗng nhảy vọt lên, bàn tay bất chợt nắm chặt cái máy điện thoại.

“Vâng, tôi là Michelle Cabot.” – Cô cố giữ sao cho giọng mình nghe thờ ơ nhất. – “Tôi có chuyện muốn nói với anh, nếu hiện giờ anh đồng ý dành cho tôi chút thời gian.”

“Đáng tiếc là hiện giờ tôi lại đang rất thiếu cái mà cô gọi là thời gian. Tôi đang có một con ngựa sắp sinh, vì thế làm ơn hãy nói nhanh lên một chút.” *(nguyên văn tác giả dùng chữ “spit”, có nghĩa là khạc nhổ, nhưng mình nghe như thế không xuôi mà cũng không hay lắm)*

“Ồ, tôi nghĩ là sẽ mất nhiều thời gian hơn thế. Tôi muốn hẹn anh một buổi gặp mặt. Liệu anh có cảm thấy phiền không nếu tôi ghé qua vào sáng ngày mai?”

Anh ta cười, một tiếng cười không hề mang theo chút hài hước “Đây là một nông trại đang hoạt động, cung à, không phải là một sự kiện xã hội. Tôi không có thời gian cho cô vào sáng ngày mai.”

“Vậy thì khi nào thì được?”

Cô nghe tiếng anh ta lầm bầm chửi thề không hề kiên nhẫn ở đầu dây bên kia. “Nghe này, tôi không có thời gian cho cô bây giờ. Tôi sẽ ghé qua trên đường xuống thị trấn vào chiều mai, khoảng sáu giờ. Rồi anh ta cúp máy ngay trước khi cô kịp nói xem cô có đồng ý hay không.

Nhưng rồi khi dập máy, cô cũng tự nhủ một cách rầu rĩ rằng anh ta đang nắm mọi thứ của cô trong tay, thế nên việc cô có thể đáp ứng thời gian anh ta đặt ra hay không cũng không thể nói là một vấn đề. Ít nhất thì cô cũng đã thành công trong việc hẹn gặp anh ta; và từ bây giờ đến lúc đó cô còn gần hai mươi tiếng đồng hồ để chuẩn bị tinh thần đối mặt với anh ta.

Cô quyết định nghỉ làm để có thể tắm gội thật sạch sẽ, sau đó là trang điểm cùng xịt chút nước hoa, và cuối cùng là mặc vào cái quần lanh và áo lụa trắng. Ít nhất khi nhìn thấy cô, Rafferty sẽ không bao giờ nghĩ ngờ cô nữa, rằng cô không hơn cái con người mà anh ta vẫn luôn nghĩ đến là bao- ngang ngạnh do quá được nuông chiều và vô tích sự.

Đã là chiều muộn rồi, mặt trời như đang muốn thiêu đốt nhân loại và đẩy cái nắng lên đến 40°C, đàn gia súc đã bắt đầu lồng lên một cách bất kham. Rafferty đang rất nóng, chảy đầy mồ hôi, trên người cũng toàn bụi bặm và dể gắt gỏng; và người làm của anh cũng thế. Họ đã dành

quá nhiều thời gian đuổi theo lũ gia súc chạy lang thang thay cho việc phải hoàn thành những thứ quan trọng hơn; và giờ đây khi nghe thấy tiếng sấm vang dội báo hiệu cho một cơn bão mùa hè đặc trưng thì mọi người đều đang cố gắng hoàn thành công việc một cách nhanh nhất.

Bụi bắt đầu tung lên trong không khí khi mà tiếng sấm đang ngày càng rền rã và vang dội hơn. Rafferty gắng sức làm việc cùng mọi người, không hề ngại ngần kể cả những công việc có bẩn thỉu đến thế nào. Dù gì thì trang trại này vẫn luôn là tất cả đối với anh. Công việc ở nông trại này đúng là có khó khăn cực nhọc và lại mang theo sự bẩn thỉu ở một khía cạnh nào đó, nhưng anh cũng thu được lợi nhuận từ nó nhiều hơn bất kì kẻ nào khác – bằng chính mồ hôi công sức cũng như ý chí quyết tâm phi thường của mình.

Mẹ anh đã lựa chọn rời bỏ con cái còn hơn là chịu đựng một cuộc sống vất vả, cực nhọc như thế với trang trại của bố anh – lẽ đương nhiên là hồi đó nó còn nhỏ hơn thế này rất nhiều. Bố anh cùng với nông trại này lúc đó đã không thể cho mẹ anh một cuộc sống theo cái cách mà bà muốn. Nhiều lúc, Rafferty cảm thấy trong lòng dâng trào một niềm cảm xúc thỏa mãn nhưng cũng rất tàn nhẫn rằng mẹ anh giờ đây đang hối hận biết bao vì đã quá vội vàng rời bỏ con anh mà đi như thế. Anh không hận bà; nhưng anh cũng không phí phạm công sức của mình cho bà. Đơn giản chỉ là anh không có tác dụng gì cho bà bây giờ nữa, hay kể là cho những người trọc phú, hư hỏng, nhảm chán và vô dụng mà bà luôn coi là bạn.

Nev Luther sắp xếp hoàn chỉnh mọi việc về đàn bê con, gạt đi mồ hôi trên mặt bằng vạt áo, ngẩng đầu lên trời và thấy ngay những đám mây cuồn cuộn xám xịt đang ùn ùn kéo đến. “Hừ, thế đấy,” anh ta càu nhàu. “Chúng ta nên nhanh lên thôi trước khi bão đến!” Rồi anh ta lướt mặt qua ông chủ của mình “Không phải anh định đi gặp cái cô Cabot gì gì đó hôm nay ư?”

Nev đã ở trong chuồng gia súc khi mà Rafferty nói chuyện với Michelle, chính vì vậy anh ta tình cờ nghe được cuộc nói chuyện đó. Lướt nhìn đồng hồ, Rafferty chửi thề. Anh đã quên mất cô ta, nhưng anh cũng chẳng biết ơn Nev vì đã nhắc cho anh nhớ. Có rất ít người trong thế giới này có thể làm anh tức điên lên như Michelle Cabot.

“Chết tiệt! Tôi nghĩ tôi phải đi thôi.” Rafferty bắt đầu nói. Anh biết cô ta muốn điều gì. Dù thế nào thì anh cũng thấy có phần kinh ngạc khi cô ta đã tự biết đường mà gọi trước, thay vì tiếp tục lờ đi cái giấy báo hết hạn thời gian trả nợ. Chắc cô ta sẽ than vãn với anh rằng cô ta còn mỗi một ít tiền nữa thôi, và không thể kiếm được ngần ấy tiền trong thời gian ngắn như thế.

Cứ nghĩ đến cô ta thôi là anh lại muốn tóm lấy và lắc mạnh thân hình cô ta. Hay ít ra thì cũng phải lấy một cái thắt lưng thắt chặt vòng quanh hông cô ta. Ở Cabot hội tụ những gì mà anh ghét nhất: một đứa con gái ăn bám hư hỏng, ích kỷ mà vô tích sự – chưa hề phải đụng tay đụng chân đến bất cứ thứ gì nặng nhọc.

Langley Cabot đã tự làm mình phá sản khi phải chi tiêu cho những cuộc ăn chơi của cô ta. Dù vậy, chả có gì tốt đẹp đã đến được với Michelle bé nhỏ cả, không một thứ gì hết. Chết tiệt, cô ta luôn làm anh phát cáu! Cô ta chọc tức anh ngay từ giây phút đầu tiên anh gặp cô ta, vênh vác bước tới chỗ cha cô ta đang đứng nói chuyện với anh, vênh cái mũi cao ngất lên trời một cách kiêu kỳ như thể cô ta đã nghĩ thấy một thứ gì tệ lắm vậy.

Mà cũng có thể là cô ta đã nghĩ thấy thứ gì như thế thật. Mồ hôi – sản phẩm của những công việc thể chất nặng nhọc, luôn là một thứ mùi đáng khinh đối với cô ta. Cô ta đã nhìn anh với ánh mắt khi người ta nhìn một loài sâu bọ đáng ghê tởm, lờ anh đi như thể anh là một người không đáng để mắt tới, rồi quay lưng lại với anh trong khi cô ta ngoe nguẩy quanh người cha của mình – nịnh hót và tán dương ông trong vai cô con gái rệu rã.

“Ông chủ của tôi ơ, anh chỉ cần nói anh không muốn đến gặp người đẹp đáng yêu đó, thì tôi sẽ rất sẵn lòng thế chỗ của anh mà”. Nev đề nghị với nụ cười rộng đến tận mang tai

“ Uhm, lời mời hấp dẫn thật đấy” Rafferty nói một cách cẩu kính, xem lại đồng hồ một lần nữa. Anh có thể về nhà để tắm rửa thật sạch sẽ, nhưng anh sẽ muộn mất. Hiện giờ nơi anh đang ở cũng không xa trang trại nhà Cabot cho lắm, và anh ta cũng không có hứng lái xe vòng xuống tận nhà của mình, tắm rửa, và rồi lại lái xe vòng lại nhà cô ta chỉ để không làm phiền đến cái mũi của cô ta. Cô ta sẽ phải chịu đựng anh trong bộ dạng này thôi – bẩn thỉu và đầy mồ hôi khắp người. Dù sao thì cô ta cũng mới là người muốn có buổi gặp mặt này cơ mà.

Với tâm trạng này, anh có thể yêu cầu cô ta phải trả nợ ngay lập tức dù biết rõ rằng cô ta không bao giờ có đủ số tiền đó. Anh tự hỏi, với sự châm biếm khinh thường đến tột cùng, nếu cô ta chịu trả khoản nợ theo một cách khác. Hẳn cô ta phải kinh tởm lắm khi nghĩ đến cảnh anh và cô ta cùng nhau trên giường, khi anh sở hữu thân hình cô ta. Xét cho cùng, anh là người rất hung dữ, luôn mang bụi bẩn trên người, và là người làm việc vất vả để có thể kiếm được cái ăn.

Sải chân bước đến bên chiếc xe tải của mình, anh vẫn không thể xóa cái viễn cảnh ấy ra khỏi đầu mình – hình ảnh Michelle Cabot nằm dưới thân anh, thân hình mảnh dẻ mềm mại đang vòng quanh anh, mái tóc vàng óng trải đầy trên gối của anh trong lúc anh đi vào thân thể cô ta. Rafferty chửi thề một tiếng khi bỗng cảm thấy phần dưới bụng của mình căng lên – phản ứng lại cái viễn cảnh khiêu gợi đang hiển hiện ra trước mắt anh. Chết tiệt cô ta đi và cả anh nữa. Anh đã ngắm ngẫm quan sát cô ta bao năm nay, anh dành cho cô ta một ham muốn mãnh liệt nhưng đồng thời cũng lại muốn chỉ giáo cho người con gái hư hỏng, mất nết và ích kỷ này một bài học thật đích đáng.

Mọi người thường không nhìn ra Michelle là một người như vậy; cô ta có thể rất duyên dáng khi cô ta muốn thế, và cô ta đã quyết định bày ra cái dáng vẻ dễ ưa này đối với những người xung quanh, có thể chỉ là để cho cô ta có thể cười nhạo vào tính cả tin cùng khờ dại của họ sau đó. Những người nông dân và chăn nuôi gia súc ở khu vực này rất thân thiện, luôn chăm chỉ làm việc một cách đoàn kết, hòa đồng; hầu hết mọi dịp cuối tuần đều tổ chức tiệc hay tiệc nướng, và lạ ở chỗ là Michella đã quy phục được hết tất cả bọn họ.

Họ hẳn chưa từng được nhìn thấy một mặt khác trong con người cô ta mà cô ta đã luôn luôn bộc lộ cho anh thấy; cô ta luôn tươi cười, vui vẻ nhưng chưa từng như thế với anh; cô ta sẵn sàng nhảy với bất kỳ người đàn ông nào nhưng lại chưa từng chịu nhảy với anh. Anh công nhận là anh cũng đã từng ngắm nhìn cô ta không biết bao nhiêu lần, ừ mà cũng đúng thôi, anh chỉ là một thằng đàn ông khỏe mạnh với bao cơ sinh lý học bình thường và anh đã không thể ngăn cơ thể mình phản ứng một cách hết sức tự nhiên đối với thân hình yếu điệu mà quyến rũ không thể tả cùng với nụ cười lấp lánh của cô ta; dù cho rằng anh ta đã tự tức giận với bản thân mình bao nhiêu lần khi có cái loại phản ứng như thế trước cô ta. Anh không hề muốn mình lại như vậy, nhưng chỉ cần nhìn thấy cô ta thôi là anh lại không thể kiềm chế được bản thân mình.

Đương nhiên là chỉ cần là đàn ông thì ai cũng nhìn cô ta một cách thèm muốn như vậy cả thôi, trong số đó bao gồm cả Mike Webster. Rafferty không nghĩ là mình có thể tha thứ Michelle cho những gì cô đã làm với Mike – người đang có một cuộc hôn nhân vô cùng mong manh ngay cả trước khi Michelle kip xen vào cùng với vẻ ve vãn lẳng lơ và nụ cười lấp lánh của mình. Dù Mike không hợp với cô ta ở bất kỳ điểm nào, anh ta vẫn phải lòng cô ta – nhanh chóng và cuồng nhiệt; và vì thế nên cuộc hôn nhân nhà Webster sắp đặt đã tan như mây khói. Vậy mà sau đó người con gái đáng ghét ấy đã có thể nhẹ nhàng quay sang một đối tượng mới khác, để lại cho Mike chẳng gì ngoài một cuộc đời đã bị hủy hoại. Chàng trai chăn nuôi gia súc trẻ đã mất mọi thứ anh có trong đời, bị ép phải bán đi nông trại để dàn xếp ổn thỏa vụ ly hôn.

Dù sao thì Mike cũng chỉ là một người đàn ông ngẫu nhiên khác bị Michelle hủy hoại, cũng là việc cô ta đã làm với bố mình. Kể cả khi Langley đã dính sâu vào khủng hoảng kinh tế thì ông ta vẫn luôn đồng ý chi trả cho cuộc sống đắt đỏ của Michelle. Cha mình thì đang dần phá sản, vậy mà cô ta vẫn luôn khẳng khái đòi mua áo quần lụa và trang sức đắt tiền, ấy là chưa kể đến

những cuộc đi nghỉ xa hoa ở St. Moritz đầu đầy. Chắc chắn phải là một người đàn ông cực giàu thì mới có thể đáp ứng nổi Michelle Cabot.

Cái ý nghĩ phải là người chu cấp những thứ đó và vì thế có một loại quyền hạn nhất định với cô ta cứ luẩn quẩn trong đầu Rafferty, đeo bám anh một cách dai dẳng mà khó chịu. Nhưng dù cho có tức giận, ghê tởm, chán ghét với Michelle đến thế nào thì anh cũng không thể tự kiểm soát nổi phản ứng của cơ thể mình khi nghĩ đến cô ta.

Có một điều gì đó ở cô khiến cho anh cảm thấy chỉ muốn sở hữu cô ngay lập tức. Ngoại hình, mùi hương và giọng nói của Michelle luôn toát ra một vẻ quý phái rất riêng biệt; anh luôn muốn biết liệu cô ta có thực sự ngọt ngào mà quý phái như vậy hay không, hay làn da trắng muốt ấy có nuột nà như bề ngoài của nó hay không. Anh muốn được chôn vùi đôi tay mình vào trong làn tóc vàng óng luôn chan hòa ánh nắng của cô ta, được nhắm nháp mùi vị đôi môi đầy đặn mà mềm mại, được dùng chính đầu ngón tay của mình vuốt ve đôi gò má hoàn hảo, tinh tế ấy và được thưởng thức hương thơm ngào ngạt của riêng cơ thể cô ta nữa chứ.

Anh có thể nghĩ ngay thấy mùi nước hoa độc đáo từ trên tóc và người cô ta lẫn với sự ngọt ngào của da thịt ngay vào giây phút họ gặp nhau lần đầu. Hiển nhiên cuộc sống của cô ta luôn rất xa xỉ, quá xa hoa với Mike Webster, và hiển nhiên là vượt quá khả năng ông bố của mình. Rafferty ao ước được lạc lối trong sự xa xỉ này của Michelle – một khuynh hướng phát sinh một cách hết sức tự nhiên và nguyên thủy của một người đàn ông với một người phụ nữ hấp dẫn đến nhường vậy. Có thể mục đích của Michelle chỉ là để chơi đùa, chòng ghẹo nhưng có một sự thật không thể phủ nhận và cô ta hội tụ đủ mọi dấu hiệu và yếu tố để có thể làm đàn ông vây quanh mình như loài ong hút loại mật ngọt ngào nhất.

Hiện giờ Michelle còn đang được trợ cấp, nhưng anh biết là sẽ không lâu nữa đến cái ngày cô ta phải tìm đến một người đàn ông khác. Và tại sao anh không thể là người đàn ông đó nhỉ? Anh đã chán ngấy cái cảnh chỉ có thể ngắm nhìn, thêm muốn cô ta từ xa và để mặc cô ta vênh mũi lên với mình rồi. Cô ta sẽ không thể nắm anh trong tay dễ dàng như trước đây nữa, dù sao thì đây cũng là cái giá cô ta phải trả cho lối sống xa hoa của mình mà thôi. Rafferty hơi nheo mắt lại để mưa không hắt vào mắt, hài lòng nghĩ đến việc Michelle sẽ phải dựa dẫm vào anh trong việc ăn mặc sinh hoạt hàng ngày. Còn anh, anh chắc chắn sẽ dùng cô ta để thỏa mãn lòng thèm muốn đã ấp ủ từ lâu, nhưng đương nhiên anh sẽ không để cô ta đến đủ gần để phủ đầy đầu óc và làm mờ óc phán đoán của mình.

Anh chưa từng trả tiền để có một người đàn bà, nhưng nếu tiền có thể là cầu nối khiến anh có được Michelle Cabot, anh sẽ làm như vậy. Anh chưa từng ham muốn một người phụ nữ nào như cái cách anh nghĩ về Cabot, vì thế anh nghĩ việc này là hòa cả đôi bên.

Cơn bão bất chợt bùng nổ làm một trận mưa ào ào chảy xuống, đập mạnh vào cửa kính xe ở phía trước làm mờ đi tầm nhìn của anh dù cho cái cần gạt có hoạt động nhanh đến thế nào. Những cơn gió mạnh xô đẩy chiếc xe, làm anh phải dùng sức mới giữ được nó chuyển động bình thường trên mặt đường. Tầm nhìn bị che khiến anh suýt nữa thì đi qua lối rẽ vào trang trại nhà Cabot dù anh đã quen với con đường này như quen với chính khuôn mặt mình vậy.

Và vì thế, Rafferty đến nhà Cabot trong một tâm trạng cực kỳ khó chịu; và sự chán ghét của anh lại càng tăng lên khi nhìn thấy quang cảnh xung quanh. Dù mưa đang rất nặng hạt, anh vẫn có thể chắc chắn rằng khu nông trại đã xuống cấp một cách trầm trọng. Khu vườn chứa đầy cỏ dại, kho thóc cùng chuồng ngựa toát lên một vẻ cô quạnh, trống trải và không hề được chú ý đến. Cái xứ sở bé tí mà Michelle từng luôn tự coi mình là nữ hoàng này đang dần sụp đổ rồi.

Dù đã đỗ xe rất gần nhà thì anh cũng đã ướm hết từ đầu đến chân cùng lúc chạy vào đến cổng vòm nhà Cabot. Anh vẩy hết nước từ trong mũ ra, nhưng không đội lại lên đầu. Trước khi anh kịp giơ tay lên gõ cửa thì cánh cửa đã được mở ra trước. Michelle đứng đó nhìn anh với vẻ

khinh khỉnh quen thuộc tràn ngập trong đôi mắt xanh mát. Cô chần chừ một giây, như thể bất đắc dĩ chờ anh vẩy hết nước trên người ở cái thảm trước khi bước vào nhà, rồi mới mở rộng cánh cổng và nói "Vào đi". Anh tưởng tượng cô ta đã phải chuẩn bị bao tinh thần mới có thể đối xử tử tế với anh một chút chỉ vì cô ta đang nợ anh một trăm nghìn đô la.

Anh lướt qua người cô, và thấy được cái khoảnh khắc cô ta bước lùi lại để anh không chạm được vào người cô ta. Cứ chờ đấy, anh gắt gao nghĩ. Sớm thôi, anh sẽ làm nhiều hơn là chỉ chạm vào người cô ta và đảm bảo rằng cô ta cũng sẽ thấy thích thú không hề kém. Cô ta có thể đang khinh khỉnh mà vênh mũi lên trước mặt anh bây giờ, nhưng mọi việc sẽ khác hẳn ngay khi cô ta nằm dưới thân anh lửa thể – chân vòng qua eo anh trong lúc quần người lên vì khoái lạc. Anh không chỉ muốn sở hữu cơ thể cô ta mà còn muốn cô ta cũng muốn anh như thế, cũng thèm khát và ám ảnh như anh vậy.

Dù thế nào thì nó cũng chỉ là một sự công bằng chính đáng mà thôi, sau bao người đàn ông cô ta đã lợi dụng. Anh thậm chí đã mong muốn cô ta có thể nói một câu gì ác ý ngay bây giờ, giúp anh có lý do để vòng tay lên người cô, kể cả trong cơn giận. Anh muốn được chạm vào cô, không cần biết lý do là gì; anh muốn cảm nhận thân hình ấm áp mềm mại trong tay mình; anh muốn làm cô ta cũng có phản ứng với anh.

Nhưng giờ đây cô ta đã không còn chặn lời anh khi anh nói như trước đây nữa. Thay vào đó, cô ta chỉ nói "Hãy đi vào phòng làm việc của cha tôi" rồi đi trước dẫn đường với mùi nước hoa thơm thoang thoang cuốn theo phía sau như để chọc tức anh. Lúc này đây, Michelle trông xa cách hơn bao giờ hết trong chiếc áo lụa trắng đang duyên dáng ôm những đường cong quyến rũ của cô, nhưng Rafferty vẫn thèm muốn được chạm vào cô ngay lập tức. Mái tóc vàng nhạt óng ả được cô cặp lên gọn gàng ở sau gáy bằng một chiếc cặp lớn màu vàng.

Ngoại hình hoàn hảo không tỳ vết của Michelle lúc này thực sự là đối lập với bề ngoài của anh, và anh tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh chạm vào người cô, nếu anh ghì chặt cô vào người anh và làm ướt đi cái áo lụa trắng đó. Rafferty tự nhận thấy khắp người đang ướt, đầy mồ hôi và bám đầy bụi bẩn, lại còn mang theo mùi hôi của ngựa nữa chứ. Cô ta chắc chắn sẽ không để anh chạm vào người lúc này đâu.

"Mời anh ngồi" cô ta nói, chỉ cho anh cái ghế phủ lông có trong văn phòng; "tôi nghĩ là anh biết vì sao tôi lại gọi."

"Đúng vậy." Giọng anh càng trở nên khinh thường, mỉa mai hơn.

"Tôi vừa tìm thấy cái giấy báo nợ khi đang dọn dẹp văn phòng của cha hôm kia. Tôi không muốn anh nghĩ là tôi sẽ tìm cách né tránh khoản nợ này, nhưng tôi không có đủ số tiền đó ngay bây giờ để giao cho anh."

"Đừng lãng phí thời gian của tôi nữa" anh chặn lời nói tiếp theo của cô ngay lập tức.

Michelle nhìn chằm chằm vào con người đang đứng quá gần trước mặt mình, anh ta đã không ngồi vào chỗ cô chỉ. Và cái nhìn trong ánh mắt của anh ta khiến cô không khỏi mà rùng mình.

"Hả?"

"Bài ca bất hủ này của cô ấy, đừng làm mất thời gian của tôi nữa. Tôi biết cô chuẩn bị yêu cầu điều gì, và tôi chấp nhận. Tôi đã muốn tay mình được ở trong cái quần lót của em từ lâu rồi, cưng à. Chỉ là em đừng có mắc sai lầm mà nghĩ rằng chỉ với vài mảnh khốe mà chúng ta có thể hòa nhau, vì chúng sẽ không đâu. Tôi tin vào giá trị số tiền mình đã bỏ ra và mong chúng không bị lãng phí."

CHƯƠNG 2

Quá choáng váng khiến cô như bị đóng băng tại chỗ và sắc mặt cũng dần trở nên trắng bệch. Cô bỗng chốc cảm thấy thật bối rối; cùng lúc đó mấy lời nói của Rafferty trở nên vô nghĩa, chúng quay cuồng trong đầu cô như hàng trăm mảnh ghép hình rời rạc. Anh ta đột nhiên cúi người xuống, chiều cao và thân hình vạm vỡ của anh ta làm cô thấy mình thật tầm thường; hơi nóng mà mùi hương nam tính của anh bao quanh cô, làm cô lúng túng. Anh ta đang ở quá gần! Và rồi những từ ngữ anh ta vừa nói dần ghép lại với nhau, ý nghĩa của chúng giáng xuống Michelle như một cái tát dội thẳng vào mặt cô. Sự hoảng loạn cùng hơn thịnh nộ dần thể cho sự choáng váng. Cô vô thức lùi về phía sau và buột miệng nói lớn “ Chắc chắn là anh đang nói đùa.”

Cô thật sai lầm khi nói vậy. Cô biết điều đó ngay khi dứt lời. Bây giờ không phải là lúc để cô có thể xúc phạm hay chọc tức anh ta, khi mà giờ đây cô cần sự hợp tác của anh để tiếp tục hoạt động trang trại; nhưng thói quen cùng lòng tự tôn đã làm cô ngay lập tức đáp trả anh ta. Bụng cô thắt lại ngay cả khi cô hất cằm lên để nhìn anh ta với một ánh mắt ngạo mạn, chờ đợi phản ứng từ anh ta mà cô chắc là sẽ chẳng tốt đẹp gì sau những gì cô vừa vô ý nói với anh ta. Thách đố Rafferty không hề an toàn một chút nào, và bây giờ cô đang làm điều đó một cách mãnh liệt nhất, mà cũng là sai lầm nhất.

Mặt anh ta bỗng tối sầm lại, đôi mắt nheo lại nhìn cô chăm chú. Michelle có thể cảm nhận được nỗ lực kiềm chế của Rafferty khi anh ta nói tiếp, “Trông tôi giống người đang đùa lắm à?” anh ta hỏi cô bằng một giọng trầm ấm nhưng lại làm cô cảm thấy thật nguy hiểm.

“ Không phải cô vẫn luôn có vài nhà trợ cấp đáng khinh bỉ sau lưng từ trước tới nay à? Vậy sao bây giờ không phải là đến lượt tôi nhỉ? Tất nhiên là cô sẽ không thể dắt mũi tôi như cái cách cô đã làm với những tên đàn ông trước của cô đâu, và theo như tôi được biết thì cô chẳng thể kén cá chọn canh được đâu.

“ Anh biết gì về việc này cơ chứ ?” Mặt cô càng thêm nhợt nhạt, cô lùi về sau; cô đang bắt đầu cảm nhận được sự động chạm của anh ta, vậy mà anh ta còn chẳng thèm dịch chân ra xa một chút. Anh ta đã có quá nhiều người phụ nữ, nhiều đến nỗi mà cô không muốn nghĩ về điều đó nữa, vì cứ nghĩ đến thôi là lòng cô lại quặn lên. Những người phụ nữ đó phải chăng cũng đã cảm nhận được sự bất lực này – khi bị bao trùm bởi sự hấp dẫn nam tính cùng sức nóng lan tỏa từ phía anh ta như cô đang cảm nhận lúc này?

Cô không thể kiểm soát được phản ứng tự nhiên của cơ thể mình, cô đã luôn trốn tránh cái giây phút này, cô đã luôn cảm thấy thật sợ hãi với những phản ứng của mình đến nỗi đã phải chống đối lại anh ta suốt bao năm nay. Chỉ đơn giản là cô không chỉ chịu được cái cảnh mình bị anh ta lợi dụng, đối xử với cô chỉ điềm nhiên như ngựa đực đối với ngựa cái. Điều đó có ý nghĩa quá lớn đối với cô, mà lại quá nhỏ bé, vụn vặt với anh ta.

“ Đừng cố tránh khỏi tôi như thế chứ!” anh ta ghé sát xuống cô hơn và nói với giọng hung lụa mềm mượt và ấm áp , rồi cũng ngay lập tức đạt được hiệu quả mình muốn – làm tê liệt hoàn toàn các giác quan của Michelle.

Đây chắc hẳn là giọng nói anh ta dùng mỗi tối đây, cô nghĩ, và đầu cô bỗng tràn ngập hình ảnh anh ta đang ôm trọn lấy một người phụ nữ khác với cơ thể mạnh mẽ không tỳ vết của mình trong lúc thủ thỉ vào tai cô ta những câu nói khiêu gợi. John sẽ không bao giờ là một người tình tinh tế, anh ta là loại người mạnh mẽ và mãnh liệt – người có khả năng làm tê liệt

giác quan một người phụ nữ, làm cho họ phải luôn nghĩ đến anh ta. Lập tức thoát ra khỏi những ý nghĩ ghê rợn đó, Michelle quay đầu đi để không phải nhìn vào mặt anh ta.

Một cơn sóng thịnh nộ nổi lên trong lòng Rafferty ngay khi anh nhìn thấy cái cách mà Michelle quay đầu ra chỗ khác – cứ như thể cô ta không thể chịu đựng thêm một giây phút nào nữa khi phải nhìn thấy mặt của anh vậy; và điều đó cũng làm cho lời từ chối của cô ta ngay thẳng hơn bao giờ hết – cô ta sẽ không bao giờ chịu lên giường với anh. Chết tiệt!

Chỉ với ba sải chân, anh nhanh chóng vòng qua cái bàn, nắm lấy cánh tay cô trong lòng bàn tay to lớn, gân guốc của mình; kéo cô lại áp sát vào người anh. Ngay cả trong cơn giận điên cuồng này thì anh vẫn tự nhận ra được rằng đây là lần đầu tiên anh được chạm vào người cô, được cảm nhận sự mềm mại mà cũng lại mỏng manh dễ vỡ của cơ thể cô. Khi bàn tay đã bao gọn được cánh tay của cô, những ngón tay của anh bắt đầu nắn nát lại trên đó. Lòng ham muốn một lần nữa lại trỗi dậy trong anh, đẩy đi phần nào cơn giận trong lòng.

“Đừng có vênh mặt lên với tôi như thể em là Công Chúa Tuyết như thế nữa,” anh cộc cằn ra lệnh. “Cái vương quốc bé tẹo của em đã xuống cấp thảm hại đến thế nào hẳn em phải biết rõ hơn chứ nhỉ. Và cái đám bạn tuyệt vời của em chắc là cũng chưa hề giúp được gì cho em phải không?”

Michelle cố dùng tay để đẩy anh ra, nhưng rồi cũng phải chấp nhận là việc đó chẳng khác gì rời đi một bức tường cả.

“Tôi chưa từng yêu cầu họ phải giúp!” cô tức giận hét lớn. “Tôi chưa từng mong chờ hay hỏi đến sự giúp đỡ của bất kỳ ai cả, nhất là anh!”

“Thế tại sao không phải là tôi?” Anh giữ lấy người cô, nhìn thẳng vào người con gái đối diện bằng đôi mắt gay gắt mà chăm chú. “Tôi có khả năng chi trả cho em mà, cung à!”

“Tôi không phải là một món hàng để anh muốn mua là mua,” Cô cố thoát ra khỏi vòng tay của anh, nhưng mọi nỗ lực đều là vô ích; dù rằng anh ta không giữ cô chặt đến mức có thể làm cô đau, nhưng cô cũng không thể thắng sức anh ta được.

“Tôi cũng không có ý định mua bán gì đâu cung à”. Anh ta chợt ghé xuống sát tai cô mà thì thầm. “Chỉ là thuê em một thời gian mà thôi.”. Michelle vô thức tạo ra một loại âm thanh không rõ ràng để phản đối và cố quay đầu đi, nhưng Rafferty chỉ đơn giản là nắm chặt bàn tay đang giữ ở sau tóc cô hơn và giữ người cô đứng yên ngang tầm mắt anh. Trong khoảnh khắc ấy, cô chợt nhìn thấy đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của anh đang ánh lên một niềm ham muốn mãnh liệt; rồi ngay lập tức miệng anh đã tìm đến miệng cô, trong khi cô vẫn đang run lên trong vòng tay của anh ta như một đứa trẻ sợ hãi.

Hàng lông mi dài cong vút của cô run rẩy vì kích động; và dần dần cô đã chìm đắm trong nụ hôn đầy ma lực này. Cô đã tưởng tượng về giây phút này biết bao năm nay – về mùi vị của anh, về cảm giác được hôn đôi môi kiên nghị của anh – liệu đôi môi anh có cứng rắn hay mềm mại, liệu bộ râu của anh có chạm vào mặt cô không.

Cảm xúc vui sướng khôn tả dâng trào lên trong lòng cô như những bông pháo nổ rộ, tràn ngập mọi góc ngách trong cơ thể cô. Giờ thì cô biết rồi! Giờ thì cô đã biết đôi môi anh ta có cảm giác ấm áp thế nào, dữ dội, mãnh liệt ra sao; cảm giác nhói đau khi chạm vào bộ râu của anh và còn chưa kể đến khi cái lưỡi bá đạo của anh bắt đầu càn quét miệng cô như thể anh ta hoàn toàn có quyền được thân mật với cô vậy.

Và bằng một ý thức kì diệu nào đó, tay cô vô thức vòng qua ôm vai anh, bàn tay nắm chặt chiếc áo ướt nhoẹt và cảm nhận những cơ bắp săn chắc của anh. Và không biết từ lúc nào và

bằng cách nào cô đã ép sát người vào anh trong khi bàn tay to khỏe của anh khóa chặt trên người cô. Anh thoải mái nhấm nháp đôi môi cô, tinh tế mà hưởng thụ từng giây từng phút về mùi vị ngọt ngào của nó, triền miên hết lần này đến lần khác. Cô dường như không hề cảm thấy sự ẩm ướt nào mà chỉ thấy sự cứng rắn cũng như sức nóng hùng hực tỏa ra từ cơ thể anh; và cô cũng mập mờ đoán ra được rằng nếu cô không chịu dừng lại thì cũng đừng mơ tưởng đến chuyện anh làm điều đó.

Cô không hề muốn dừng lại. Cô biết mình đang dần mềm nhũn trong vòng tay anh, bởi đây là tất cả những gì cô từng mong muốn – được áp vào người anh và cảm nhận vòng tay anh. Nhưng cô dường như cũng đã đoán trước được việc này sẽ xảy ra, và cũng biết rằng mình phải ngăn chặn nó, không được cho phép anh thân mật hơn với cô. Mọi xúc cảm ập tới mãnh liệt tới mức cô bỗng cảm thấy thật kinh hoàng. Anh ta làm cô sợ. Anh ta rồi sẽ yêu cầu nhiều điều từ cô, nhiều tới mức cô sẽ chẳng còn nổi bất kỳ thứ gì một khi anh tiếp tục bước đi trên đường đời của mình. Bản năng mách bảo cô rằng cô không bao giờ có thể tiếp nhận được Rafferty.

Bằng chút ý thức còn lại trong đầu, cô lại một lần nữa cố gắng quay mặt đi, đặt tay lên vai anh và đẩy mạnh ra. Cô biết cô không đủ sức để có thể đẩy người anh ta; và khi thấy cuối cùng anh ta cũng chịu thả cô ra và lùi về sau một chút, cô vẫn phải cay đắng công nhận rằng đẩy chẳng qua là vì anh ta tự muốn như thế mà thôi, chả liên quan gì đến việc cô có đẩy hay không cả. Anh ta đang nhìn cô, chờ cô ra quyết định cuối cùng.

Bầu không khí trong phòng dần trở nên trầm mặc hơn trong lúc cô cố gắng lấy lại tinh thần cùng sự bình tĩnh của mình dưới cái nhìn chăm chăm của anh ta. Cô có thể nhận thấy tình hình lúc này đang vượt ngoài mọi sự kiểm soát của cô. Trong suốt mười năm ròng rã, cô đã miệt mài cố gắng biết bao để có thể xây dựng một bức tường khoảng cách giữa hai người, sợ hãi cho anh ta biết rằng chỉ nhìn vào anh ta thôi là cũng đã đủ làm cô mềm nhũn.

Cô đã nhìn thấy quá nhiều người phụ nữ của anh ta trước đó, họ luôn nhìn anh ta với ánh mắt mong chờ mỗi khi anh ta hướng sự chú ý của mình tới họ, và cố gắng giữ anh ta bên cạnh mình; nhưng rồi khi anh ta bất chợt chuyển sang một đối tượng khác mới hơn, thì những hi vọng của họ mau chóng biến thành cơn thèm khát, nỗi đau đớn cùng sự trống trải vô hạn.

Và cái ánh mắt mà Rafferty đang dành cho cô lúc này là điều cô luôn không hề mong chờ – anh ta nhìn cô như thể biết hết. Cô chưa từng mong muốn được anh ta chú ý với tư cách là một người phụ nữ mà cô cũng không mong muốn gia nhập đội ngũ những người đàn bà đã từng bị anh ta lợi dụng và vứt bỏ. Lúc này cô đã có quá đủ các rắc rối rồi, và không cần phải thêm một trái tim tan nát nữa; cô không thể chịu đựng thêm bất kỳ điều gì, kể cả về tiền tài cũng như đời sống tình cảm.

Nhưng ánh mắt anh ta vẫn như một ngọn lửa thiêu đốt lướt qua người cô, chậm rãi cân nhắc xem liệu khuôn ngực của cô có đủ vừa trong lòng bàn tay anh ta không, xem hông cô có đúng kích cỡ anh ta muốn hay không; cùng lúc nghĩ đến viễn cảnh chân cô sẽ vòng qua người anh như thế nào. Anh ta quả thật chưa nhìn cô như thế bao giờ, và nó làm cô lạnh thấu xương. Một sự suy xét tràn ngập dục vọng đang hiển hiện trong đôi mắt sắc nhọn của người đàn ông này.

Anh biết mình đã ở trong cô từ trong tâm trí, để cảm nhận và nhấm nháp mùi vị của cô trong lúc cùng cô lên đến đỉnh khoái cảm. Đó quả thật là một ánh mắt rất ít phụ nữ có thể cưỡng chế lại được – một ánh nhìn không hề che giấu những khát khao nhục cảm, nhưng cũng lại cho thấy kinh nghiệm lâu năm của chủ nhân nó về quan hệ xác thịt cùng một sự tự tin đến kiêu ngạo rằng bất kỳ người phụ nữ nào cũng luôn sẵn nguyện thờ dốc trong vòng tay anh. Anh muốn cô, và sẽ chiếm đoạt cô.

Và cô không thể để điều đó xảy ra. Cô đã từng luôn bị kìm hãm bởi cái nhà tù nhung lụa ngọt ngào chỉ bởi ý định chiều chuộng con gái quá lý tưởng của cha cô, rồi sau đó là sự ghen tuông

đến âm ảnh của Roger Beckman. Đây là khoảng thời gian đầu tiên cô được ở một mình, tự chịu trách nhiệm với bản thân, tự tìm kiếm ý nghĩa của cuộc sống và được là chính mình. Dù thành công hay thất bại thì cô vẫn cần phải tự làm việc này, chứ không phải chạy đến cầu xin sự giúp đỡ từ một người đàn ông dưới bất cứ hình thức nào. Chốc lát, cô ngơ ngẩn nhìn John; anh ta muốn có cô, nhưng anh ta không hề tôn trọng chứ chưa nói gì đến chuyện thích cô; và cô nghĩ là mình không thể chấp nhận được hay tôn trọng chính bản thân mình nếu bây giờ cô để bản thân thành loại người mà Raifferty muốn – một kẻ ăn bám.

Cô chậm rãi thoát khỏi vòng tay của anh ta rồi ngồi xuống bên cạnh bàn, cúi mặt xuống để anh không thể nhìn cô nữa. Một lần nữa, lòng kiêu hãnh và thói quen đã giúp cô lấy lại được giọng nói lạnh nhạt và bình tĩnh của mình, “Như tôi đã nói, tôi không có đủ tiền để trả nợ lại cho anh ngay bây giờ, và tôi nhận thấy rằng hạn nợ cũng đã qua một thời gian rồi. Giải pháp cho việc này hoàn toàn là do anh quyết định.”

“Tôi đã nói ra lời đề nghị của mình đấy thôi”, anh xen ngang, ánh mắt nheo lại khi nhìn thấy sự lãnh đạm của cô. Anh ngồi kê một bên hông lên chiếc bàn đối diện cô, bắt đầu rần chắc của anh chạm nhẹ cánh tay cô. Michelle nuốt xuống, cố làm giảm bớt sự khô hạn trong yết hầu, cố không nhìn vào cơ thể đầy cơ bắp săn chắc cùng mị lực ấy. Rồi anh cúi xuống, chống cằm tay trên đùi, và thể còn tệ hơn, vì điều đó làm thân mình anh ta lại gần cô hơn, ép cô dán chặt vào cái ghế “Tất cả những gì em phải làm bây giờ chỉ là chấp nhận lời đề nghị này, thay cho việc cứ lãng phí thời gian mà giả vờ giả vịt rằng em không thích bị tôi chạm vào người, không phải sao?”

Michelle làm bộ như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục nói, “Nếu anh muốn tôi phải trả ngay bây giờ, tôi sẽ phải bán đồng gia súc để lấy tiền, và tôi thực sự không muốn điều đó. Tôi đang cố dựa vào lợi nhuận có được từ chúng để tiếp tục giữ nông trại được hoạt động bình thường. Tôi đang nghĩ đến việc sẽ phải bán đi một phần đất để lấy tiền, và đương nhiên nếu làm thế thì anh sẽ lâu có được tiền hơn. Tôi cũng không thể hứa với anh là sẽ trả được số tiền đó trong vòng sáu tháng, điều đó còn phụ thuộc vào việc tôi kiếm được người mua phù hợp nhanh hay chậm.” Cô nín thở, hồi hộp chờ đợi phản ứng của Rafferty. Bán đất là kế hoạch duy nhất cô có thể nghĩ ra, nhưng điều đó vẫn còn phụ thuộc vào sự đồng ý hợp tác của anh ta.

Anh ta chậm rãi đứng thẳng lên, cau mày lại và nhìn cô chăm chăm “Whoa, cưng à, hãy cùng quay lại lời em vừa nói xem nào . Em có ý gì khi nói ‘tiếp tục giữ nông trại hoạt động bình thường?’ Nông trại này đã chết rồi mà.”

“Không, không phải như thế.” Cô phủ nhận, sự bướng bỉnh lẫn trong giọng khi cô nói tiếp, “Tôi vẫn còn một vài gia súc.”

“Ở đâu?” Anh ngờ vực hỏi.

“Ở bãi cỏ phía nam. Hàng rào ở phía tây đang cần được sửa, mà tôi lại chưa...” Cô ngập ngừng nói tiếp khi thấy bộ mặt anh ta đang dần tối lại. Điều đó thì liên quan gì đến anh ta cơ chứ? Đất của anh ta rải rác hầu hết là ở phía bắc cơ mà?

“Hãy quay lại câu em nói trước nữa của em.” Giọng anh dần thất lại . “Ai sẽ là người chăm sóc đàn gia súc này?”

Hóa ra vấn đề là vậy. Anh ta không tin được cô vì biết rằng nông trại đã không còn người nuôi bò nào nữa.

“Tôi sẽ chăm sóc chúng.” Cô ném về phía anh ta câu trả lời, giọng nói tràn ngập sự tự hào. Anh ta đã thể hiện quá rõ ràng rằng anh ta không tin cô có thể làm được công việc trông nông trại.

Ánh mắt anh ta lướt dọc người cô, hết lên trên rồi lại trở xuống dưới. Cô biết anh ta đang nhìn thấy cái gì, vì chính cô cũng đang bất giác mà nghĩ đến một hình ảnh. Anh ta chắc hẳn đang nhìn vào bộ móng tay màu hoa cà được chải chuốt, quần vải lanh cùng áo lụa trắng đang bị ướt vì sự va chạm với áo anh ta lúc nãy. Đột nhiên, Michelle nhận ra rằng mình đang bị ướt hết vật áo trước, một dòng nhiệt nóng đi qua làm má cô ửng hồng, nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu nhìn về phía người đàn ông đang chăm chú quan sát mình. Cứ để anh ta nhìn nếu muốn, chết tiệt anh ta đi.

“Được lắm,” giọng anh ta kéo dài, “Đưa tôi xem tay em.”

Cô vô thức nắm chặt bàn tay lại và trừng trừng nhìn anh ta. “Vì sao cơ chứ?”

Anh ta lập tức đi đến, nắm lấy cổ tay và giữ bàn tay đang nắm chặt của cô và chìa ra xem trước mặt. Cô cố giằng lại, nhưng phát hiện anh ta đang nắm rất chặt tay cô, nhìn chăm chăm vào những ngón tay của cô, rồi lật lòng bàn tay cô đưa về phía có ánh sáng. Mặt anh ta không hề lộ ra chút xúu cảm xúc nào trong lúc cẩn thận soi xét tay cô; rồi anh ta lại bắt lấy bàn tay còn lại của cô để kiểm tra tiếp. Anh ta nói lỏng sự kìm kẹp ở tay cô, bắt đầu lướt đầu ngón tay lên những vết sẹo, những chỗ phồng da đang lành lại, hay những chỗ da bị chai sạn.

Michelle mím chặt môi, và cố không để lộ một biểu tình gì trên mặt. Cô không cảm thấy xấu hổ vì đôi tay của mình; những dấu ấn trên da thịt khi làm việc là không thể tránh khỏi, mà cô cũng đã cảm thấy tâm tình nguôi ngoai đi nhiều khi phải làm những công việc nặng nhọc này của nông trại.

Nhưng không kể đến sự tự hào của cô, John vẫn nhìn vào chúng như thể anh ta đã lột trần được bộ mặt thật của cô, đã khám phá ra một bí mật nào riêng tư lắm vậy. Cô không hề muốn anh ta biết quá nhiều về cô; cô không hề muốn anh ta đột nhiên lại chuyển sang cảm thấy hứng thú với cô. Cô không muốn lòng thương hại từ bất kỳ ai cả, và cô đặc biệt không cần sự an ủi từ anh ta.

Rồi anh ta ngược mắt lên, ngắm nghía kỹ càng sự bướng bỉnh mà tự hào đang toát ra trên người cô; và tất cả bản năng trong cô bắt đầu gào thét. Quá muộn mất rồi! Có lẽ mọi việc đã là quá muộn ngay từ giây phút anh ta bước đến cổng hiên nhà cô.

Ngay từ đầu cô đã thấy sự khác thường từ anh ta, những hành động hầu như không hề mang sự dễ phòng mà cô đã nhầm tưởng đó chỉ là sự xa cách thường ngày của anh ta. Rafferty chưa từng phải chờ đợi bất cứ một người phụ nữ nào cả, mà cô đã luôn giữ khoảng cách với anh ta suốt mười năm nay.

Khoảng thời gian duy nhất cô thực sự an toàn là cuộc hôn nhân chóng vánh trong quá khứ của cô – khi mà khoảng cách giữa Philadelphia và vùng trung tâm Florida còn cách nhau cả trăm dặm; và nó cũng là khoảng cách khác biệt to lớn giữa hai lối sống hoàn toàn khác nhau, cả về hình thức lẫn vật chất. Nhưng giờ thì sao? Cô đã trở lại trong tầm mắt của anh ta, và lần này cô mong manh yếu mềm hơn bao giờ hết. Cõi lòng cô đang tan nát, cô chỉ còn lại một mình và nợ anh ta \$100.000 Anh ta có lẽ đã đoán rằng việc này trở nên quá dễ dàng.

“Cô không phải làm mọi việc một mình, cô biết mà.” cuối cùng anh ta cũng cất giọng, dù rằng lúc này giọng anh ta đã trở nên khề khàng và trầm ấm hơn. Anh vẫn giữ lấy tay của cô, và những ngón tay thô ráp vẫn đang nhẹ nhàng di chuyển, qua bàn tay và qua cả những ngón tay cô nữa.

Cô bỗng nhận ra rằng anh ta chưa từng gây bất kì thương tổn nào cho cô, đúng là anh ta đang giữ lấy tay cô mà không hề có sự cho phép, nhưng anh ta cũng không hề làm cô bị đau. Sự

đụng chạm của anh ta nhẹ nhàng thật đấy, nhưng cô cũng thừa biết rằng mình không thể thoát khỏi anh ta cho đến khi anh ta tự nguyện buông cô ra.

Sự chống cự duy nhất cô có lúc này chỉ là chút nhạo báng cô vẫn dùng với anh ta ngay từ đầu. Cô gửi về phía anh ta một nụ cười tươi nhưng không kém phần lơ đãng. “Đương nhiên là tôi phải làm thế rồi. Cũng như anh đã tình tế chỉ ra đấy thôi, tôi hoàn toàn không có quá nhiều bạn những người đang chạy vội đến để giúp tôi.”

Anh bỗng nhếch môi lên lộ vẻ khinh thường khi nghe cô nói đến từ ‘bạn’. Anh chưa từng có đủ kiên nhẫn với đám người ăn không ngồi rồi mà giàu có đó. “Em có thể nhờ tôi mà.”

Một lần nữa, cô lại hướng nụ cười đó về phía anh, trong lòng biết rõ anh rất ghét nó. “Nhưng nếu làm theo cái cách của anh để thanh toán hết \$100.000 không phải là quá lâu sao? Anh biết tôi ghét sự nhàm chán đến thế nào mà. Vậy một ả bán hoa cao cấp thì sẽ có thể làm được gì? \$100.000 cho mỗi lần lên giường với anh sao? Và thậm chí nếu anh còn muốn điều đó ba lần một ngày thì cũng phải mất cả năm mới hết được.

Một tia giận giữ chợt lóe lên trong ánh mắt anh ta, và cuối cùng thì anh ta cũng chịu thả tay cô ra, nhưng chỉ là để di chuyển sự kìm kẹp của mình lên vai cô. Anh ta giữ cô đứng yên trong lúc lướt mắt xuống khắp người cô để quan sát kỹ một lần nữa. “Ba lần một ngày ư?” anh ta cất tiếng hỏi, vẫn bằng cái giọng giả dối ấy, ngắm nghía bộ ngực và hông cô “Đúng vậy, có thể tôi sẽ làm thế. Nhưng em quên mất một điều, cưng à. Đó chính là sở thích. Tôi đã phải bỏ ra những cái giá rất đắt cho những sở thích của mình.”

Cô run lên trong vòng tay của anh ta, muốn nhắm mắt lại dưới cái nhìn đó. Cô đã từng hấp tấp, vội vàng mà chửi mắng cũng như phê phán anh ta, và giờ đây anh ta đang ném trả lại cô với những lời lẽ đó. Mà cũng đúng, anh ta hoàn toàn có quyền được làm như thế. Dục vọng của anh ta quá mãnh liệt đến nỗi anh ta đã quá thành thực với chuyện đó, quyến rũ phụ nữ như thể họ chỉ là những con bướm đêm tội nghiệp. Cô tuyệt vọng cố giữ lại nụ cười trên mặt, và xoay sở để có thể nhún vai cho dù tay anh ta vẫn đặt trên vai cô. “Dù sao thì cũng cảm ơn, nhưng tôi thà đi dọn phân còn hơn.”

Nếu anh ta bị mất kiểm soát thì cô sẽ có thể hít thở dễ dàng hơn, vì cô biết rằng bản thân vẫn còn một lợi thế, đó là dáng người mảnh khảnh và bé nhỏ. Nếu cô có thể đẩy anh ta ra bằng những lời xúc phạm, cô sẽ an toàn hơn. Nhưng dù rằng tay anh ta có siết lại chặt hơn trên vai cô thì cô vẫn có thể thấy rõ anh ta vẫn kiềm chế được cơn tức trong lòng.

“Đừng căng thẳng như thế, cưng à” Anh ta nhẹ nhàng ‘khuyên bảo’ cô “Cũng chẳng khó khăn cho tôi lắm đâu nếu buộc phải chỉ thẳng ra mong muốn của em lúc này. Vì thế em tốt hơn hết là nên nói cho tôi biết xem làm thế nào mà em nghĩ rằng mình có thể giữ cho cái nông trại này hoạt động chỉ bằng sức của mình.

Trong một khoảnh khắc, mắt cô trống rỗng mờ mịt như vô tận, và tràn ngập vẻ tuyệt vọng mà anh cũng không chắc là mình có nhìn thấy rõ hay không nữa. Nhưng rồi ngay lập tức, sự nhạo báng và chống cự lãnh đạm thường ngày anh vẫn thấy ở cô lại quay trở lại, ánh mắt cô như bị che phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, và cái cách môi cô nhếch lên làm anh chỉ muốn lắc người cô thật mạnh.

“Nông trại là vấn đề của riêng tôi.” cô nói, bỏ qua đề nghị hỗ trợ ngầm ngấm trong lời nói của anh ta. Cô biết cái giá mình phải trả nếu đồng ý để anh ta giúp. “Việc duy nhất anh cần phải làm bây giờ là quyết định về việc trả khoản nợ \$100.000 đó.”

Cuối cùng anh ta cũng thả vai cô ra, một lần nữa nhảy lên ngồi trên cái bàn, sải chân ra, và vắt một chân lên mắt cá chân còn lại. “\$100.000 là một số tiền rất lớn. Để kiếm được chừng ấy tiền mặt không phải là dễ đâu.”

Cô không cần anh ta phải nói cho cô về điều đó. John có thể là một triệu phú về tiền tài, nhưng tiền của một nông trại lại gắn chặt với đất đai và kho dự trữ, với phần tiền lãi được tái đầu tư vào nông trại đó một cách đều đặn và liên tục. Tiền mặt không phải là thứ có thể hoang phí vào bất kỳ sự phù phiếm nào. Quai hàm cô siết chặt lại, “Khi nào anh muốn có tiền?” cô tiếp tục hỏi “Ngay bây giờ hay về sau?”

Đôi lông mày rậm của anh nhướng lên, “Cân nhắc tới hoàn cảnh hiện tại thì có phải chẳng bây giờ em nên lấy lòng thay vì đập vào mặt tôi như thế? Tại sao em không bán đi luôn cả đàn gia súc lẫn nông trại nhỉ? Đẳng nào thì em cũng không thể quản lý nó, và ít nhất thì em cũng có chút tiền để sống tiếp cho tới khi tìm được người chu cấp tiếp theo.”

“Tôi có thể điều hành nông trại.” Mặt cô trở nên trắng bệch. Cô phải làm thế thôi; nông trại là tất cả những gì cô có.

“Không thể nào, cưng ạ!”

“Đừng gọi tôi là ‘cưng’ như thế!” –Sự nóng nảy trong chính giọng của mình làm cô sửng sốt. Anh ta gọi mọi phụ nữ là ‘cưng’. Đó chẳng qua chỉ là một cách gọi âu yếm bất cần chẳng mang ý nghĩa gì, chỉ vì đã có quá nhiều người phụ nữ nghe thấy chữ đó từ anh ta. Cô không thể chịu đựng nổi khi phải nghĩ đến cảnh anh ta nằm trong bóng tối với một người phụ nữ khác, giọng anh ta trở nên lười biếng và ám muội trong lúc họ nói chuyện và anh ta gọi cô ta là ‘cưng’.

Anh giữ lấy cằm của cô bằng bàn tay to, thô ráp của mình, nâng khuôn mặt của cô lên trong lúc ngón tay cái vuốt ve viền môi phía dưới của cô. “Tôi sẽ gọi em là bất cứ thứ gì tôi muốn, cưng à, và tốt nhất em nên ngậm miệng lại, vì em đang nợ tôi một khoản tiền khổng lồ và không có cách nào để chi trả ngay. Tôi sẽ suy nghĩ về khoản nợ và giải pháp xử lý việc này. Cho tới lúc tôi quyết định được, sao em cũng không nghĩ về việc này nhỉ?”

Đã quá muộn để cô có thể lui đầu về phía sau, anh ta vẫn giữ được cằm của cô, và đôi môi ấm nóng của anh ta đã kịp chiếm lấy môi cô trước khi cô kịp phản kháng hay chống cự. Mắt cô nhắm lại trong lúc cổ lờ đi niềm vui dâng trào lên trong lòng, cổ lờ đi đôi môi đang mạnh mẽ tiến sâu vào trong miệng cô. Mọi việc càng trở nên tồi tệ khi mà giờ đây anh đang hôn cô với sự kiên quyết chậm rãi mà cũng dịu dàng hơn rất nhiều. Cô cố quay đầu đi, nhưng anh đã đoán trước mà chặn cô lại, giang rộng chân và kéo cô vào giữa cặp đùi rắn chắc của anh.

Michelle bắt đầu run rẩy kịch liệt dưới vòng tay mạnh mẽ của Rafferty. Tay cô xụi lơ đặt lên trên ngực anh; cô có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ qua lòng bàn tay, cảm thấy nhịp điệu thúc giục của nó, và rồi dường như cô chỉ muốn được hòa vào cùng cơ thể anh. Anh chậm rãi đưa tay lên, len lỏi trong tóc cô. Chắc chắn giờ đây cô sẽ không thể quay đầu đi nữa, và rồi cô bất giác mà dần dần đáp trả lại anh. Môi cô cũng đã nhẹ nhàng mở ra, chấp nhận sự tấn công kịch liệt từ chiếc lưỡi của anh trong lúc anh thâm nhập vào miệng cô, làm cô thỏa mãn với hương vị của riêng anh.

Anh hôn cô với sự say mê choáng váng, như không bao giờ là đủ vậy. Dù vẫn loáng thoáng nghĩ đến việc anh đã dùng cái kỹ thuật thuần thục này với hàng trăm người phụ nữ khác thì cô vẫn bất lực mà quần quanh cổ anh, bị lấn át bởi sự đụng chạm cũng như hương vị nơi anh; người cô rộn lên với cả niềm vui sướng vô tận cùng ham muốn được có anh nhiều hơn. Cô muốn anh; cô đã luôn muốn anh. Anh đã là nỗi ám ảnh của cô ngay từ khoảnh khắc cô nhìn thấy anh lần đầu, và cô đã phải dành cả mười năm đó để chạy trốn khỏi sức hút của nỗi ám ảnh này, dù cho cuối cùng thì mọi nỗ lực đó đều quay về con số không.

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu hun hút nặng nề mở ra, đôi môi ướt át vì đã hôn cô. Sự hài lòng như được viết lên trên khuôn mặt của anh một cách rành rành, hiển nhiên trong lúc anh quan sát cô thật kỹ một lần nữa. Cô đang yếu ớt dựa vào anh, trên mặt tràn ngập sự mê mẩn, đôi môi trở nên sưng đỏ. Anh nhẹ nhàng buông cô ra, giúp cô đứng dậy, đặt tay lên eo cô để giữ cho tới khi cô đã đứng vững.

Như mọi khi, chiều cao của Rafferty áp đảo cô, Michelle vô thức lùi về sau một bước. Cô điên cuồng tìm kiếm sự bình tĩnh lại cho bản thân, tìm kiếm một điều để nói với Rafferty, phủ nhận phản ứng vừa rồi của cô với anh ta, nhưng cô có thể nói gì nữa đây? Và anh ta sẽ tin cô sao? Hành động vừa rồi của cô đã quá rõ ràng. Nhưng rõ ràng là anh ta cũng thấy như thế. Giờ không phải là lúc hối hận mọi việc đã làm. Những gì cô cần làm lúc này là tạm dừng lại mọi việc.

Mặt cô nhợt nhạt đến trắng bệch khi cô ngẩng đầu lên đối diện với anh, bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm. “Tôi chắc chắn sẽ không ngủ với anh để trả khoản nợ đó, bất kể anh có quyết định thế nào đi chăng nữa. Chẳng lẽ anh đến đây tối nay chỉ để mang tôi lên giường cùng anh và biến tôi trở thành một con điếm?”

Ánh mắt anh trở nên sắc nhọn hơn bao giờ hết. “Ý nghĩ đó đã nảy ra trong đầu tôi. Và tôi luôn sẵn lòng.”

“Nhưng tôi thì không!” Ngực cô phập phồng, cố kìm nén cơn tức giận điên cuồng đang cháy lên trong cô khi nghe thấy sự xúc phạm từ Rafferty. Cô buộc phải kiểm soát được tình hình; cô không thể gục ngã vào lúc này.

“Hiện tại tôi đang rất vui, Michelle. Tôi nghĩ tôi lại thay đổi ý định rồi.” anh ta lười biếng cất giọng

“Lạy Chúa! Anh đừng có mà quá đáng!” cô hét lên đáp trả

“Em rồi cũng sẽ lên giường với tôi thôi, nhưng sẽ không phải vì bất cứ một khoản tiền nào em nợ tôi cả. Đến lúc đó, em sẽ mở rộng đôi chân mà chào đón tôi chỉ vì em muốn tôi theo cái cách mà tôi cũng đang muốn em, cưng ạ!”

Ánh mắt của anh ta khi nhìn cô khiến cô thấy thật ớn lạnh, và cái viễn cảnh kinh khủng ấy giáng xuống đầu cô như sét đánh ngang tai sau mỗi câu chữ thô ráp của anh. Anh ta sẽ lợi dụng cô rồi lại nhanh chóng ném cô đi, y hệt cái cách mà anh ta đã dùng để đối xử với bao người phụ nữ khác, ấy là khi cô để anh ta quá gần gũi với bản thân mình. “Cảm ơn, mà cũng không cảm ơn anh. Tôi chưa bao giờ tham gia vào những cuộc làm tình tập thể và tôi sợ rằng đó chính xác là những gì sẽ xảy ra giữa anh và tôi!”

Cô muốn làm anh ta nổi nóng, chọc giận anh ta, nhưng thay vào đó thì anh ta lại điềm nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô mà đặt vào lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng dùng ngón cái đùa giỡn với những khớp ngón tay của cô.

“Đừng lo, tôi sẽ đảm bảo rằng chỉ có hai người chúng ta trên giường lúc đó thôi. Hãy bình tĩnh lại và làm quen với ý tưởng này. Tôi sẽ trở lại vào ngày mai để nhìn qua nông trại và xem xét về những việc cần làm.”

“Không” Cô kiên quyết từ chối, giật tay ra khỏi sự kìm kẹp của anh. “Nông trại là của tôi. Tôi có thể tự mình xử lý nó.”

“Cung à, em phải biết là em thậm chí còn chưa từng phải tự xử lý một cuốn sổ séc nào! Đừng lo lắng gì nữa. Tôi sẽ xử lý mọi thứ.”

Sự chế giễu trong giọng nói của Rafferty khiến hàm răng cô nghiến chặt lại, nhưng có lẽ đó là bởi vì cô sợ phải đối mặt với sự thật anh ta đã phơi bày thì đúng hơn.

“Tôi không cần anh phải đụng vào bất cứ thứ gì cả.”

“Em không biết mình đang nói gì đâu!” anh điềm nhiên đáp trả, cuối xuống hôn nhẹ môi cô. “Tôi sẽ gặp em vào ngày mai.”

Và cứ như thế anh ta quay lưng lại với cô và bước về phía cửa, và phải sau vài giây Michelle mới kịp định thần lại và phát hiện ra rằng anh ta đang muốn rời đi. Cô vội chạy theo nhưng khi đến cổng thì đã nhìn thấy anh ta đang chạy vội tới chiếc xe tải dưới hàng mưa xối xả.

Anh ta không hề coi trọng cô. Vậy thì tại sao anh ta phải làm thế nhỉ? Michelle cay đắng nghĩ. Mà đúng là cũng chưa từng ai đối cô như vậy thì phải. Cô dựa vào cánh cửa, nhìn theo bóng anh rời đi; đôi chân đang run lẩy bẩy của cô có lẽ cần một chỗ dựa. Tại sao lại phải là lúc này cơ chứ? Cô đã cẩn thận cố sức giữ khoảng cách với anh ta, vậy mà bỗng nhiên bức tường kiên cố cô đã mất mười năm xây nên đang dần sụp đổ. Anh ta đã tấn công ngay lúc cô yếu mềm nhất.

Cô lặng lẽ đóng cửa lại. Ngôi nhà yên lặng bao bọc lấy cô, như một lời nhắc nhở về tình trạng rối ren của cô lúc này.

Quai hàm cô siết chặt lại, nhưng cô không hề khóc. Cô vẫn giữ được một đôi mắt khô ráo. Nhất là vào lúc này cô không thể nào lãng phí thời gian và sức lực cho việc rơi nước mắt được. Bằng mọi giá cô cần phải duy trì được nông trại, trả hết nợ, và thoát khỏi John Rafferty.

Mục tiêu cuối có lẽ là mục tiêu khó khăn nhất, vì cô cần phải đấu tranh lại với chính bản thân mình. Trong tiềm thức, cô không hề muốn phải rời khỏi anh, cô muốn được sà vào vòng tay vững vàng mà ấm áp của anh, được cảm nhận thân thể anh áp sát cô. Cô muốn được thỏa mãn những ham muốn mãnh liệt mà cô dành cho anh, cô muốn được chạm vào anh theo cái cách mà bản thân không bao giờ cho phép, cô muốn được ở trong anh mãi mãi. Mặc cảm tội lỗi dâng trào lên trong cô, thiếu chút nữa đã bóp nghẹt cô. Cô đã cưới một người đàn ông khác mà vẫn luôn thèm muốn có được John, yêu thương John, và bị ám ảnh bởi hình bóng của anh. Roger, chồng cũ của cô, đã cảm thấy điều đó và cũng chính thói ghen tuông vô độ của anh ta đã biến cuộc hôn nhân của họ thành một cơn ác mộng khủng khiếp.

Kí ức cứ cháy rực lên trong đầu cô, và để dập tắt đi chính những ham muốn của bản thân – cô nhanh chóng bước vào bếp và chuẩn bị bữa tối; và trong trường hợp này chỉ là một bát súp với ngũ cốc mà thôi. Đây cũng là thứ cô dành để ăn sáng, vì có vẻ hiện giờ cô đang bồn chồn đến mức không thể nấu nướng bất cứ thứ gì phức tạp hơn. Cô ăn được nửa bát ngũ cốc đầy thì đột nhiên đánh rơi cái thìa xuống đất.

Từ trước đến nay cô vẫn luôn là một cô công chúa, một quá táo được nuông chiều trong mắt của cha mẹ, được sinh ra khi cả hai đã bước vào tuổi tứ tuần, và đương nhiên là từ bỏ mọi hi vọng có thêm bất kỳ đứa con nào nữa. Mẹ cô đã từng là một người mẹ dịu dàng, một người vợ nhu thuận, cũng là người đã trải qua khoảng thời gian dài chăm sóc cho cha cô và luôn dặn cô cũng phải làm vậy với chồng cô. Bà luôn nghĩ rằng trách nhiệm của một người phụ nữ là phải cho chồng mình người đã nuôi nấng cả gia đình một mái nhà thật thoải mái và ấm cúng.

Đây không phải là quan điểm bất thường ở thế hệ của bà, và Michelle cũng không trách bà vì điều đó. Langley Cabot đã che chở cũng như nuông chiều cả hai mẹ con; và dường như ông cũng cảm thấy rất tự hào vì mình đã thực sự làm điều đó rất tốt. Khi mẹ mất, lẽ dĩ nhiên

Michelle đã trở thành mục tiêu duy nhất cho sự tận tâm và bao bọc của cha mình. Langley muốn cô phải được sở hữu mọi thứ tốt đẹp nhất; ông muốn cô được hạnh phúc, và theo cách nghĩ của ông thì ông sẽ không xứng đáng làm cha nếu cô không được như thế.

Vào khoảng thời gian này Michelle đã rất bằng lòng đồng ý để cha cô chu cấp cho cô vô số những món quà cùng những thứ đồ xa xỉ. Cuộc đời cô đã có đủ tất cả những thứ gì cô từng ao ước, ít ra là cũng cho đến cái ngày Langley làm đảo lộn tất cả mọi thứ khi quyết định bán đi ngôi nhà ở Connecticut – nơi gắn bó mật thiết với cô từ ngày cô được sinh ra, rồi chuyển cô đến một nông trại gia súc ở giữa Florida – cũng không xa bờ biển vịnh Gulf là bao nhiêu. Lần đầu tiên trong đời, cha đã không hề để ý đến xúc cảm của cô. Nông trại là ước mơ đã thành hiện thực của ông, là câu trả lời được ẩn giấu dưới những chiếc áo lụa, những bộ comple sọc nhỏ và những buổi hẹn gặp làm ăn với đối tác. Và chỉ bởi vì ham muốn có được nông trại quá mãnh liệt, ông đã không thèm để ý đến những giọt nước mắt cùng sự cău kính của Michelle mà thậm chí còn vui vẻ an ủi cô rằng cô sẽ sớm có bạn mới và rồi cũng sẽ yêu cái nông trại này như ông thôi.

Về chuyện này thì ông cũng đã nói đúng, dù chỉ là một phần mà thôi. Cô đã làm quen với nhiều bạn mới, dần làm quen và thậm chí còn rất yêu thích những công việc của nông trại. Langley đã thay đổi hoàn toàn phong cách lạc hậu của nông trại lúc trước khi ông mới mua nó, để bảo đảm rằng cô con gái rệu không mất đi bất kỳ sự thoải mái, tiện nghi nào. Và cũng vì thế cô cũng đã tự điều chỉnh được bản thân, thậm chí còn an ủi cha rằng cô rất bằng lòng với cuộc sống thực tại. Ông xứng đáng có được ước mơ của mình, và cô cảm thấy thật xấu hổ là trước đó đã muốn khuyên ông dừng chuyện đó lại. Ông đã làm quá nhiều thứ chỉ để khiến cô được hạnh phúc, và điều nhỏ bé nhất cô có thể làm lúc bấy giờ là cố gắng làm được điều tương tự cho cha.

Và rồi cô đã gặp John Rafferty. Cô vẫn không thể tin được rằng mình đã dùng những mười năm trời chỉ để chạy trốn khỏi con người đó, nhưng điều đó là sự thật. Cô đã từng căm ghét, sợ hãi và cũng lại yêu anh ta, với tất cả niềm say mê đến ám ảnh của một đứa con gái tuổi mới lớn. Nhưng dù vậy thì cô vẫn rất rõ một điều – cô không bao giờ có đủ khả năng ứng phó với anh ta. Mà cô cũng chưa bao giờ từng mơ tưởng đến việc mình sẽ có thể làm được việc đó; cô quá yếu mềm trong khi anh ta lại quá mạnh mẽ. Anh ta có thể đã muốn cô, nhưng dường như cô không đủ nữ tính để có thể ôm anh ta. Cô là một đứa con gái hư hỏng được nuông chiều; và thậm chí anh ta còn không thích cô. Và để tự bảo vệ mình, cô đã thậm chí cố tình khiến Rafferty ghét mình hơn nữa để đảm bảo rằng anh ta sẽ không bao giờ có thể chạm vào cô.

Cô đã đến học ở một trường đại học nữ sinh nổi tiếng ở phía Tây, và ở lại Philadelphia với một người bạn sau khi tốt nghiệp. Trong thời gian này cô đã gặp Roger Backman – chủ của một trong những gia đình giàu có và bề thế nhất vùng. Anh ta cao lớn với mái tóc đen nhánh, và thậm chí cơ bắp còn rất gọn gàng. Anh ta không giống John là mấy, ngoại trừ những đặc điểm đó, và Michelle không thể nói rằng cô đã cưới Roger chỉ bởi vì anh ta làm cô nhớ đến John, nhưng cô sợ rằng mình đã thực sự làm điều đó từ trong tiềm thức.

Roger là một người hài hước. Cả người anh ta thường toát ra một dáng vẻ lơ đãng, lười biếng; khóe mắt có nếp nhăn từ việc cười quá nhiều; và anh ta đặc biệt thích tổ chức những cuộc chơi điên rồ – như là đi săn chim ăn xác thối chẳng hạn. Sống bên cạnh anh ta làm Michelle dường như có thể quên tất cả về John và chỉ đơn giản là sống vui vẻ. Cô thực sự rất thích Roger, và dần yêu thương anh ta hơn bất cứ người đàn ông nào mà không phải là John Rafferty. Việc tốt nhất cô có thể làm là quên đi John và tiếp tục bước đi trên đường đời của riêng mình. Dù sao thì giữa họ cũng chưa từng có gì ngoại trừ những ước mơ bay bổng của riêng cô; và Roger thực sự là rất yêu cô. Vì thế cô đã lấy anh ta, dưới sự vui mừng từ cả hai phía gia đình.

Và đó thực sự là một sai lầm khiến cô suýt chút nữa phải trả giá.

Lúc mới đầu mọi việc có vẻ rất ổn. Và rồi Roger bắt đầu tỏ ra những dấu hiệu ghen tuông mỗi khi Michelle thân thiện với bất cứ một người đàn ông nào. Chẳng lẽ anh ta cảm thấy rằng cô đáng ra phải yêu anh ta nhiều hơn thế? Rằng anh ta chỉ sở hữu được vỏ ngoài trái tim của cô ư? Cảm giác tội lỗi tràn ngập trong cô cho đến tận bây giờ, vì thành thực mà nói thì sự ghen tuông của Roger không phải hoàn toàn là vô căn cứ. Chẳng qua vì không thể biết được ai mới là tình địch thực sự của mình, nên anh ta đã luôn tỏ ra kích động khi nhìn thấy cô cười với bất kỳ ai, nhảy với bất kỳ người đàn ông nào.

Và mọi việc cứ diễn ra ngày càng tệ, và trong một buổi tối anh ta thậm chí đã tát thẳng vào mặt cô trong trận cãi vã sau một bữa tiệc chỉ bởi vì cô đã trót nói chuyện với một người đàn ông hai lần trong lúc họ dùng tiệc buffet. Quá choáng váng cùng với việc nhận thức được rằng mặt mình đang bồng rât, Michelle nhìn chằm chằm vào người chồng đang đứng trước mặt, nhận ra rằng sự ghen tuông đã làm anh ta mất hết lý trí. Cô bỗng cảm thấy khiếp sợ anh ta, lần đầu tiên từ lúc họ quen nhau.

Hành động của mình cũng làm chính Roger cảm thấy khiếp sợ; anh ta đã vùi đầu vào váy cô, níu kéo lấy cô và cầu xin cô tha thứ. Anh ta thề sẽ không bao giờ làm tổn thương cô một lần nữa; anh ta nói rằng thà tự chặt tay mình còn hơn là làm cô tổn thương. Run rẩy đến tận xương tủy, Michelle đã phạm phải cái lỗi lầm cơ bản mà hàng ngàn hàng vạn phụ nữ đã phạm phải khi bị chồng ngược đãi – cô đã tha thứ cho anh ta.

Nhưng thực tế đã chứng minh: đấy hoàn toàn không phải là lần cuối. Thậm chí, mọi việc còn tồi tệ hơn thế rất nhiều.

Michelle quá xấu hổ và choáng váng để có thể kể cho bất kỳ ai, nhưng cuối cùng thì cô cũng đã không chịu đựng nổi và vùng lên kiện chồng. Trước sự kinh hãi của cô, gia đình anh ta đã kịp mua lại tất cả những người có liên quan, khiến mọi bằng chứng bị phá hủy. Dù trời có sập thì nhà Beckman chắc chắn sẽ làm mọi thứ có thể để bảo vệ con trai.

Cuối cùng cô cũng phải rời bỏ anh ta, nhưng khi mới chỉ đến được Baltimore thì anh ta đã đuổi theo kịp, mặt tối sầm lại trong nỗi tức giận vô biên. Và cũng chính lúc đó Michelle nhận ra rằng anh ta không hẳn là một người ôn hòa, sự ghen tuông đã đẩy anh ta tới sát bờ vực thẳm. Ôm chặt cô đến mức vẫn còn để lại sẹo cho cô tới tận hai tuần sau đó, anh ta hăm dọa cô – và lời hăm dọa này cũng chính là lời nói khiến cô tiếp tục chung sống với anh ta hai năm nữa: nếu cô lại cố chạy khỏi anh ta một lần nữa, cha cô sẽ phải chết.

Cô không hề nghi ngờ lời hăm dọa này, hay nghi ngờ rằng anh ta sẽ không bao giờ dám làm thế; anh ta được bao bọc cùng bảo vệ quá kỹ bởi gia đình giàu có của mình, bởi mạng lưới bạn bè dày đặc lâu năm của gia đình trong giới luật pháp. Vì thế cô đã phải ở lại, luôn ám ảnh rằng anh ta có thể giết mình bất kỳ khi nào nếu quá tức giận, chứ không hề dám nghĩ đến chuyện bỏ trốn một lần nữa. Bằng bất cứ giá nào cô cũng phải bảo vệ được cha mình.

Nhưng cuối cùng cô cũng đã tự tìm được lối thoát. Roger đã dùng một cái thắt lưng để đánh vào người cô trong một buổi tối. Nhưng lúc đó cha mẹ anh ta lại đang đi nghỉ ở Châu Âu, và vào giây phút họ phát hiện ra vụ việc thì cũng đã quá muộn để sử dụng ảnh hưởng của mình lên bất cứ quyết định nào. Michelle chạy trốn ra khỏi ngôi nhà, tới khu bệnh viện đã lưu giữ ghi chép về bao vết thương cũng như sưng tím của cô từ trước tới nay, và copy những bản ghi chép này ra. Chính những bản lưu giữ ghi chép này đã giúp cô li hôn thành công.

Nhưng rồi cô công chúa sẽ phải mang theo những vết sẹo đó xuống mồ.

CHƯƠNG 3

Chuông điện thoại vang lên trong lúc Michelle đang nhắm nháp cốc cà phê thứ hai của mình, ngẩng mặt trời mọc và chuẩn bị tinh thần cho một ngày mới với công việc bộn bề của nông trại – những thứ đang dần rút cạn mọi sức lực của cô. Dưới mắt cô là một viên đen thâm quầng, là bằng chứng của việc trằn trọc trên giường cả đêm mà không tài nào ngủ nổi, chỉ vì trong đầu cô không thôi hiện lên từng câu từng chữ John đã nói, từng sự đụng chạm giữa môi và tay anh với thân thể cô. Danh tiếng của anh ta quả thực không phải chỉ là sự phóng đại, cô đã nghĩ cay đắng như thế một vài giờ trước. Anh ta là một kẻ sát gái. Sự đụng chạm của anh ta tuy nhẹ nhàng nhưng lại nóng bỏng đến mức không một ai có thể cưỡng lại được, và anh ta quả thực là ác mộng đối với bất kì người phụ nữ nào.

Cô không muốn trả lời điện thoại, nhưng cô biết rằng John sẽ không bao giờ từ bỏ một khi anh ta đã muốn làm một điều gì đó. Cô chắc rằng anh ta sẽ trở lại. Nếu anh ta là người đang gọi đến, anh ta chắc chắn sẽ đến đây ngay lập tức nếu cô không chịu trả lời điện thoại. Và cô không hề muốn lại phải thỏa thuận bất cứ điều gì trực diện với anh ta nữa, thế nên cô nhanh chóng nhấc điện thoại và lí nhí một tiếng chào.

“Michelle, em yêu à.”

Mặt cô bỗng trắng bệch, ngón tay nắm chặt máy nghe điện thoại. Chẳng lẽ cô đã tự huỷ hoại ra hình ảnh của anh ta trong đầu chỉ bởi một buổi nói chuyện với anh trước đó? Cô cố không nghĩ về anh nữa, nhưng thỉnh thoảng cơn ác mộng lại thoáng hiện ra trước mắt; một lần nữa cô lại cảm thấy kinh hoàng vì quá lẻ loi và bất lực, không có một ai để cho cô tin tưởng và dựa dẫm vào, khi giờ này cả cha cô cũng đã không còn.

“Roger”, cô uể oải cất lời. Chẳng nghi ngờ gì cả, chính là anh ta. Chẳng ai ngoài anh ta lại gọi tên cô bằng giọng vuốt ve âu yếm như thế – cứ như thể anh ta thực lòng yêu thương cô vậy.

Anh ta lẽ nhè nói, “Em yêu à, anh cần em. Hãy quay lại với anh, làm ơn đi. Anh cầu xin em đấy. Anh hứa sẽ không bao giờ làm tổn thương em nữa đâu. Anh sẽ đối đãi em như đối đãi một nàng công chúa, thật đấy.”

“Không”, cô há hốc miệng vì kinh ngạc, mồ mẫm lần tìm chiếc ghế để có một điểm tựa cho đôi chân đang run rẩy của mình. Cảm giác lạnh lẽo thấu xương khiến cô cảm thấy phát bệnh. Làm sao anh ta lại có thể dám, dù chỉ là đề cập thôi, đến việc mong cô quay trở lại?

“Làm ơn đừng tuyệt tình như thế với anh.” Anh ta bắt đầu rên rỉ “Michelle, cha mẹ đều đã mất rồi. Anh cần em hơn bao giờ hết. Anh đã nghĩ rằng em sẽ có thể đến dự tang lễ của họ cuối tuần trước, vậy mà em lại cố trốn tránh, và anh không thể chịu đựng thêm nữa. Nếu em chịu quay lại anh thề là mọi thứ sẽ khác hẳn.”

“Chúng ta li hôn rồi”, giọng cô vỡ òa vì căng thẳng. Những giọt mồ hôi lạnh chảy dọc theo sống lưng cô.

“Chúng ta hoàn toàn có thể tái hôn mà. Làm ơn đi em yêu.”

“Không!” cái ý nghĩ phải cười anh ta một lần nữa làm cô khiếp sợ đến mức không thể nói năng lịch sự với anh ta được. Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, “Tôi rất tiếc về chuyện của cha mẹ anh. Tôi không hề biết. Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tai nạn máy bay.” Nỗi đau khổ vẫn tồn tại rõ rệt trong giọng nói khàn khàn của anh ta, “Họ bay đến khu hồ và gặp phải một trận bão.”

“Tôi rất tiếc,” cô nói lại lần nữa, nhưng kể cả khi có biết thời gian tổ chức đám tang thì cô cũng không bao giờ tham dự. Cô không mong muốn phải gặp Roger trong bất cứ tình huống nào nữa, dù cho lý do có là gì.

Anh ta im lặng một lúc lâu, và cô gần như có thể tưởng tượng ra điều bộ cử chỉ của anh ta lúc này – vò đầu và cọ sát tay vào gáy – hành động anh ta làm mỗi khi bồn chồn mà cô đã quá quen thuộc. “Michelle, anh vẫn luôn yêu em. Không có em anh chẳng là gì cả. Anh thề là mọi chuyện sẽ không như cũ nữa đâu; anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em thêm lần nào nữa. Anh đã ghen tuông thái quá một cách thật ngu xuẩn, và giờ đây anh biết là mình đã sai.”

Nhưng anh ta rõ ràng là không hề cảm thấy như vậy! Cô nghĩ, nắm chặt mắt lại khi cảm giác tội lỗi lại tràn ngập trong cô, cùng xen lẫn vào đó là một nỗi kinh hoàng vì phải nghe thấy giọng nói của anh ta. Đã có ngày nào cô không nghĩ đến John Rafferty trong mười năm qua? Không nghĩ đến việc Roger hay bất cứ người đàn ông nào khác đều không thể sở hữu cô hoàn toàn khi tâm trí của cô còn luôn hướng tới người đàn ông đã cướp đi trái tim cô ngay từ ánh mắt đầu tiên?

“Roger, đừng như thế” cô thì thầm, “Mọi việc đã chấm dứt rồi. Tôi sẽ không quay lại nữa đâu. Tất cả những việc tôi để ý tới bây giờ chỉ là làm thế nào để có thể duy trì được nông trại này và tự kiếm sống cho bản thân mà thôi.”

Anh ta tỏ ra vẻ kinh tởm, “Em không cần phải để ý đến cái nông trại đó nữa đâu! Em xứng đáng được nhiều hơn thế. Anh có thể cho em mọi thứ em cần.”

“Không,” cô êm ái nói, “Anh không thể. Tôi cúp máy đây. Tạm biệt, và làm ơn đừng gọi cho tôi nữa.” Cô đặt máy nghe xuống nhẹ nhàng, rồi đứng chôn chân cạnh điện thoại với khuôn mặt đang vui trong hai lòng bàn tay. Cô không thể ngừng run rẩy, đầu cô quay cuồng với những điều Roger vừa nói. Cha mẹ anh ta đã chết rồi, vậy mà cô vẫn luôn mong mỗi họ có thể kiểm chế được anh ta. Đó là thỏa thuận duy nhất của cô đối với họ – nếu họ có thể bắt Roger tránh xa cô thì cô sẽ không mang những tấm ảnh và báo cáo về thương tích của mình ra cho báo chí và công chúng – những người luôn mong mỗi những scandal giật gân.

Thật khó tin khi mà anh chàng “Beckham” của vùng Philadelphia lại trở thành một người vũ phu đến vậy. Chính những thứ này cũng đã giữ được sự an toàn cho cha cô sau lời đe dọa mất trí của Roger; và giờ đây thì ông đã mãi mãi nằm ngoài tầm với của Roger rồi. Cô đã như phải sống trong địa ngục với mong muốn có thể bảo vệ cha mình, sau khi biết rằng Roger hoàn toàn có thể làm thế một khi anh ta đã dám đe dọa, và sau khi biết được rằng cha mẹ anh ta chắc chắn sẽ làm mọi thứ để bảo vệ cậu con trai quý tử.

Cô đã thực lòng rất yêu quý gia đình nhà chồng cho đến khi thực sự trải qua vụ việc đó; mọi tình cảm của cô đã vỡ vụn thành từng mảnh khi họ giúp Roger thoát ra khỏi rắc rối sau lần đầu tiên anh ta đánh cô. Nhưng dù sao sau đó thì cô cũng đã biết được nhược điểm của họ, và đã tự bắt mình phải chờ đợi. Chẳng ai có thể giúp cô lúc đó cả, cô hoàn toàn lẻ loi. Và trong một lần cô đã từng tuyệt vọng đến mức nhắc đến chuyện này với cha, nhưng ông đã quá giận dữ, và thậm chí còn tự thuyết phục bản thân rằng cô chỉ đang phóng đại mọi thứ mà thôi. Hôn nhân luôn phải được điều chỉnh, và Michelle thì hư hỏng và được nuông chiều quá lâu. Có lẽ đó chỉ là một cuộc cãi vã lật vật, và đôi vợ chồng trẻ sẽ giải quyết được mọi thứ thật nhanh sau đó.

Cảm giác lạnh lẽo cô độc tràn ngập trong cô, nhưng cô chưa từng ngừng yêu cha mình. Ông yêu cô, cô biết thế, nhưng ông lại chỉ luôn coi cô là một con búp bê hơn là một con người thực

sự. Cô con gái rệu rã đáng yêu, hoàn hảo không tỳ vết của ông. Ông không tài nào chấp nhận nổi việc một vết nhò lớn đến nhường vậy xuất hiện trong đời cô. Cô phải được hạnh phúc, vui vẻ; nếu không thì điều đó có nghĩa là ông đã không hoàn thành trách nhiệm của một người cha, một người bảo hộ. Vì lợi ích của chính mình, ông cần phải tin rằng cô đang hạnh phúc. Đó chính là yếu điểm của ông, và cô bắt buộc phải cứng rắn hơn vì cả cha và bản thân. Cô phải bảo vệ được ông, nhưng cũng đồng thời lại phải bảo vệ chính bản thân mình.

Sẽ không đời nào cô chịu quay lại với Roger. Cô đã phải đối mặt với bao cơn ác mộng và dần bỏ lại chúng sau lưng; cô đã nhặt được từng mảnh ghép còn lại của cuộc đời và tiếp tục tiến về phía trước, không để những kí ức đáng sợ đó biến mình thành một con rùa rụt cổ. Nhưng những ký ức đó, và nỗi kinh hoàng đó, vẫn luôn ẩn hiện trong cô, và chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh ta thôi cũng đủ khiến cho cô bất giác mà lạnh toát mồ hôi.

Cảm giác bị tổn thương và lạnh lẽo cô độc lại quay trở lại tấn công cô, khiến cô cảm thấy phát bệnh.

Cơ thể cô giật mạnh như để thoát khỏi tình trạng như bị yểm bùa, và cố dốc ra chút cà phê còn lại trong cái máy pha. Điều cần thiết nhất đối với cô bây giờ là phải năng động hơn, bận rộn hơn với mọi việc có thể kiếm ra được. Đó là cách cô tự nghĩ ra để giải thoát cho bản thân sau khi cuối cùng cũng thoát được Roger, chạy vòng quanh khắp nơi trong suốt hai năm vì cha cô đã nghĩ rằng chỉ có cách đó mới khiến cô quên được cuộc li dị này, vì việc đi chu du khắp đó đây sẽ giúp cô quên lãng và nguôi ngoai đi phần nào. Và lúc này đây cô thực sự đã có việc để làm, những công việc khó nhọc làm cô mệt lử và thậm chí còn đau đớn nhưng lại phần nào xoa dịu đi mọi thứ trong lòng cô; bởi lẽ đây là việc đáng giá duy nhất cô từng làm.

Cả sáng này anh chỉ ăn và ăn.

Anh thức dậy với một tâm trạng tồi tệ hết mức, cơ thể mỗi một cùng phần nộ, như thể anh lại là một thiếu niên mới lớn tràn đầy kích thích khi mà hooc môn trong cơ thể đang trỗi dậy một cách mãnh liệt. Anh đã qua cái tuổi ấy lâu lắm rồi, nhưng hooc môn trong cơ thể anh thực sự đã đẩy anh xuống đáy địa ngục, và anh biết chính xác lý do vì sao. Anh đã không tài nào chợp mắt cho nổi khi nhớ lại cảm giác cô chạm vào anh, sự ngọt ngào của cô và làn da mịn màng như lụa. Và cô cũng đã muốn anh; anh là người từng trải và chắc chắn là anh không hề nhầm lẫn. Nhưng anh đã quá vội vàng chỉ vì những ham muốn cháy bỏng khiến anh không thể kiềm chế được và điều đó đã khiến cô khựng lại. Anh đặt cô trong tình thế phải bán thân cho anh, cô không hề muốn như thế. Ai lại muốn cơ chứ? Kể cả là những người phụ nữ tình nguyện nhất, ham muốn nhất thì vẫn luôn muốn có một vỏ bọc đẹp để phủ lên mọi việc, mà Michelle lại là người kiêu kỳ hơn bất kỳ ai.

Nhưng hôm qua cô không hề tỏ ra ngạo mạn. Anh nhíu mày lại chặt hơn. Cô đã cố gắng, nhưng sự kiêu kỳ và lạnh dăm nơi cô cũng không hề thấy dấu vết. Cô đang túng thiếu và không hề có ai để có thể chạy đến. Có lẽ cô đã quá sợ hãi, tự hỏi mình phải làm gì khi không còn thậm tiền trái ra để bảo vệ cô như trước nữa. Cô đang thực sự bất lực và không có nổi chút tài năng hay kỹ năng nghiệp vụ nào ngoài vẻ yêu kiều duyên dáng dùng cho ngoại giao –nhưng điều đó cũng chẳng còn giá trị, trong thời đại này. Cô phải tự lực làm mọi điều của nông trại mà không có một người làm nào giúp đỡ.

Anh gầm lên một tiếng rồi quay nhanh đầu ngựa lại. “Tôi sẽ trở lại sau,” anh nói với Nev.

Nev nhìn theo dáng anh cưỡi ngựa đang khuất dần, “Được giải thoát rồi”, anh ta lầm bầm. Không hiểu điều gì đã làm anh ta bức bối đến thế; mọi việc sẽ nhẹ nhàng hơn hẳn nếu được làm việc không có anh ta bên cạnh vào lúc này.

Con ngựa của John nhanh chóng thu ngắn dần khoảng cách lại bằng những sải chân dài của nó; nó là một tuần mã mạnh mẽ và cao lớn, và có khuynh hướng mang theo chút bướng bỉnh, nhưng đã qua rồi cái thời mà anh phải vật lộn với nó. Giờ đây con vật này đã chấp nhận sự thuần phục từ đôi chân lực lưỡng chắc khỏe cùng đôi tay vững chắc của chủ nhân nó. Nó luôn thích có một cuộc chạy đua thật thoải mái, và anh thì lại đang tạo ra những nhịp chạy nhanh mà êm ái vô cùng khi băng qua bãi cỏ.

Càng nghĩ thì John lại càng không hề thích chuyện này một chút nào. Cô đã luôn cố gắng làm mọi việc trong nông trại một mình. Điều đó không hề đúng chút nào với những gì anh biết về Michelle, nhưng bàn tay của cô đã nói lên tất cả. Anh đã luôn coi thường những người chỉ muốn trốn tránh để không phải làm việc và luôn mong ngóng có người khác đến giúp mình; nhưng sâu thẳm trong tiềm thức của mình, anh nhận thấy mình đang tức điên lên khi nghĩ đến việc Michelle phải cố thu xếp mọi việc cho nông trại. Chết tiệt, tại sao cô ta lại không đi nhờ bất kỳ ai cơ chứ?

Làm việc là một chuyện, nhưng có ai lại mong chờ cô ta trở thành một người nuôi bò đâu? Cô không đủ khỏe để làm việc đó; anh đã cảm thấy sự mảnh khảnh mong manh của cơ thể cô khi ôm cô trong vòng tay. Cô không hề cần đến những công việc nặng nhọc của nông trại hơn việc một con ngựa thuần chủng đắt tiền phải đi cày đất. Cô có thể sẽ bị thương, và có thể là phải đến mấy ngày sau mới có người tìm thấy cô.

Anh đã luôn ghê tởm với việc Langley quá nuông chiều và bao bọc cô, và cả với việc Michelle đã luôn chấp nhận sự cưng chiều này như thể đó là phận sự của mình; nhưng đột nhiên anh lại cảm thấy có thể hiểu được cảm giác của Langley. Anh tự khịt mũi, cảm thấy khinh bỉ chính mình, làm con ngựa ngóng lên đôi tai một cách hiếu kỳ trước tiếng động kỳ lạ này; nhưng sự thật khó chấp nhận vẫn là anh không hề thích cái ý tưởng Michelle phải làm công việc trong nông trại đó. Đó là công việc của một người đàn ông, và đôi khi nó còn quá sức của một người đàn ông.

Dù thế nào thì anh cũng đã quyết định sẽ tự xử lý tất cả mọi việc, mặc cô có muốn hay không. Anh cảm giác được rằng cô không hề muốn thế, nhưng rồi thì cô cũng sẽ phải thỏa hiệp mà thôi. Cô đã quá quen với việc được chăm sóc và che chở; và cũng như anh đã nói với cô rồi, bây giờ đã đến lượt của anh.

Sự việc ngày hôm qua đã làm thay đổi mọi thứ. Anh có thể cảm nhận được sự đáp trả của cô, cảm nhận được bờ môi căng mọng của cô trở nên ẩm ướt và không thôi quẩn luyến môi anh. Cô cũng muốn anh, và điều này chỉ càng làm anh dấy lên lòng ham muốn có được cô. Cô đã cố che giấu để anh không thấy được điều này; cái lưỡi sắc bén của cô đã chọc giận anh nhiều đến mức anh đã không thể nhìn thấy được sự yếu ớt trong đôi mắt ấy. Thật kì lạ là anh lại muốn được chứng kiến sự kiêu căng và bướng bỉnh của cô, những điều mà trước đây đã khiến anh phát điên. Nhưng cũng không hẳn là thế. Và giờ đây đứng trước anh cô thật yếu đuối và dễ bị tổn thương. Cô có thể không hề muốn như vậy, nhưng cô cần anh. Và đó chính là lợi thế mà anh sẽ tận dụng.

Không có ai ra mở cửa khi anh đến nhà cô, mà đã không còn thấy chiếc xe tải cũ kỹ ở vị trí nó thường được đỗ trong kho thóc. John cau mày, chống tay và nhìn xung quanh. Cô có lẽ đã lái xe xuống thị trấn, nhưng dù sao thì việc Michelle Cabot chịu để mọi người nhìn thấy mình trong loại xe như thế vẫn thật khó có thể tưởng tượng được. Nhưng nó là phương tiện đi lại duy nhất của cô và vì thế cô cũng chẳng thể có được những sự lựa chọn khác.

Có lẽ không có cô ở đây sẽ tốt hơn; anh có thể kiểm tra lại nông trại một cách thoải mái mà không phải nghe những tiếng làu bàu và rít lên đầy giận dữ của cô, nó khiến cô trông như một con mèo đang nổi điên vậy, và anh muốn xem đàn gia súc còn lại trong bãi cỏ phía Nam. Anh

muốn biết cô đang có bao nhiêu đầu gia súc cần được chăm sóc, và chúng trông như thế nào. Cô không thể tự nuôi quá nhiều đàn, nhưng anh mong rằng chúng không đến nỗi quá gầy yếu; vì như thế chúng mới được giá hơn. Anh sẽ tự làm điều này để đảm bảo rằng cô không được đung vào bất cứ điều gì. Việc nuôi gia súc không phải là việc dành cho những người lơ mơ mới bắt đầu.

Anh lại leo lên lưng ngựa. Đầu tiên anh kiểm tra bãi cỏ phía tây, nơi cô nói có một hàng rào bị hỏng. Toàn bộ khu hàng rào phải được thay thế, và anh cũng đã liệt kê ra đầy đủ những thứ cần có cho việc sửa chữa này cùng chi phí của nó. Cả nông trại đang trong một tình trạng tệ hại, nhưng hàng rào chính là thứ then chốt; nó luôn được ưu tiên. Đồng cỏ phía đông phủ đầy cỏ xanh tươi tốt; đàn gia súc lẽ ra cần được chăn nuôi ở đây mới phải. Bãi cỏ ở phía tây có lẽ đã bị chăn thả quá mức, và bây giờ gia súc đã nói lên điều đó; trừ khi có quá ít vật nuôi đến nỗi chỉ mình khu cỏ ở phía Nam thôi là cũng đủ dùng cho chúng.

Phải mấy tiếng sau anh mới đến được khu đồng cỏ phía Nam. Anh kéo lại dây cương trên lưng con ngựa khi anh lên đến được một nơi đồi cao hơn bình thường một chút và có thể giúp anh bao quát mọi thứ xung quanh. Một lần nữa anh cau mày, và gạt chiếc mũ ra phía sau đầu. Anh có thể nhìn thấy đàn gia súc đang rải rác khắp bãi cỏ này, không thể gọi là một bầy đàn quá lớn, nhưng cũng khác xa với cái bầy đàn nhỏ bé mà anh đã tự tưởng tượng.

Bãi cỏ đã bị chăn thả một cách quá tải đến tệ hại. Một tia lửa giận dữ dấy lên trong lòng khi anh nghĩ đến cảnh Michelle phải tự vận chuyển hết các kiện cỏ; và chắc chắn là một nửa số vựa cỏ này thậm chí sẽ còn nặng hơn chính bản thân cô.

Và rồi anh nhìn thấy cô, và tia lửa giận nhe nhói trong lòng đã biến thành một ngọn lửa bùng cháy. Chiếc xe tải cũ kỹ được đỗ bên một cái cây lớn, và có vẻ đó cũng chính là lý do khiến anh không thể nhận ra nó ngay lập tức, và cô thì đang ở ngay gần đó – vật lộn để tự sửa lại khu hàng rào. Việc sắp xếp hàng rào là công việc của hai người; nếu chỉ có một người làm thì sẽ không thể nào nâng được dây điện một cách đủ an toàn, và những dây điện này luôn nằm trong khả năng bị hỏng. Người đàn bà ngớ ngẩn này! Nếu dây điện chẳng may quấn quanh người cô, cô sẽ không thể thoát ra được mà không có người đến giúp, và những sợi dây có gai ấy hoàn toàn có khả năng làm một người mất mạng. Cứ nghĩ đến việc cô ngã xuống đó, nằm chảy máu trong một đồng dây rợ lằng nhằng là anh lại cảm thấy phát bệnh và muốn điên lên.

Anh dẫn ngựa đi chậm chậm để xuống dốc chỗ cô đang làm việc, cố tự tạo cho mình một khoảng thời gian để có thể tự tĩnh tâm và bình tĩnh hơn. Cô ngược lên và ngay lập tức nhìn thấy anh, và ngay cả khi khoảng cách giữa họ lúc này vẫn là khá xa thì anh vẫn có thể nhìn thấy cô như đang chết lặng. Và rồi cô quay lại để tiếp tục dùng búa ghim cái đỉnh vào hàng rào, hành động này của cô cho biết cô cảm thấy khó chịu thế nào trước sự hiện diện của anh.

Anh nhẹ nhàng trượt xuống từ trên lưng ngựa, không hề liếc mắt đến cô lần nữa trong lúc buộc chặt dây cương vào một cành cây thân thấp gần đó. Không nói một lời nào, anh bước đến kéo đồng dây điện và căng chúng ra khi Michelle – cũng đang im lặng như thế – đóng một cái đỉnh khác vào để giữ nó. Cũng như anh, cô đeo một bộ găng tay da ngắn để làm việc, nhưng bộ găng tay của cô lại là đồ cũ đã bị người ta bỏ đi và quá rộng đối với bàn tay cô, khiến cô khó mà nhặt được lên một chiếc đỉnh nhỏ, vì thế cô lại phải bỏ đôi găng ra. Nhờ thế mà cô có thể cầm được mấy cái đỉnh, nhưng mấy sợi dây điện đã đâm vào đôi tay của cô rất nhiều lần rồi. Anh có thể nhìn thấy mấy vết xước đỏ chói; một số chỗ còn bị đâm vào sâu hoắm đến nỗi máu vẫn đang tiếp tục chảy, và anh muốn lắc người cô thật mạnh mới thôi.

“Em không có tý đầu óc nào đấy à? Sao lại cố sửa hàng rào một mình cơ chứ?” anh hét lên tức giận, kéo mạnh một sợi dây gai khác.

Cô dùng búa đập cái đỉnh ghim vào, giọng nói toát lên vẻ bảo thủ, “Nó cần được sửa. Và tôi

đang làm điều đó đây.”

“Không cần phải như thế, và em cũng không làm điều này nữa.”

Giọng nói dứt khoát của anh khiến cô đứng thẳng người dậy, tay nắm chặt cái búa hơn. “Anh muốn tôi trả nợ ngay,” cô nói yếu ớt, mắt lướt qua đàn gia súc. Cô dần cảm thấy tái nhợt, và sự căng thẳng làm mặt cô trở nên cứng đờ.

“Nếu đó là việc mà tôi phải làm.” Anh lấy lại chiếc búa đang bị cô nắm chặt, và rồi cúi đầu để nhặt đồng đinh ghim lên. Anh đi đến bên chiếc xe tải, rồi với tay qua ô cửa bên đang mở và thả đồng đồ đó xuống. Và rồi anh lại bê đồng dây điện lên phía sau của chiếc xe, “Việc này sẽ bị hoãn lại cho đến khi tôi mang người làm đến và hoàn thành nó. Bây giờ thì đi thôi.”

Tốt nhất là anh nên đem đồng đinh đó ra xa khỏi cô. Bàn tay cô nắm chặt lại. “Tôi không muốn người làm của anh đến đây và hoàn thành nó! Đây vẫn là đất của tôi, và tôi không muốn phải trả giá cho sự giúp đỡ này của anh.”

“Tôi không cho em bất kỳ sự lựa chọn nào.” Anh cầm lấy cổ tay của cô, và dù có cố gắng thế nào thì cô vẫn không thể giằng tay anh ra được và đành phải để anh kéo mình đến bên chiếc xe tải, mở cửa xe và đặt cô vào đúng chỗ ngồi.

Rồi anh buông cô ra, dập cửa xe và bước lùi về phía sau.

“Lái xe cẩn thận đấy cưng. Tôi sẽ ở ngay sau em.”

Cô cần phải lái xe thật cẩn thận; bãi cỏ này quá gập ghềnh để có thể phóng đi quá nhanh; ấy là trong trường hợp chiếc xe cũ kỹ kia của cô có thể làm được điều đó. Cô biết anh luôn có thể đuổi kịp mình dù đang cưỡi ngựa, nhưng cô vẫn kiên quyết không lướt mắt qua chiếc gương chiếu hậu dù chỉ một lần. Cô không muốn nhìn thấy anh ta, không muốn nghĩ đến việc phải bán đi bầy gia súc chỉ để trả nợ. Việc đó sẽ đặt một dấu chấm hết cho nông trại, vì cô đã luôn phải dựa vào chúng để duy trì hoạt động cho nông trại.

Cô đã mong anh ta sẽ không quay lại ngày hôm nay, dù đó là một hi vọng xa vời. Sau cuộc nói chuyện với Roger vào buổi sáng, tất cả những gì cô muốn bây giờ chỉ là được sống yên thân một mình. Cô cần có thời gian của riêng mình để có thể lấy lại sự bình tĩnh cùng kiểm soát cho bản thân, để quên đi những ký ức chẳng mấy đẹp đẽ trong quá khứ một lần nữa, nhưng John đã không cho cô khoảng thời gian ngắn ngủi đó. Anh ta muốn sở hữu cô; và anh ta cũng đã nhận thấy được tình trạng mỏng manh của cô lúc này và chắc chắn sẽ lợi dụng nó.

Cô muốn cứ tiếp tục lái xe như thế, muốn quay đầu xe ra mặt đường để đi tiếp. Cô không muốn phải dừng lại và thỏa thuận với John một lần nữa, hay ít ra thì cũng không phải là bây giờ. Sự thôi thúc này mãnh liệt đến mức cô suýt chút nữa đã làm thế, nhưng khi lướt mắt nhìn vào chỉ số máy đo dầu còn lúc này trong xe thì môi cô nhanh chóng trở nên khô khốc. Nếu cô muốn cô sẽ phải chạy bộ, hoặc là phải lấy được con ngựa từ tay John.

Cô đỗ xe trong kho thóc, và khi cô vừa bước chân ra khỏi chiếc xe thì John dẫn con ngựa theo vào, cúi đầu xuống một chút để khỏi đụng phải khung cửa. “Tôi sẽ tắm cho con ngựa này một lát,” anh nói ngắn gọn, “Vào trong nhà đi. Tôi sẽ theo vào đó ngay bây giờ.”

Chẳng lẽ việc trì hoãn thông báo tin xấu sẽ khiến cô cảm thấy khá hơn ư? Thay vì đi thẳng vào trong nhà, cô bước ra cổng để lấy thư. Đã từng có một thời hộp thư này luôn chứa đầy báo chí, tạp chí, thư từ của bạn bè, những giấy tờ làm ăn với đối tác; vậy mà giờ đây tất cả những gì có trong đó chỉ là mấy tờ rơi quảng cáo và hóa đơn thu tiền. Thật lạ là chỉ một hộp thư cũng có thể nói lên tình trạng tài sản của một người, cứ như thể không một ai trên đời này còn muốn

giữ liên lạc với những người không còn tiền nữa vậy. Đương nhiên là ngoại trừ những hóa đơn đến và quá hạn. Và rồi phương thức giao tiếp giữa hai bên trở nên nghiêm trọng hơn. Một phong thư quen thuộc đập vào mắt và ngay lập tức khiến cô chú ý tới nó, một cảm giác sợ hãi bao phủ trong lòng khi cô bước vào trong nhà. Cô đã quá hạn trả tiền điện rồi; và cô cũng đã nhận được thông báo nộp tiền muộn một lần trước đây, và đây lại là một phong thư khác. Cô cần phải có tiền nhanh để trả cho hóa đơn này, nếu không thì nông trại sẽ bị cắt điện. Ngay cả khi đã biết nó là gì, cô vẫn mở chiếc phong bì ra và lướt nhanh qua mấy dòng thông báo. Cô có 10 ngày để trả được khoản nợ này. Cô kiểm tra lại ngày hạn trên giấy thông báo và thấy để đến được đây nó đã mất 3 ngày. Cô còn 7 ngày nữa thôi.

Nhưng tại sao cô vẫn còn phải nghĩ đến số tiền điện này nếu cô không còn giữ được nông trại này nữa cơ chứ? Sự mệt mỏi tràn ngập trong cô khi bước vào ngôi nhà tối om, và đơn giản là chỉ đứng như thế một lúc để xóa bớt sự nóng nực trong người từ những tia nắng gay gắt. Cô quăng đồng thư từ vừa nhận được vào cùng một ngăn bàn – nơi cô vẫn để hóa đơn gia hạn nộp tiền của mấy lần trước; cô chưa từng quên về việc này, một lần cũng không, nhưng ít nhất thì hiện giờ cô cũng có thể đặt chúng ở ngoài tầm mắt.

Cô vào trong bếp, rót đầy một cốc nước, và rồi cũng nghe thấy tiếng đập cửa, và tiếng lạch cạch phát ra từ đôi bốt cao bước đi trên mặt sàn gỗ; điều này có nghĩa là anh đang hướng đến đại sảnh. Cô vẫn tiếp tục uống nốt cốc nước, dù vẫn nhận thức được rõ ràng về sự chuyển động của anh trong căn nhà. Anh ngừng bước để nhìn vào một căn phòng nhỏ đầy mạng nhện, và rồi chăm chú quan sát nó một lúc. Sự chậm rãi, vững chắc và kiên quyết chứa đầy trong tiếng bước đi của anh khiến cô rùng mình ớn lạnh. Cô có thể tưởng tượng ngay ra dáng vẻ của anh lúc này; anh có những bước đi mà bất kỳ một anh chàng cao bồi nào cũng đều thèm muốn: đôi chân dài luôn sai bước nhàn nhã, vòng hông rắn chắc mạnh mẽ lần lượt lên và xuống khi anh di chuyển. Đây là những bước đi tự nhiên và quen thuộc của những kẻ gieo rắc tai họa và những kẻ phụ tình; và Rafferty lại là cả hai loại người đó.

Cô biết chính xác giây phút anh mới bước vào nhà bếp, dù rằng cô đang quay lưng về phía anh. Cơ thể cô bỗng trở nên rạo rực, cứ như thể không gian nơi đây tràn đầy sự căng thẳng và ngôi nhà không còn vẻ mát lạnh vốn có.

“Đưa tay đây tôi xem nào,” Anh đứng sát đằng sau cô đến nỗi cô không thể quay lại mà không phải chạm vào anh, vì thế cô vẫn giữ nguyên tư thế. Anh cầm lấy tay cô và nâng nó lên.

“Chỉ là mấy vết xước mà thôi,” cô lí nhí.

Cô nói đúng, nhưng việc thừa nhận nó không hề làm giảm đi cơn tức giận đang trào dâng trong lòng anh. Lẽ ra cô sẽ không phải chịu một vết xước nào, lẽ ra cô không nên tự mình sửa lại hàng rào. Tay cô được đặt trong tay anh – nhột nhạt ẻo lả cứ như một con chim gãy cánh, quá mệt mỏi để có thể tiếp tục cất cánh, và đột nhiên anh biết rằng cái viễn cảnh cùng sự so sánh đó của mình là hoàn toàn chính xác. Cô đang mệt mỏi.

Anh vòng qua người cô để bật nước lên, rồi nhẹ nhàng cầm lấy bánh xà phòng và chà vào tay cô. Michelle nhanh chóng đặt cốc nước sang bên cạnh trước khi nó kịp trượt khỏi những ngón tay trơn trượt của cô, và rồi đứng im không nhúc nhích, đầu hơi cúi xuống. Cô có thể thấy sự ấm áp của anh từ phía sau lưng mình, anh đang hoàn toàn bao phủ lấy người cô từ phía sau, vòng tay quanh người cô khi anh nhẹ nhàng rửa tay cho cô – sự dịu dàng như cách đối xử của một người mẹ đối với đứa con vẫn còn đang ẵm ngửa. Sự ân cần của anh làm mọi dây thần kinh trong người cô chao đảo, và cô vẫn giữ nguyên vị trí đầu mình hơi cúi xuống như thế để tránh đi cái cảm dỗ muốn được dựa đầu vào vai anh.

Bọt xà phòng đã được rửa sạch khỏi tay cô, nhưng anh vẫn giữ nó dưới vòi nước đang chảy, những ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay cô. Cô run lên, cố tránh đi sự đụng chạm

nhảy cảm của anh. Anh chỉ đang rửa tay cho cô mà thôi! Dòng nước đã ấm nhưng dường như tay anh còn ấm áp hơn thế, những vết chai trên tay anh sượt qua da thịt của cô trong lúc anh âu yếm cô như thể đang vuốt ve người yêu của mình. Ngón tay cái của anh chạy vòng quanh lòng bàn tay của cô, và Michelle có thể cảm nhận thấy cả cơ thể mình trở nên cứng nhắc. Tim cô bỗng đập liên hồi, dòng máu lưu thông trong cơ thể làm người cô nóng rực. “Đừng,” cô yếu ớt cất tiếng, cố muốn giằng tay ra trong vô vọng.

Anh dùng tay phải tắt đi vòi nước, rồi đặt tay lên trước bụng cô và bắt đầu mơn trớn nơi đó bằng những di chuyển của ngón tay mình, anh áp lưng cô vào cơ thể mình. Tay anh ướt đầm nước; cô có thể cảm nhận thấy sự ẩm ướt xuyên qua lớp áo phía trước của mình, nó như làm nguội đi sức nóng hừng hực từ cơ thể anh phả vào lưng cô. Mùi hương ngựa cùng hơi thở nam tính khơi dậy trong cô một cảm giác mê đắm. Mọi thứ toát ra từ người đàn ông này đều quyến rũ, cảm dỗ phụ nữ đến cực điểm.

“Quay đầu lại và hôn anh đi,” anh hạ giọng như thể đang thách thức cô.

Cô lắc đầu và vẫn giữ im lặng, chỉ cúi đầu xuống.

Anh không thúc ép cô, dù cả hai đều biết là nếu anh đã muốn thì không đời nào cô có thể kháng cự lại anh. Thay vào đó anh lau tay cho cô, rồi kéo cô xuống phòng tắm dưới tầng và bắt cô ngồi trên nắp bồn cầu trong lúc khử trùng những vết xước. Michelle không hề chùn bước hay kêu ca gì trước sự đau nhói xuất hiện ở bàn tay; một vài vết xước thì đã là gì cơ chứ khi mà cô sắp sửa phải mất đi nông trại này. Đây là ngôi nhà duy nhất của cô, và chính cô cũng không muốn phải ở bất kỳ nơi nào khác cả. Sau khi gần như là bị giam cầm trong ngôi nhà lộng lẫy xa hoa ở Philadelphia, cô cần phải có chút không gian cho riêng mình. Ý nghĩ lại phải sống ở đô thị làm cô cảm thấy thật ngọt ngào và hoang mang, và cô sẽ phải chuyển lên sống ở một số thành phố lớn và đi xin việc, vì giờ đây cô không còn ô tô để đi lại. Cái xe tải cũ kỹ kia sẽ không thể nào trụ nổi trong một chặng đường dài.

John chăm chú quan sát kỹ mặt cô; cô đang bị xao lãng bởi thứ gì đó, bởi vì nếu không thì cô sẽ chẳng bao giờ để anh chăm sóc bàn tay mình như thế. Dù sao thì đó cũng là việc cô có thể tự làm một cách dễ dàng, và anh đã làm thế đơn thuần chỉ là để được chạm vào người cô. Anh muốn biết cô đang nghĩ gì, tại sao cô lại cố chấp muốn tiếp tục làm việc của nông trại đến như thế trong khi rõ ràng sự thật là cô không thể tự xử lý nó một mình. Việc đó đơn giản không giống với tính cách thường ngày của cô chút nào.

“Khi nào thì anh muốn tôi trả lại khoản tiền đó” cô đột ngột hỏi.

Môi anh mím lại trong lúc anh đứng thẳng dậy và kéo cô đứng lên theo, “Tiền không phải cái mà tôi muốn,” anh trả lời.

Khi cô nhìn anh, đôi mắt cô ánh lên những tia lửa tức giận, “Tôi sẽ không đời nào trở thành con điếm, kể cả là của anh! Anh hẳn đã nghĩ rằng tôi sẽ chớp ngay lấy cơ hội được lên giường cùng anh phải không? Anh quá tự hào với cái danh “kẻ sát gái” của mình rồi.”

Anh biết người ta gọi anh như thế, nhưng khi Michelle nói ra điều đó thì anh lại cảm thấy thật đáng khinh bỉ. Anh luôn chán ghét cái giọng điệu đầy, thật hợm hĩnh, trịch thượng và lạnh lẽo, nó làm anh muốn nổi xung lên. Anh cúi xuống sao cho mặt mình ngang với mặt cô, gần đến nỗi mũi họ gần như chạm vào nhau, và đôi mắt đen của anh bốc lửa hừng hực, đến nỗi cô có thể nhìn thấy được những ánh lửa sáng rực trong đôi mắt ấy. “Khi chúng ta ở trên giường, cùng à, em sẽ có thể tự mình kiểm định danh tiếng vốn có của tôi mà.”

“Tôi sẽ không ngủ với anh,” cô nghiêng răng nói từng từ từng chữ một như những viên đá được ném xuống nước.

“Chết tiết em đi nếu như em không làm vậy. Nhưng sẽ không phải là vì cái nông trại chết tiết này đâu.” Vươn người đứng thẳng dậy, anh kéo lấy tay cô, “Hãy sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa luôn từ bây giờ đi, tôi không muốn em cứ luôn dùng việc của nông trại để ném vào mặt tôi mãi thế này đâu.”

“Chính anh là người đã khơi nên chuyện này,” cô bắn trả khi họ trở lại vào trong bếp. Anh thả đá vào trong cốc, rót đầy nước vào trong, rồi tự đặt mình ngồi xuống một trong mấy cái ghế. Khi anh uống nước, những chuyển động của yết hầu trên cổ anh cho cô cảm giác run rẩy. Cô nhanh chóng quay đầu nhìn về hướng khác, tự nguyện rửa phản ứng của chính cơ thể mình đối với anh.

“Tôi đã sai,” anh nói cụt ngắn, đặt cốc nước xuống cái bàn đối diện, “Tiền bạc chả liên quan gì đến việc này cả. Chúng ta đã xoay quanh nhau từ cái ngày mới gặp, cãi lộn với nhau như những con mèo động đực. Đã đến lúc chúng ta cần phải làm gì với việc này rồi. Còn về khoản nợ kia, tôi sẽ tự đưa ra quyết định của riêng mình. Nhưng chắc chắn là nếu em chịu bán mảnh đất kia đi cho tôi thì chúng ta sẽ hòa.”

Đây chính là cái cách anh ta vẫn thường dùng để đánh lạc hướng chú ý của cô, để rồi cô sẽ không biết phải phản ứng lại thế nào hay phải nói lại những gì. Một phần trong cô muốn hét lên với anh rằng anh đã quá tự mãn khi cho rằng rồi chắc chắn cô sẽ ngủ với anh, nhưng phần còn lại trong cô lại cảm thấy thực nhẹ nhõm khi thấy khoản tiền kia được sắp xếp ổn thỏa một cách dễ dàng đến như thế. Anh có thể làm khó cô bằng cách đòi ngay khoản nợ, nhưng anh đã không làm thế. Nhưng dù vậy thì thỏa thuận này cũng không làm anh bị thiệt một chút nào; mảnh đất đó quả thực là rất trù phú, và anh nhận thức được điều này.

Anh đã cho hoãn mọi việc lại – điều mà cô chưa từng dám mong đợi, và trong giây lát cô chưa thể đối mặt với nó, vì thế cô chỉ đơn giản là ngồi xuống và nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đối diện mình lúc này. Anh chờ đợi, nhưng khi thấy cô không gì anh lại dựa vào lưng ghế, khuôn mặt thậm chí còn trở nên kiên quyết hơn, “Nhưng có một điều kiện,” anh kéo dài giọng.

Cảm giác nhẹ nhõm trong cô bỗng biến đi đâu mất, cô cảm thấy trống rỗng và muốn phát bệnh, “Để tôi đoán nhé,” cô cay đắng nói, đẩy chiếc ghế ra sau và đứng thẳng lên. Mọi việc cũng đều chỉ là để đạt lấy một mục đích duy nhất ấy mà thôi.

Miệng anh cong lên với một vẻ chế nhạo rõ rệt, “Từ từ đã nào, cưng à. Điều kiện ở đây là em để tôi giúp em. Người của tôi sẽ làm những công việc nặng nhọc đó từ bây giờ; và nếu tôi còn nghe thấy việc em lại định đụng đến việc sửa chữa hàng rào một lần nữa thì em sẽ phải ngồi trên cái gối của mình trong đúng một tháng.”

“Nếu người của anh giúp tôi thì tôi sẽ vẫn luôn mắc nợ anh.”

“Tôi sẽ không coi nó là một khoản nợ; chỉ là làm chút việc tốt cho cô hàng xóm mà thôi.”

“Anh coi nó là công cụ để có thể ép buộc được tôi.”

“Cứ gọi nó như những gì em muốn, nhưng đây là thỏa thuận. Em chỉ là một người phụ nữ thôi, không phải là mụ già đàn ông; em không đủ sức để chăm sóc hết lũ vật nuôi hay duy trì hoạt động của nông trại, và em cũng không có đủ tiền để thuê thêm ai. Hiện giờ những sự lựa chọn dành cho em quả thực là vô cùng khan hiếm, vì vậy đừng kháng cự nữa. Đây dù sao cũng là lỗi của em ngay từ đầu. Nếu em không thích việc trượt tuyết nhiều đến vậy thì giờ em đã không phải ở trong hoàn cảnh này.”

Cô quay lại nhìn chăm chăm vào anh. Mặt cô trắng bệch, “Ý anh nói là gì?”

John đứng thẳng dậy, nhìn cô với cái vẻ không ưa như thườ nào, “Ý tôi là một trong những lý do để cha em mượn tiền tôi là để chi trả cho việc em sống ở St. Moritz với bạn hồi năm ngoái. Ông ta đã phải cố gắng ngoi đầu lên khỏi mặt nước, nhưng việc đó cũng chả là gì đối với em phải không – miễn em vẫn được sống sung sướng?”

Mặt cô vốn đã trở nên nhợt nhạt, và giờ thì nó đã chuyển sang một màu trắng chết chóc. Cô nhìn chăm chăm vào John như thể anh vừa tát vào mặt mình, và anh nhìn thấy nỗi tuyệt vọng trong ánh mắt của cô. Anh quả quyết đi vòng qua cái bàn, hướng tới chỗ cô đang ngồi, nhưng cô co lại trước sự đụng chạm của anh, tự vòng tay ôm lấy cơ thể như một con thú bị thương. Thật mĩ mai làm sao khi cô lại phải vật lộn khó khăn đến mức này chỉ để trả lại khoản nợ chi trả cho chuyến đi cô không hề muốn! Tất cả những gì cô từng mong muốn chỉ là một chút thời gian được ở một mình tại một nơi yên tĩnh, một cơ hội khiến cô có thể chữa lành các vết thương của mình và lấy lại tinh thần sau cuộc hôn nhân đổ vỡ, nhưng cha cô đã cho rằng tiếp tục cuộc sống bình thường với một chuyến đi xa cùng việc đi mua sắm với bè bạn sẽ tốt hơn đối với cô, và cô đã đồng ý làm việc này chỉ để chiều lòng ông.

“Tôi đã không hề muốn đi,” cô lặng người nói, và những giọt nước mắt hoảng sợ đã bắt đầu tràn ngập trong đôi mắt xanh. Cô không muốn phải khóc, cô hầu như đã không khóc từ lâu lắm rồi, chỉ trừ có lần cha cô mất mà thôi, và đặc biệt là việc phải khóc trước mặt Rafferty lại càng làm cô thêm chán ghét bản thân. Nhưng cô đã quá mệt mỏi cùng việc bị mất cân bằng, lại còn cả cú điện thoại của Roger lúc sáng nay nữa chứ, và việc này chỉ là giọt nước làm tràn ly mà thôi. Những giọt nước mắt nóng hổi cứ như thể lăn trên gò má cô.

“Lạy Chúa, đừng mà,” anh thì thầm, vòng tay qua người cô và ôm chặt cô vào lòng, khiến mặt cô áp sát vào lồng ngực của anh. Lòng anh cứ như thể bị dao đâm khi nhìn thấy cô khóc, bởi vì suốt thời gian anh quen cô, anh chưa từng nhìn thấy cô khóc bao giờ. Michelle Cabot luôn đối diện với cuộc đời bằng những tiếng cười hay những lời đối đáp sắc bén, nhưng chưa bao giờ lại bằng những giọt nước mắt. Anh phát hiện ra rằng mình thích cái lưỡi sắc sảo của cô trước đây hơn là những giọt lệ đang chảy trong yên lặng như lúc này.

Trong giây lát, cô như tựa hẳn vào người anh, để anh đỡ lấy cơ thể cô. Việc này quả thực là quá hấp dẫn và lôi cuốn đối với cô lúc này; khi tay anh vòng qua người cô, cô thực sự chỉ muốn quên đi mọi rắc rối mình đang phải đối mặt, chỉ cần anh ôm cô thế này mà thôi. Cái nhu cầu mãnh liệt này làm cô hoảng sợ, và cô bỗng cứng đờ người ra trong vòng tay của anh, rồi lại nhanh chóng đẩy anh ra.

Cô dùng tay quạt đi những giọt nước mắt còn sót lại trên má, rồi buống bình ngăn lại những giọt nước mắt đang toan rơi.

Giọng anh dịu dàng, nhỏ nhẹ hơn, “Anh tưởng là em biết chứ.”

Cô ném cho anh một cái nhìn đầy ngờ vực trước khi quay mặt đi. Anh đã nghĩ cô là loại người gì cơ chứ! Cô không hề để ý đến việc anh luôn cho rằng cô là một đứa con gái hư hỏng, nhưng chỉ bởi vì cô biết John rất thích được nói như thế. Nhưng giờ thì rõ ràng rằng John không chỉ coi cô là một con điểm xoàng xĩnh mà còn là một kẻ ngu ngốc dễ bị chụp mũ nữa.

“Ừ đây, tôi không biết gì cả. Mà kể cả nếu tôi có biết thì việc đó cũng chả giải quyết được việc gì. Tôi vẫn nợ anh khoản tiền đó.”

“Chúng ta sẽ gặp luật sư của tôi ngay ngày mai và xử lý mọi giấy tờ liên quan đến cái khoản nợ chết tiệt đó. Tôi sẽ có mặt ở đây vào lúc chín giờ, vì thế hãy chuẩn bị sẵn sàng đi. Một số người sẽ đến đây xử lý hàng rào và cho đàn gia súc ăn cỏ vào buổi sáng.”

Anh không định từ bỏ ý định này, và anh đã đúng; việc đó là quá nhiều đối với cô, ít nhất là trong thời điểm này. Cô không thể làm tất cả mọi việc đơn giản chỉ là vì đó là công việc quá nặng đối với một người. Sau khi đã vỗ béo và bán được mấy con bò, cô sẽ có một số vốn nhỏ để đầu tư và có thể sẽ có khả năng thuê thêm người làm.

“Được rồi. Nhưng nhớ ghi chép lại khoản tiền tôi sẽ nợ anh. Sau khi tôi khôi phục được nông trại này, tôi sẽ trả lại anh không thiếu một xu.” Cầm cô ngẩng cao lên để đối mặt với anh, ánh mắt lạnh đậm mà lại đầy tự hào. Việc này không giải quyết được hết những vấn đề của cô, nhưng ít nhất thì nông trại cũng sẽ có tiến triển hơn. Cô vẫn sẽ phải có tiền để chi trả cho mấy cái hóa đơn, nhưng vấn đề đó chỉ là của riêng cô mà thôi.

“Bất cứ điều gì em muốn, cung à.” Anh lè nhè nói, đặt tay ngang eo cô.

Cô chỉ có đủ thời gian để hít một luồng khí lạnh trước khi miệng anh đã kịp tìm đến miệng cô, ấm áp, mạnh mẽ, như những gì cô còn nhớ. Bàn tay anh giữ chặt vòng eo của cô và kéo cô lại gần mình hơn; rồi anh vòng tay ôm trọn người cô, và nụ hôn cũng dần tiến sâu hơn, chiếc lưỡi của anh càn quét mọi nơi nó có thể chạm đến trong miệng cô. Lòng ham muốn bùng cháy bùng lên trong cô trước sự đụng chạm của anh. Cô đã luôn ý thức được điều này khi cô chạm vào người anh – rằng đối với John cô sẽ không bao giờ có thể cảm thấy đủ.

Người cô bỗng trở nên mềm nhũn, cơ thể dán chặt vào người anh khi cô cố đến gần anh hơn theo bản năng để có thể thỏa mãn được ham muốn dục vọng đang cháy bỏng trong người. Cô trở nên yếu ớt hẳn khi ở bên cạnh anh, cũng như bao người phụ nữ khác vậy. Tay cô vòng ra sau quần chặt cổ anh, và cuối cùng thì anh là người đã dừng lại trước và tách nhẹ cô ra khỏi người mình.

“Anh còn việc phải làm,” anh lầu bàu, nhưng ánh mắt thì nóng rực và chứa đầy những lời hứa hẹn ám muội, “Hãy chuẩn bị sẵn sàng vào ngày mai.”

“Vâng,” cô lí nhí.

CHƯƠNG 4

Nhưng sự thực là trời đã tối đen như mực sau khi họ rời Tampa. Cuộc gặp gỡ chào hỏi của John tốn nhiều thời gian hơn những gì anh dự đoán, nhưng Michelle không hề cảm thấy chút nhàm chán, vì anh đã không để cô phải ngồi ở khu vực tiếp tân. Anh mang cô đến cuộc gặp mặt cùng mình, và nó cũng thực sự thú vị đến nỗi Michelle đã không hề để ý đến thời gian. Khi họ xong mọi việc thì đã là gần sáu giờ, và vào lúc này thì John một lần nữa lại cảm thấy đói; và thế là họ lại có thêm hai giờ nữa trước khi lái xe trở về nhà.

Michelle ngồi cạnh anh, khoan khoái và có chút buồn ngủ. John thức được nhờ đã uống cà phê, vì anh phải lái xe, nhưng cô đã uống hai cốc rượu trong lúc dùng bữa tối, và đầu cô đã bắt đầu hơi chũn chũn choáng. Trong xe rất tối, chỉ được chiếu sáng bằng ánh đèn pha lướt qua trên mặt đường – thứ làm cho khuôn mặt của anh có vẻ gì đó rất quý quái, và ánh sáng ở đại lộ U.S 19 thì đã có vẻ sáng hơn rất nhiều. Cô rúc vào chỗ ngồi, chỉ nói khi John hỏi điều gì đó cần đến câu trả lời.

Không lâu sau họ gặp phải một trận mưa lớn, và sự chuyển động của cái cần gạt nước lại càng làm cô buồn ngủ. Cửa kính bắt đầu bị mờ đi, vì thế John chỉnh lại máy điều hòa. Michelle ngồi thẳng dậy, tự vòng tay ôm lấy thân mình khi đợt gió lạnh đột nhiên ập đến và phá tan cơn buồn ngủ của cô. Chiếc váy lụa của cô rõ ràng là không đủ ấm. Anh lướt mắt nhìn cô, rồi dừng xe lại bên vệ đường.

“Sao chúng ta lại dừng lại?”

“Vì em bị lạnh.” Anh cởi chiếc áo ngoài của mình ra và khoác nó lên người cô; bao phủ lên cô một luồng hơi ấm và mùi thơm của cơ thể anh. “Còn gần hai giờ nữa mới đến nhà, vì thế tại sao em lại không đi ngủ đi nhỉ? Mấy cốc rượu đã bắt đầu làm em buồn ngủ rồi, đúng không?”

“Mmmm,” sự đồng ý của cô lúc này hoàn toàn chỉ còn là vô thức. John nhẹ nhàng lướt tay qua má cô, ngắm mí mắt cô dần sụp xuống, cứ như thể hàng mi mắt cong vút ấy là quá nặng và cô khó có thể tiếp tục giữ mắt mình mở ra lâu hơn dù chỉ trong chốc lát. Cứ để cô ngủ vậy, anh nghĩ. Cô sẽ tỉnh đúng lúc họ đến nhà. Hạ thế anh bắt đầu có phản ứng. Anh muốn đánh thức cô dậy và làm cho cô nhiệt tình đáp trả anh khi anh đưa cô lên giường. Sẽ không đời nào anh chịu ngủ một mình tối nay. Cô đã ở trong tâm trí anh suốt mười năm nay, và anh luôn muốn cô. Dù cô có hư hỏng hay khó chịu đến mức nào thì anh vẫn muốn cô.

Giờ thì anh đã hiểu vì sao đàn ông lại luôn muốn được chiều chuộng cô, làm cô vui lòng, mà có lẽ việc đó đã được bắt đầu ngay từ cái ngày cô còn nằm trong nôi. Anh chỉ đang xếp hàng để được làm một trong những người đó mà thôi, và phần thưởng mà anh nhận được sẽ là việc có cô ở trên giường cùng mình, cơ thể thon thả mượt mà của cô sẽ mở rộng ra đón nhận anh tiến vào. Anh biết cô cũng muốn anh; cô kháng cự lại anh chỉ vì một lý do khó hiểu nào đó, mà cũng có lẽ đó chỉ là sự lưỡng lự bản năng của một người phụ nữ mà thôi.

Michelle không thường ngủ ngon thế này. Những giấc ngủ của cô thường bị gián đoạn bởi những cơn mơ, và cô cũng chưa từng có thể ngủ ngay cả khi có cha ở bên. Việc cô luôn cảm thấy căng thẳng khi có bất kỳ người đàn ông nào lại gần đã ăn vào tiềm thức. Roger đã từng tấn công cô vào lúc nửa đêm, khi cô còn đang ngủ say, và sự ám ảnh của cô về việc bị kéo ra khỏi một giấc ngủ sâu, yên bình đã nhanh chóng biến thành một cơn ác mộng, và điều này thậm chí còn tệ hơn là nỗi đau về thể xác.

Giờ đây, ngay trước khi cô nhắm mắt lại, cô đã kịp nhận ra rằng sự ám ảnh đó không còn quanh quẩn bên cô lúc này nữa. Có lẽ thời gian đã chữa lành vết thương lòng, nhưng cũng có thể là bởi cô luôn cảm thấy an tâm một cách khó tả khi ở bên John. Chiếc áo choàng của anh làm cô cảm thấy rất ấm áp, và ý thức về sự hiện diện của anh bao trùm lấy toàn bộ cơ thể cô. Anh đã chạm vào người cô bằng niềm say mê nhưng cũng cả trong lúc anh tức giận, nhưng sự đụng chạm của anh chưa từng làm đau cô. Anh luôn khiến người phụ nữ trong tay mình cảm thấy thật nhẹ nhàng, thoải mái, và cô đã ngủ như thế, với ý thức rõ ràng rằng mình đang được an toàn.

Chất giọng trầm ấm dịu dàng của anh đã đánh thức cô dậy “Chúng ta về đến nhà rồi, cưng à. Vòng tay qua cổ anh nào.”

Cô mở mắt ra và ngay lập tức nhìn thấy anh đang cúi đầu xuống qua cửa xe, cô nở với anh một nụ cười ngái ngủ, “Em đã ngủ suốt dọc đường phải không anh?”

“Như một đứa trẻ vậy,” Anh đặt môi mình lên môi cô, một nụ hôn lướt qua mà lại thực ấm áp, và chứa đầy sự quan tâm, yêu chiều; rồi tay anh nhanh chóng vòng qua cổ và đui cô. Cô thở dốc khi thấy anh đang nâng mình lên, rồi cũng rất nhanh cô vòng tay bám chặt lấy cổ anh. Trời vẫn đang mưa, nhưng chiếc áo khoác dày của cô gần như đã tránh cho cô khỏi bị thấm nước trong lúc anh nhanh chóng đóng cửa xe lại và bế cô chạy đi trong bóng tối.

“Em tỉnh rồi, em có thể tự đi mà,” cô phản kháng, và trái tim cô lại bắt đầu tuân theo nhịp đập của riêng nó mỗi khi cô ở gần anh – nặng nề mà chậm rãi. Anh dễ dàng bế được cô, tiếp tục nhẹ nhàng chạy đến vòm cửa nhà cứ như thể cô chỉ nặng hơn một đứa bé vậy.

“Anh biết,” anh thì thầm, nâng cô lên ngang mặt mình và vùi đầu vào cổ cô. Anh nhẹ nhàng hít ngửi quanh quai hàm của cô, chìm đắm trong sự ngọt ngào, ấm áp tỏa ra từ làn da cô. “Mmmm, em thơm thật đấy. Em đã tỉnh hẳn rượu chưa?”

Sự âu yếm, mơn trớn của anh ngọt ngào đến mức cô dần như bị tê liệt hẳn đi và không thể kháng cự. Thay vào đó là một cảm giác được yêu thương chiều chuộng cứ không thôi ngự trị trong lòng cô, cộng thêm cảm giác an toàn khi được ở cùng anh nữa. Anh lại nâng cô lên để mở cửa, và nghiêng người đi để bế cô qua cổng. Anh nghĩ là cô say ư? “Em chỉ buồn ngủ thôi, chứ không say.” cô chỉ rõ.

“Tốt,” anh thì thầm, đóng cánh cửa lại – chặn đi tiếng chảy của dòng mưa xối xả, nhưng cũng lại khiến họ bị bao phủ trong bóng tối của ngôi nhà. Cô chẳng thể nhìn thấy cái gì cả, nhưng cảm giác cơ thể anh ấm áp và rắn chắc đang áp sát lấy người khiến cô cảm thấy rằng có không nhìn thấy thì cũng chẳng sao cả. Và rồi môi anh rất nhanh chiếm lấy môi cô, thật đòi hỏi và tham lam, ép miệng cô phải mở ra để chấp nhận sự càn quét, thâm nhập của anh, chấp nhận chiếc lưỡi thuần thực của anh đang ngấu nghiến tiến sâu vào bên trong. Anh hôn cô khiến cô cảm thấy như bị tràn ngập trong một ham muốn cháy bỏng, cứ như thể anh muốn hút lấy hết sự ngọt ngào cũng như hơi thở thơm tho của cô vậy, như thể cái ham muốn ấy đã khiến anh cảm thấy gần cô như thế vẫn là chưa đủ. Mà cô lại không thể không đáp trả lại anh, cô bám chặt lấy cổ anh, đột ngột đáp lại sự tấn công của anh với một sự nhiệt tình đến chính cô cũng cảm thấy bất ngờ; chỉ bởi vì sức mạnh nam tính cùng sự cuồng nhiệt nơi anh đã khơi dậy mọi bản năng tự nhiên sẵn có của một người phụ nữ trong cô và châm ngòi cho ngọn lửa đã âm ỉ từ lâu trong lòng cô.

Anh dùng khuỷu tay gạt cái công tắc điện để soi sáng lối lên lầu trên, quyến luyến rời môi cô ra, và cô được dịp quan sát thật kỹ khuôn mặt anh dưới cái ánh sáng mờ mờ ảo ảo này. Vẻ kiên quyết và cứng rắn của anh khiến cô cảm thấy nôn nao – và cả cái cách làn da nâu khỏe khoắn của anh bao quanh đôi xương gò má nữa. “Anh sẽ ở lại đây tối nay,” dù anh nói rất nhỏ nhưng cô vẫn có thể nghe thấy rõ sự quyết tâm ẩn chứa trong giọng nói đó. Vẫn ôm cô trên tay,

Rafferty bước lên cầu thang, “Việc này đã bị trì hoãn đủ lâu rồi.”

Anh chắc chắn sẽ không chịu dừng lại; cô có thể nhìn thấy điều đó trên nét mặt anh. Mà cô cũng không muốn anh dừng lại. Mỗi phân trên cơ thể cô đều khao khát được có anh, sự thôi thúc này lấn át hoàn toàn một giọng nói nghiêm khắc đang cảnh báo rằng cô hoàn toàn không nên dính vào một kẻ sát gái như John Rafferty. Dù sao đi chăng nữa nó vẫn mãi chỉ là một sự chống cự vô ích; và cũng có vẻ như mọi việc đã luôn là như thế giữa hai người họ – cái cảm giác nóng bỏng mãnh liệt không thể kiềm chế này.

Môi anh lại tìm đến môi cô khi anh vẫn đang di chuyển lên trên những bậc thang, vòng tay rắn chắc của anh dễ dàng khống chế sức nặng của cô. Chân tay Michelle trở nên mềm nhũn vì nụ hôn của anh, cô dần chìm đắm vào trong hương vị của riêng anh. Dòng máu trong người chạy nhanh qua huyết quản cô, hâm nóng cơ thể cô, làm bộ ngực kiêu diễm của cô dần cứng lại trước nhu cầu bức thiết có được sự vuốt ve của anh; nỗi đau trống trải khiến cô bất chợt rên rỉ, bởi vì nó là nỗi đau mà chỉ anh mới có thể chữa lành.

Anh đã đến căn nhà này cả trăm lần rồi, vì thế nên vị trí phòng ngủ của cô không có gì lạ lẫm với anh. Anh bế cô vào trong phòng và đặt cô lên giường, rồi cũng tự ngã lên giường cùng cô, khiến cô bị đè lên bởi sức nặng của anh. Michelle gần như đã khóc thét lên khi cảm thấy được niềm vui mãnh liệt đang dâng trào khi cơ thể cô được bao phủ bởi cơ thể anh. Anh vòng tay qua đầu cô và bật một chiếc đèn ngủ gần đó lên; anh nhìn cô, và đôi mắt đen của anh tràn ngập một sự thỏa mãn đầy nam tính khi anh nhìn thấy vẻ dờ dẩn cùng niềm đam mê trong đôi mắt còn đang mơ màng của cô; cùng với sự run rẩy của đôi môi căng mọng đang sưng phồng bởi nụ hôn cuồng nhiệt.

Thật chậm rãi và cũng thật cẩn trọng, anh len vào giữa hai đầu gối của cô và tách rộng đôi chân cô ra, rồi tìm vị trí thích hợp cho hông của mình trên cặp đùi của cô. Đột nhiên, cô hít vào một hơi thật mạnh khi cảm nhận thấy sự cương cứng của anh qua những lớp quần áo. Mắt họ gặp nhau, và cô bỗng phát hiện ra rằng anh sớm đã biết – anh thậm chí đã sớm đoán ra được rằng ngày hôm nay sẽ kết thúc bằng việc này. Anh đã quá mệt mỏi vì phải chờ đợi, và anh sắp có được cô. Anh đã tỏ ra khá kiên nhẫn cả ngày hôm nay, đối xử thật nhẹ nhàng với cô, giúp cô làm quen với sự hiện diện của anh; nhưng giờ mọi sự kiên nhẫn anh dành cho cô đã không cánh mà bay, và anh cũng biết rằng cô không còn bất kì sự kháng cự nào để chống lại anh. Tất cả những gì tồn tại trong cô lúc này có lẽ chỉ là một ngọn lửa ham muốn mãnh liệt dành cho anh mà thôi.

“Em là của anh,” anh thẳng thừng tuyên bố quyền sở hữu của mình, giọng anh vang lên trầm thấp mà cứng rắn. Anh dùng một khuỷu tay để chống đỡ trọng lượng cơ thể, và dùng bàn tay còn lại để mở ra hai chiếc cúc áo ở ngang eo cô, mở rộng chiếc váy cô đang mặc trên người một cách kiên quyết mà mạnh mẽ, cứ như thể anh đang được mở hộp quà mong đợi từ rất lâu vậy. Chiếc váy lụa được cởi đến ngang đùi cô thì lại bị hông của anh ghim lại. Anh nâng người lên và cởi nốt chiếc váy ra khỏi đôi chân của cô, rồi một lần nữa lại đặt hông đè lên người cô.

Anh cảm thấy toàn bộ cơ thể đang chuẩn bị nổ tung nếu anh cứ nhìn vào đôi mắt ấy. Cô không hề mặc đồ lót; chiếc váy lụa kẻ sọc ấy đã che đi sự thật rằng trừ chiếc váy lụa khoác bên ngoài, cô chỉ mặc một chiếc quần tất và dùng một dải ren để thắt quanh vòng eo. Nếu anh biết rằng bộ ngực đầy đặn đó của cô đã không hề được che đậy dưới chiếc váy lụa thì không đời nào anh có thể kìm chế bản thân mình khỏi việc bật tung những chiếc cúc áo kia ra mà động chạm, mà vuốt ve, mà nhắm nháp hương vị tràn ngập dê mê ấy.

Khuôn ngực của cô cao mà tròn trịa với làn da mịn màng như satin; đôi nhũ hoa màu đỏ san hô nhỏ nhắn và đang dần săn lại. Với một tiếng gầm gừ anh cúi đầu xuống mà mút lấy mật ngọt, vôn vê nó trong miệng của mình, đôi môi chìm đắm trong sự mềm mịn của da thịt cô. Anh dùng bàn tay còn lại nắn bóp bên ngực bên kia, nhẹ nhàng nhào nặn nó trong lòng bàn tay

và dùng ngón tay cái mơn trớn vùng da thịt xung quanh. Một tiếng rên rỉ hỗn hển bật ra từ cổ họng cô, và cô hôn anh cuồng nhiệt, mãnh liệt hơn bao giờ hết, đôi tay luồn vào mái tóc sẫm màu của anh để kéo anh lại gần cô hơn. Đôi gò bồng đảo của cô rắn chắc mà kiều sa, và chính sự rắn chắc này dường như lại khiến anh cảm thấy ngàn lần hứng thú khi được nếm trải vị ngọt dề mê của hương thơm và làn da cô.

Michelle chậm rãi vặn người, giật mạnh chiếc áo sơ mi của anh với mong muốn loại bỏ đi vật cản còn lại giữa hai người họ. Cô cần được cảm nhận hơi nóng và sự mạnh mẽ rắn chắc toát ra từ làn da trần của anh, áp sát nó lên cơ thể cô, nhưng đôi môi của anh đang làm cô phát điên lên với những khoái cảm, và cô sớm đã không còn đủ tỉnh táo để cởi chiếc áo ra khỏi người anh. Những vuốt ve hoang dại từ chiếc lưới điều luyện đã mang đến cho cô những ngọn lửa thiêu đốt khắp cơ thể, từ đôi nhũ hoa nhỏ nhắn đến vùng cấm địa ẩm ướt, và cô chẳng thể làm thêm bất cứ điều gì trừ việc nằm đó và cảm nhận anh.

Rồi anh rời người cô ra, vùng thẳng người dậy để kéo mạnh chiếc áo đang mặc trên người và quăng nhanh nó sang một bên. Tiếp theo đó là giày, là tất, là quần, và ngay cả đồ lót; tất cả được anh tung ra tứ phía, và giờ thì John đang khóa thân quỳ xuống giữa đôi chân được giang rộng của cô. Anh nhanh chóng trượt chiếc quần tất ra khỏi người cô, để lại cô trần trụi mà mỏng manh yếu ớt trước sự thâm nhập của anh.

Lần đầu tiên cô cảm thấy thực sợ hãi. Đã quá lâu rồi, và dù gì thì tình dục cũng không hẳn là một thứ tốt đẹp đối với cô trong cuộc hôn nhân trước. John ngả lên người cô, mở rộng đôi chân của cô ra hơn nữa, và cô đột nhiên cảm thấy cơ thể trần trụi của anh đang đặt vào gần người mình hơn, tìm đúng vị trí để có thể tiến vào. Anh quá to lớn, cơ thể rắn chắc của anh hoàn toàn lấn át cơ thể nhỏ bé mềm mại của cô. Cô biết người phụ nữ có thể bất lực đến thế nào khi phải đối mặt với sức mạnh từ một người đàn ông; mà John thì luôn là người mạnh mẽ nhất, to lớn nhất, nhất là khi anh đã luôn tỏ ra thêm khát cô ngay từ ban đầu. Anh là một người đàn ông ưu tú, với sự quyến rũ kích thích đầy chất nam tính. Nỗi sợ hãi tràn ngập khắp người cô một lần nữa, và rồi bàn tay mảnh khảnh nhỏ nhắn của cô đặt lên trên ngực anh. Bờ vực vô vọng của nỗi sợ hãi đang lớn dần trong cô hơn bao giờ hết.

Cô cất giọng lí nhí, nghe như đang cầu khẩn anh, “John? Làm ơn đừng làm đau em.”

Anh cứng đờ người lại, tay anh khẽ chạm lối vào cơ thể cô. Cơ thể cô nóng ẩm, ngọt ngào dựa sát vào anh, ẩm ướt và sẵn sàng chào đón anh, nhưng ánh mắt cô thì đang hết sức cầu khẩn. Cô nghĩ mình sẽ bị đau ư? Ôi vì chúa, ai có thể làm cô đau cơ chứ? Những hạt mồ hôi của sự tức giận bắt đầu in sâu vào trong tâm trí anh, và rồi lại nhanh chóng bị gạt sang một bên bởi sự gào thét điên cuồng của dục vọng trong cơ thể. Anh cần phải có được cô! Ngay bây giờ! “Không đâu, em yêu,” anh nhẹ nhàng nói, giọng anh tràn đầy sự ấm áp cùng dịu dàng như để đẩy lùi nỗi sợ trong cô, “Anh sẽ không làm em đau.”

Anh luồn cánh tay xuống dưới người cô, chống người cô dậy và tiếp tục chúi đầu vào nhấm nháp đôi nhũ hoa của cô, khiến cho ngực của cô lúc này hoàn toàn được bao phủ bởi những sợi tóc tối màu của anh. Một lần nữa cô lại nghe thấy tiếng rên rỉ thoát ra từ cổ họng mình, một âm thanh vô thức được thoát ra vì khoái cảm nhục dục. Mắt họ bỗng ghim chặt lấy nhau, mắt cô hơi đờ đẫn và yếu đuối, mắt anh thì lại tràn ngập lửa tình; rồi anh chậm rãi di chuyển hông của mình vào gần cô hơn – chậm rãi và cẩn trọng xâm nhập vào vùng da thịt căng phồng trước mắt.

Michelle run lên khi một cảm giác vui sướng tràn ngập khoái cảm chạy dọc cơ thể cô, và đôi chân cô vô thức leo lên vòng quanh hông anh. Một tiếng nức nở hoang dại mà mềm mại thoát ra từ cổ họng cô, và cô bất giác dùng một tay che miệng để ngăn lại âm thanh hưng phấn mà quái đản đó. Tuy nhiên đôi mắt đen của anh rất nhanh thiêu trụi mọi nỗ lực của cô. “Đừng,” anh thì thầm, “Bỏ tay em ra đi. Anh muốn được nghe thấy tiếng của em, cưng ạ. Anh muốn biết

nó mang đến cho em nhiều khoái cảm đến mức nào.”

Nhưng có một sự thúc giục chậm rãi mà cháy bỏng cứ ngày càng dần sâu vào thân thể cô, da thịt cô lại run lên khi cô cố gắng điều chỉnh để theo kịp anh. Và rồi sự hoảng loạn lại bao quanh cô một lần nữa, “Dừng lại đi! John, làm ơn, dừng nữa mà! Em không thể!”

“Shh, Shh,” anh dỗ dành cô, hôn lên môi cô, mắt cô, găm nhấm đôi thùy tai mềm mịn như nhung của cô. “Ồn cả rồi, em yêu, đừng lo lắng nữa. Anh sẽ không làm em đau đâu.” Anh tiếp tục an ủi và xoa dịu cô với những nụ hôn mơn trớn cùng lời lẽ thật dịu dàng, mềm mại, và dù rằng mọi dây thần kinh trong anh đều đang gào thét và muốn anh phải vùi sâu vào cô hơn nữa, anh vẫn cố dập tắt đi ham muốn đó bằng một sự kiềm chế cứng cổ. Anh sẽ không đời nào lại làm cô đau, không đời nào – với nỗi hoảng hốt cùng lo sợ mà anh đã nhìn thấy trong đôi mắt xanh sâu thẳm của cô. Cô thật mỏng manh và mềm mại, thật khít chặt đến mức anh có thể cảm nhận thấy nhịp đập rộn ràng từ khuôn ngực cô. Mắt anh nhắm lại khi cảm nhận được một niềm vui sướng thuần khiết chạy dọc cơ thể.

Cô đã bị khuấy động, nhưng chưa đủ. Anh làm cô thỏa mãn hơn nữa với những kĩ thuật thuần thực của mình, hôn cô sâu hơn nữa trong khi bàn tay mò mẫm xung quanh thân thể của cô, và anh bắt đầu chậm rãi chuyển động bên trong cơ thể cô. Thật chậm rãi; anh cố kìm nén lại phản ứng của cơ thể dù rằng mọi sự chuyển động lúc này đều mang lại cho anh một trạng thái mê mê cùng khoái cảm đến tột cùng. Anh muốn cô chỉ đơn giản là muốn anh hơn nữa.

Michelle có thể cảm thấy sự kiềm chế cùng kiểm soát của mình ngày càng thuyên giảm, nhưng cô không còn quan tâm đến nó nữa. Giờ đây việc đó chẳng có ý nghĩa gì, chẳng thứ gì cả – ngoại trừ dòng nhiệt đang lan tỏa trong tâm trí và thân thể cô, lớn dần lên cho đến lúc mọi ý thức trong cô đã không còn. Giờ phút này, cô chỉ đơn thuần là một người phụ nữ phản ứng lại sự tấn công từ một người đàn ông quyến rũ đến mê người. Một sự căng thẳng mãnh liệt đang siết chặt lấy cô, cộng với sức nóng kinh người đang càn quét cơ thể cô. Cô như đang cháy bùng lên, chỉ có thể bất lực mà oằn người, những tiếng nức nở cùng rên rỉ hoang dại cũng dần thoát ra khỏi miệng cô. Và John lại tiếp tục nuốt chửng vào trong miệng mình, rồi lại đặt một tay vào giữa thân thể bọn họ, tiếp tục mơn trớn cơ thể cô. Cô run lên mãnh liệt một hồi, rồi cũng dần bị nhấn chìm trong cái cảm giác bùng nổ. Anh giữ chặt lấy người cô, và rồi cơ thể cô được nhấc lên và khóa chặt trong vòng tay anh khi anh tiếp tục đâm sâu với mong muốn cho cô cảm nhận thêm nhiều niềm vui sướng khoái lạc.

Và khi anh đã làm được điều đó thì người cô đã trở nên mềm oặt trong khi cô thốn thức không ngời, ướt đầm với mồ hôi của cả hai người. “Em không hề biết,” cô nói vỡ òa, và những giọt nước mắt cứ thế đua nhau tuôn rơi. Anh thì thào vào trong tai cô những lời an ủi, giữ chặt cô một lúc, nhưng giờ anh đang ở sâu bên trong người cô, và có vẻ như anh không thể ngừng lại lâu hơn được nữa. Trượt tay xuống phía dưới hông của cô, anh nâng cô lên để đón nhận sự tiến vào mạnh mẽ của mình.

Và giờ thì cô là người níu giữ lấy anh, ôm chặt lấy cả người anh bằng cơ thể của mình và dùng tay ôm quanh người anh; anh rên lên, một tiếng gầm nhẹ, trầm ấm mà hoang dại, anh hoàn toàn không nhìn thấy gì cũng không thể nhận thức được bất cứ điều gì xung quanh trừ cảm giác hân hoan thỏa mãn đầy mãnh liệt đang ào ạt xuyên suốt cơ thể.

Sau đó là một khoảng lặng khá dài. John nằm phía trên cô, thỏa mãn và khoan khoái dễ chịu đến mức anh không hề muốn phải rời đi, phải chia rẽ da thịt của anh với cô. Nếu không phải vì không lâu sau cô đột ngột chuyển động và hỗn hển thở dốc vì thiếu không khí thì anh sẽ không đời nào chịu buông cô ra; anh lại dùng một khuỷu tay để chống lại sức nặng của cơ thể và cúi xuống nhìn cô.

Một sự thỏa mãn cực kỳ mãnh liệt, đan xen cả sự dịu dàng lẫn một sự kiêu ngạo nhất định

của một người đàn ông, mọi thứ đều như đang được viết lên rõ ràng trên mặt anh khi anh ngả lên người cô. Anh vén lại những lọn tóc đang lòa xòa trên mặt cô, dùng những đầu ngón tay của mình để vuốt ve cằm cô. Cô lúc này trông thật nhợt nhạt và kiệt sức, nhưng đó lại là một sự kiệt sức có được khi một người phụ nữ hoàn toàn thỏa mãn sau một hồi hoan ái với người tình của mình. Mỗi anh lần theo những góc cạnh của bộ xương gò má nhỏ nhắn ấy, lưỡi hơi khê chạm vào để tận hưởng hương vị của nó; và việc này một lần nữa lại khuấy động lên chút gì đó trong anh.

Và rồi anh ngẩng đầu lên, ánh mắt chứa đầy vẻ tò mò, “Em chưa bao giờ được hưởng thụ điều này phải không?”

Má cô bỗng chốc đỏ bừng, và cô quay đầu sang bên cạnh, nhìn chằm chằm vào chiếc đèn ngủ, “Em đoán là việc đó hoàn toàn thỏa mãn cái tôi trong anh.”

Giờ cô dường như đang chối bỏ anh, và anh không muốn điều đó một chút nào. Anh quyết định rời chủ đề này lại, nhưng vẫn còn rất nhiều câu hỏi mà anh muốn được biết câu trả lời. Giờ đây cô đang nằm trong vòng tay của anh, ấm áp mà yếu đuối bởi đã làm tình cùng anh, đúng như cái cách anh sẽ đối xử với cô cho đến khi cô thích nghi với việc cô thuộc về anh và chấp nhận sự thật đó.

Cô là của anh.

Anh sẽ chăm sóc cô, và thậm chí là nuông chiều cô, làm hư cô. Tại sao lại không? Cô sinh ra là để được nuông chiều và được khao khát, ít nhất thì cũng là ở một khía cạnh nào đó. Cô đã cố gắng rất nhiều để duy trì được hoạt động của nông trại cho đến ngày hôm nay, và anh rất thích sự can đảm này của cô, nhưng cô hoàn toàn không cần phải đụng đến loại công việc như thế. Một khi cô nhận ra rằng cô không cần phải chiến đấu hay cố gắng quá nhiều, rằng anh sẽ chăm sóc yêu thương cô, cô sẽ bình tĩnh lại và sẽ chấp nhận mọi việc như một lẽ tự nhiên mà thôi.

Anh không có đủ tiền để tiêu lãng phí vào mấy chuyến đi nghỉ sang trọng, hay để chôn vùi cô bằng trang sức đắt tiền, nhưng anh có thể bảo vệ cô và chu cấp cho cô một cuộc sống thoải mái. Kể cả như lúc này đây, ngay cả khi vừa mới có được cô thì người anh vẫn cứ nóng rực lên và muốn cô lần nữa.

Không nói một lời, anh bắt đầu lại một lần nữa, kéo cô chìm vào bế khoái lạc cùng mình. Mắt Michelle chậm rãi nhắm lại, cơ thể cô được giữ chặt trong vòng tay của anh. Theo bản năng, cô đã biết rằng mọi việc cuối cùng rồi sẽ thế này, rằng rồi cô sẽ hoàn toàn đắm chìm trong niềm đam mê cuồng nhiệt của anh. Và thế là, trong vòng tay anh, cô quên đi bản thân mình và chỉ muốn là người phụ nữ của anh mãi mãi.

CHƯƠNG 5

Michelle tỉnh dậy từ sáng sớm – ngay khi tia nắng yếu ớt của buổi bình minh bắt đầu chiếu rọi vào gian phòng. Cô vừa mới có một giấc ngủ ngắn nhưng rất sâu và lạ thay cô không còn mơ nữa, nhưng cô đã quen với việc nằm ngủ một mình; và sự có mặt của một người đàn ông ở trên giường cuối cùng cũng kéo cô ra khỏi giấc nồng.

Ánh mắt cô bị tác động mạnh khi khẽ lướt dọc người anh. Cô uể oải nằm trên bụng anh với một tay ôm gối và tay còn lại che đi cơ thể trần truồng của mình.

Cô đã quá dễ dãi. Cái ý nghĩ này cứ in sâu vào trong tâm trí Michelle trong lúc cô rón rén đặt chân xuống giường, cố gắng để không làm John tỉnh giấc. Anh mới chỉ ngủ được vài tiếng đồng hồ – anh chắc chắn đã không thể ngủ được nhiều trong suốt đêm qua.

Chân cô bỗng run rẩy ngay khi cô đứng dậy, sự đau nhức ở giữa hai đùi và tận sâu trong cơ thể lại một lần nữa nhắc nhở cô về tối qua – cứ như thể cô cần thêm một sự khẳng định lại cho chính trí nhớ của mình vậy. Bốn lần. Anh đã cùng cô bốn lần, và mỗi lần đều khiến cô cảm thấy niềm khoái cảm mỗi lúc một dâng trào. Ngay cả trong giây phút này đây, cô vẫn không thể tin được cái cách mà cơ thể cô đã phản ứng lại với anh – chính xác là mọi việc đã hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của cô. Nhưng anh – anh lại có thể kiểm soát được chính mình, và cả cô nữa, anh đã nắm bắt cô và kéo cô theo nhịp điệu của riêng anh với mong muốn kéo dài những giây phút ấy thành vô tận. Giờ thì cô đã biết được rằng mọi lời đồn đại về John hoàn toàn không có một chút phóng đại nào cả – cả sự nam tính rắn rỏi lẫn những kĩ thuật điêu luyện của anh, nếu có nói, thì chỉ có thể nói rằng chúng đều đã bị coi nhẹ đi hơn mà thôi.

Dù bằng cách này hay cách khác cô vẫn phải đối mặt với sự thật đau buồn rằng cô vừa biến bản thân thành người tình một đêm mới nhất của John.

Nhưng điều cay đắng nhất không phải là việc cô đã quá dễ dàng đánh mất bản thân mình mà tận sâu trong trái tim cô, cô cảm thấy tiếc nuối khi niềm hạnh phúc ấy sẽ không kéo dài. Anh có thể sẽ quay trở lại nhưng anh sẽ không ở lại. Vào cái thời điểm mà anh sẽ chán cô và chuyển cái ánh mắt tà tâm ấy sang một người phụ nữ khác – y như cái cách anh đã làm trước đây.

Và cô thì vẫn cứ tiếp tục yêu thương anh, y như bản thân đã từng.

Cô lặng lẽ lấy ra một bộ đồ lót sạch từ ngăn tủ và một cái áo choàng tắm, nhưng cô lại đi xuống phòng tắm dưới nhà. Cô không muốn tiếng nước chảy đánh thức anh dậy. Ngay giây phút này đây cô cần phải có được thời gian của riêng mình, thêm thời gian để cô lấy lại được sự bình tĩnh trước khi phải đối mặt với anh một lần nữa. Cô vẫn chưa hề biết mình phải nói gì, phải làm gì.

Dòng nước nóng làm giảm được phần nào sự đau nhức trong cô, dù rằng sự đau đớn đó vẫn còn lưu lại như đang nhắc cô nhớ đến sức mạnh của John trong mọi chuyển động của bọn họ. Sau khi tắm xong cô đi xuống nhà bếp và bắt đầu pha một cốc cà phê. Cô dựa người vào cái tủ bếp bên cạnh, ngắm nhìn dòng nước tối màu chảy dần vào cốc, cho tới khi tiếng gầm của động cơ máy vọng ra từ phía ngoài đã làm chuyển hướng sự chú ý của cô. Quay sang nhìn ra phía ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy hai cái xe tải thô từ nông trại của John đang đỗ ngay phía trước cổng nhà; còn những tay thợ làm thì đang thi nhau chỉ trỏ. Ngay cả khi đứng ở khoảng cách xa như thế này thì Michelle vẫn có thể nghe được những tiếng cười đùa của họ, và cô cũng không cần ai hỗ trợ thêm để có thể hình dung ra được mấy câu bàn tán nhận xét của họ. Ông chủ của họ

lại ghi điểm trong mắt họ một lần nữa. Và chuyện này sẽ được lan rộng khắp nơi chỉ trong vòng 24 giờ đồng hồ. Mọi người làm ở đây đều cảm thấy tự hào và hơi chút ghen tỵ với sự phóng túng của ông chủ mình, và cho đến tận về sau họ vẫn cứ nói đi nói lại câu chuyện này.

Cô lặng người quay lại để nhìn tiếp dòng cà phê đang chảy; và khi việc này kết thúc, cô rót toàn bộ cà phê vào một cái cốc lớn, ôm quanh cốc để sưởi ấm. Hẳn nỗi lo lắng bồn chồn đã làm tay cô lạnh đến như thế. Cô lặng lẽ đi lên gác để nhìn vào trong phòng ngủ, tự hỏi không biết anh có còn ngủ hay không.

Anh không ngủ, nhưng rõ ràng là anh chỉ vừa mới tỉnh dậy vài giây trước đó mà thôi. Anh đang dùng một khuỷu tay chống đầu và dùng tay còn lại vò rối mái tóc đen của mình, nheo mắt lại khi anh quay đầu sang và nhìn thấy cô. Tim cô không thôi nhảy nhót trong lồng ngực. Anh trông như một tên vô lại giáo hoạt, với mái tóc bù xù, quai hàm anh tối hơn do đám râu mới mọc lên qua đêm, cơ thể trần trụi của anh nâu màu bánh mật và cuộn lên những vòng cơ bắp rắn chắc – thứ mà người ta không thể tìm thấy ở một thương gia. Cô không biết rằng mình đã mong chờ được nhìn thấy biểu hiện nào trong ánh mắt của anh lúc này: khát khao, có thể là như thế, hay thậm chí là yêu thương. Nhưng mặc cho những gì cô đã muốn được nhìn thấy nơi anh thì chúng đều không hiện hữu. Thay vào đó sắc mặt anh vẫn cứng rắn như thế, đánh giá cô từ xa với đôi mắt nheo lại và luôn khiến cô cảm thấy lúng túng. Cô có thể thấy anh đang chờ cô chuyển động, hay nói gì đó.

Chân cô lại run lên, nhưng cô cố giữ để cốc cà phê không bị tràn ra ngoài, rồi cô bước vào trong căn phòng. Giọng cô vang lên hơi căng thẳng, “Chúc mừng anh. Tất cả những câu chuyện bàn tán xung quanh anh đang khiến danh tiếng của anh tiếp tục bay cao hơn đây. Chao ôi! anh quả thực là một điều gì đó khi anh quyết định phải ghi điểm; em thậm chí còn không nghĩ tới chuyện từ chối. Giờ thì anh có thể về nhà và đánh dấu thêm một điểm nữa vào cái bảng liệt kê ở đầu cột giường của mình.”

Mắt anh thậm chí còn nheo lại hơn nữa. Anh ngồi thẳng dậy, lờ đi khi cái chăn tuột xuống dưới, và giơ tay ra để lấy cốc cà phê. Khi cô đưa nó cho anh, anh xoay cái cốc và uống ngay tại chỗ cô vừa nhấp môi, rồi trả lại cô cái cốc; mắt anh chưa từng rời cô dù chỉ một giây.

“Ngồi xuống đi.”

Người cô run lên nhẹ trước giọng nói rắn rỏi, cái kính cùng một chút ngái ngủ của anh. Nhưng anh đã kịp nhìn thấy cái chuyển động nho nhỏ này của cô; anh vớ tay ra để nắm lấy cổ tay của cô, khiến cho cà phê bắt đầu sóng sánh trên thành cốc. Nhẹ nhàng nhưng vững chắc, anh kéo cô ngồi xuống đối diện với mình ở thành giường.

Anh vẫn để tay trên cổ tay cô, những ngón tay chai sạn thô sấp vuốt ve quanh khung xương cùng huyết quản mỏng manh của tay cô. “Chỉ để em biết một điều, anh không liệt kê hay đánh dấu bất cứ thứ gì cả. Đây là điều ám ảnh em trong suốt sáng nay ư?”

Cô nhún vai với một vẻ bảo thủ cố hữu mà không hề nhìn vào mắt anh.

Cô lại đang chối bỏ anh một lần nữa; mắt anh tối sầm lại trong lúc anh ngắm nhìn cô, cố để hiểu được biểu hiện đang có trên mặt cô. Anh nhớ rõ nỗi sợ của cô tối qua, và anh tự hỏi ai đã khiến cô như thế. Ngọn lửa thịnh nộ bắt đầu le lói lên trong lòng trước cái ý nghĩ có một thằng khốn nào đã sỉ nhục cô trên giường, làm cô bị tổn thương, và đau đớn. Phụ nữ rất yếu mềm trong chuyện chăn gối, và đặc biệt là Michelle không hề có khả năng để bảo vệ bản thân mình. Anh cần cô phải nói chuyện, hoặc nếu không cô sẽ luôn khép kín cánh cửa của mình lại với anh như thế này. “Đã lâu rồi, phải không em?”

Một lần nữa cô lại nhún vai với thái độ như thể cô đang cần phải trốn tránh dưới cái hành

đông nhỏ bé ấy. Và cũng một lần nữa anh chăm chú quan sát kỹ mặt cô. “Trước đây em không hề thích việc làm tình.” Anh tuyên bố chứ không hề hỏi cô.

Cuối cùng thì mắt cô cũng chịu nhìn vào anh, uất ức mà đề phòng, “Anh muốn gì chứ, một bức thư giới thiệu à? Anh phải biết đây là lần đầu tiên em cảm thấy hứng thú đối với điều đó.”

“Tại sao trước đây em lại không thích nó?”

“Có lẽ em cần lên giường với một con ngựa giống.” Cô nói vẻ cợt nhả.

“Chết tiệt, đừng có mà nói chuyện với anh như thế,” anh ngắt lời cô, cảm thấy thật kinh tởm. “Ai đã làm em bị đau? Ai khiến em thấy sợ tình dục?”

“Em không sợ,” cô chối, cảm thấy buồn phiền trước cái ý tưởng mình đã để Roger hành hạ mình đến mức độ như thế. “Chỉ là, ... ừ thì, đã lâu quá rồi, và anh là một người đàn ông to lớn.” Giọng cô dần lạc đi, và mặt cô đột nhiên đỏ ửng lên, ánh mắt cô lại rời ánh nhìn ra chỗ khác.

Anh trầm ngâm nhìn cô, cân nhắc xem anh đã biết thêm được gì từ cô qua tối ngày hôm qua và sáng hôm nay, chẳng có gì là kì diệu ở đây cả khi mà cô đã không hề chấp nhận lấy lời đề nghị của anh khi anh muốn cô trở thành người của anh thay cho việc trả nợ. Nó cũng làm anh băn khoăn về vai trò của cô trong vụ ly hôn của Mike Webster; dù sao thì việc một người phụ nữ không thích việc làm tình cũng không phải là một việc có thể xảy ra nhanh chóng và dễ dàng.

Dù đây chỉ là tính sở hữu của riêng mình thì anh vẫn thấy thật vui vì chưa ai có thể làm cô cảm thấy hưng phấn như khi cô ở bên anh; nó giúp anh có thêm một lý do nữa để có thể giữ được cô, một phương tiện để có thể tiếp tục giúp anh ở bên cạnh cô. Anh sẽ sử dụng mọi loại vũ khí mình có, vì sau đêm qua anh đã biết được rằng không đời nào anh lại có thể để cô tuột khỏi tay mình nữa. Cô có thể kiêu kỳ, dễ nổi nóng hay bướng bỉnh; cô có thể quá dễ dàng chấp nhận việc được nuông chiều như một quyền lợi của mình –vì dù sao anh cũng đã tự quyết định rằng đó chính là quyền lợi của riêng cô. Cô kiêu căng và khó tính, cố gắng dựng lên một bức tường đá để ngăn anh lại, như một nàng công chúa tự cách ly với những người nông dân nghèo, nhưng anh không thể cảm thấy đủ khi ở bên cô. Khi họ cùng làm tình, họ không còn là nàng công chúa với người nông dân nghèo nữa; họ là một người đàn ông cùng người phụ nữ của anh ta, quần người lại và ôm nhau rên rỉ trong cơn khoái lạc. Anh chưa từng khao khát một người phụ nữ mãnh liệt đến thế này, nó nhức nhối đến nỗi anh không còn cảm nhận được điều gì khác nữa và không ai có thể bắt anh rời xa cô.

Có vẻ cô nghĩ rằng tối qua chỉ là một đêm bình thường đối với anh, rằng bằng một cách nào đó mà ánh mặt trời mọc đã ngẫu nhiên kết thúc nó. Cô rồi sẽ ngạc nhiên thôi. Giờ khi cô đã trao mình cho anh, anh sẽ không đời nào rời khỏi cô. Anh đã học cách để đấu tranh và giữ lại những thứ là của mình, nhưng cái ý chí muốn phát triển nông trại thành một trong những nông trại gia súc lớn nhất Florida hàng năm qua của anh cũng chẳng là gì so với sự khao khát muốn được sở hữu Michelle.

Cuối cùng anh cũng chịu bỏ cổ tay của cô ra, và cô đứng lên ngay lập tức, lùi sau để tránh xa anh hơn một chút. Cô nhấp môi vào cốc cà phê mình vẫn đang giữ, ánh mắt bắt đầu chuyển ra phía ngoài cửa sổ. “Người làm của anh hẳn phải thích thú lắm khi nhìn thấy xe của anh vẫn ở đây sáng nay. Em không nhận ra rằng họ sẽ trở lại, sau khi đã sửa xong hàng rào hôm qua.”

Mặc cho sự trần truồng của mình, anh vẫn quăng cái chăn ra khỏi người và đứng dậy. “Họ chưa làm xong. Họ sẽ làm nốt mọi việc vào ngày hôm nay, rồi chuyển mấy vựa cỏ đến bãi cỏ phía Tây vào ngày mai.” Anh chờ đợi, rồi tiếp tục nói với giọng đều đều, “Việc họ biết làm phiền đến em ư?”

“Việc bị cười khẩy, bàn tán cùng cá cược ngang với một cốc bia làm phiền phiền đến em. Việc này có thể khiến hình ảnh của anh bóng bẩy ra hơn một chút, nhưng tất cả những gì em có sẽ là danh hiệu của người phụ nữ tiếp theo trong hàng dài những cô gái muốn leo lên giường cùng với anh.”

“Hmm, mọi người sẽ biết cách cư xử hơn khi em chuyển đến sống cùng anh, phải không?” anh kiêu ngạo hỏi, chân bước về phía nhà tắm. “Phải mất bao lâu em mới dọn xong đồ?”

Quá bàng hoàng, Michelle quay ngoắt đầu lại để nhìn anh, nhưng anh đã rất nhanh biến mất sau cánh cửa nhà tắm. Tiếng nước chảy bắt đầu vọng tới tai cô. Chuyển tới sống cùng anh ư? Nếu như có điểm dừng cho sự trơ tráo của anh thì cô chưa từng được nhìn thấy nó. Cô ngồi trên thành giường, nhìn chăm chăm vào cánh cửa buồng tắm và chờ đợi anh quay lại trong lúc trong đầu cô thì lại đang đấu tranh mãnh liệt chống lại cái cảm giác khó chịu khi cứ bị trượt dài trên một sườn dốc. Cô dường như đang mất dần khả năng kiểm soát chính bản thân mình, và cô không biết liệu mình có thể ngăn chặn được việc này hay không.

Vấn đề không chỉ là vì John quá độc đoán, cho dù sự thật đúng là như vậy; mà vấn đề là, mặc cho việc cô đã ước ao bao nhiêu lần rằng mọi việc sẽ khác đi, nhưng cô vẫn cứ mềm yếu như cái cách anh vẫn thường ám chỉ. Điều cô mong muốn chỉ đơn giản là sà vào vòng tay rộng lớn rắn chắc của anh và để anh ôm cô thật chặt, nghỉ ngơi trong lòng anh và để anh giải quyết mọi thứ. Cô đã quá mệt mỏi, cả về thể chất lẫn tinh thần. Nhưng nếu cô cứ để anh giải quyết mọi thứ, việc gì sẽ xảy ra khi anh trở nên chán ghét cô? Cô sẽ trở lại chỗ mình mới bắt đầu ngay lập tức, nhưng lần này lại có một trái tim tan nát đau khổ được bổ sung thêm vào danh sách các vấn đề của cô.

Tiếng nước đã ngừng chảy. Hình ảnh về John đang dần hiện lên trong đầu cô, đầy cơ bắp rắn chắc, khóa thân, và ướt nhẹp; đang lau khô người với chiếc khăn tắm; lan tỏa hương thơm nam tính cho nhà tắm của cô. Anh trông không hề ngu ngốc khi phải tắm trong cái buồng tắm toàn hoa hồng và màu trắng đầy nữ tính của cô; hay cũng không hề tỏ ra khó chịu khi phải tắm với xà phòng tắm nước hoa. Cơ thể anh toát ra một vẻ nam tính mãnh liệt đến nỗi những thứ ấy chỉ tô điểm thêm cho vẻ đẹp nơi anh.

Cô bắt đầu run rẩy, nghĩ tới những thứ anh đã làm vào tối hôm qua, niềm vui sướng anh đã cho cô cảm nhận. Cô đã không biết rằng cơ thể của mình lại có thể có được phản ứng như vậy. Rằng cô có thể say mê và thích thú với việc bị sở hữu, và mặc cho những quan niệm lạc hậu vẫn luôn cho rằng chỉ một người đàn ông mới có thể hoàn toàn chiếm hữu một người đàn bà về mặt thể chất, và đó cũng chính là điều đã xảy ra. Cô vẫn có thể cảm nhận thấy nó, tận sâu trong lòng và bằng bản năng sẵn có, cái cảm giác đó đã ăn sâu vào tận trong xương tủy của cô.

Anh thông dong đi ra từ nhà tắm, trên hông thắt ngang một chiếc khăn, thớ vải trắng mềm mại hoàn toàn đối lập với làn da nâu đồng trên cơ bụng của anh. Râu và tóc của anh vẫn còn ướt; một vài giọt nước long lanh còn đọng lại trên bờ vai rộng và cả đám lông trước ngực nữa. Miệng cô bỗng khô khốc. Lông trên người anh mọc lên theo đúng mẫu chuẩn, một đám dưới cánh tay và xoắn lại khi lên đến ngực, rồi tiếp theo đó là một hàng thu hẹp lại chạy dọc theo bụng và tiếp tục trải rộng xuống dưới hông. Anh như một vận động viên hạng nặng thứ thiệt, và thực chất cô vẫn luôn khao khát muốn được chạm vào anh, được dùng bàn tay mình mà vuốt ve dọc cơ thể này của anh.

Anh ném về phía cô một cái nhìn ra vẻ kẻ cả và nghiêm túc, “Đừng có lơ mơ nữa và dọn đồ đi.”

“Em không đi đâu,” Cô cố nói thật mạnh mẽ; vì nếu giọng cô có thiếu đi cái vẻ mà cô muốn thì ít ra nghe nó còn đều đều.

“Em sẽ xấu hổ lắm đấy khi anh vác em về nhà mà lại không có cái gì ngoài chiếc áo choàng kia.” Anh lặng lẽ cảnh báo.

“John,” Cô dừng lại, rồi làm ra một động tác tức giận bằng tay của mình, “Em không muốn phải liên quan đến anh.”

“Giờ thì đã quá muộn để em phải lo lắng về chuyện đó.” Anh chỉ rõ.

“Em biết,” cô thì thầm, “Mọi chuyện tối qua lẽ ra không nên xảy ra.”

“Chết tiệt thật, việc đó đáng lẽ phải xảy ra từ lâu rồi.” Bị cô chọc đến phát cáu, anh vút khăn tắm xuống sàn và nhặt lên cái quần đùi của mình. “Chuyển đến sống cùng anh là việc làm thích đáng nhất. Anh thường phải làm việc 12 tiếng một ngày, thỉnh thoảng còn hơn cả thế. Và cũng có lúc, anh sẽ phải thức cả đêm. Rồi cả một đồng giấy tờ phải xử lý vào các buổi tối nữa chứ; chết tiệt, em biết việc quản lý một nông trại là thế nào rồi đấy. Khi nào thì anh có thể đến để gặp em cơ chứ? Một lần một tuần à? Anh sẽ bị đày đến địa ngục nếu anh đồng ý với cái lịch hẹn này.”

“Còn nông trại của em thì sao? Ai sẽ trông nom nó khi em đồng ý chuyển đến sống cùng anh chỉ để anh được thoải mái thuận tiện hơn khi anh có nhu cầu?”

Đáp trả lại cô là một tràng cười ngắn, “Em yêu, nếu em chịu nằm xuống mỗi lúc anh yêu cầu thì chỉ năm sau thôi, em sẽ phải nằm liệt giường. Anh luôn trở nên cương cứng mỗi khi anh nhìn thấy em.”

Mắt cô vô tình lướt xuống dưới cơ thể của anh, và một ngọn lửa nóng ran lại bắt đầu quét khắp người cô ngay khi cô nhìn thấy bằng chứng cho câu nói của anh dưới nền vải trắng của chiếc quần lót. Ngay lập tức cô rời tầm mắt của mình sang hướng khác, cô cố nuốt đi sự khô khan nơi cổ họng, “Em phải tự lo cho nông trại của mình,” cô bướng bỉnh nhắc lại, cứ như thể nó là cụm từ phép màu có thể giữ không cho John lại gần cô hơn nữa.

Anh mặc quần dài vào, sự mất kiên nhẫn bắt đầu xuất hiện trong câu nói của anh, “Anh sẽ lo cho cả hai nông trại. Hãy đối mặt với sự thật đi, Michelle. Em cần được trợ giúp. Em không thể làm được điều này một mình đâu.”

“Có thể là không, nhưng em cần phải thử. Anh không hiểu điều đó sao?” Sự tuyệt vọng lẫn át giọng nói của cô, “Em chưa từng có một công việc thử nghiệm, chưa từng thử làm bất cứ điều gì để tự nuôi sống mình, nhưng em đang cố gắng để học. Anh thì lại đang cố thay thế ngay vị trí của cha và tiếp quản mọi việc, nhưng điều gì sẽ xảy ra đối với em nếu anh chán ghét em và chuyển sang một người phụ nữ khác cơ chứ? Em vẫn sẽ không thể biết mình phải làm thế nào để có thể tự nuôi sống bản thân.”

John khựng lại sau khi kéo xong cái khóa quần, nhìn trừng trừng vào người phụ nữ đang ngồi đối diện mình. Chết tiệt, cô nghĩ anh sẽ làm gì cơ chứ, đá văng cô ra khỏi cửa với một câu nói đơn giản rằng, “Thời gian qua thật vui vẻ, nhưng giờ thì tôi đã mệt mỏi đủ với cô rồi?” sao. Anh sẽ đảm bảo với cô rằng cô hoàn toàn có chỗ đứng của chính mình, rằng nông trại được hoạt động trên một nguyên tắc cơ bản về lợi nhuận, nếu cái ngày anh nhìn cô mà không còn ham muốn thực sự tồn tại. Anh không thể tưởng tượng nổi nó. Mong muốn có được cô ăn sâu vào anh như một ngọn lửa bạc đầy mãnh liệt chưa bao giờ bị dập tắt, hâm nóng toàn bộ cơ thể cùng tâm trí của anh. Anh đã muốn cô từ khi cô mười tám tuổi – thời điểm cô còn quá trẻ đối với anh, và ngay lúc này đây anh đang muốn cô.

Anh cố kiềm chế lại cơn giận trong lòng và chỉ nói một cách đơn giản, “Anh sẽ chăm sóc cho

em.”

Cô ném cho anh một nụ cười nhạt nhẽo, “Chắc chắn rồi.” Theo như cô vẫn thấy, mọi người tự chăm sóc lấy bản thân mình. Cha mẹ của Roger đã bảo vệ anh ta trong lúc anh ta mất đi sự tỉnh táo khỏi những xì-căng-đan nhờ danh tiếng của họ. Chính cha của cô, dù đã yêu cô đến nhường vậy, vẫn đã phớt lờ đi lời cầu xin giúp đỡ của cô chỉ vì ông không muốn phải nghĩ rằng con gái của mình đang không hạnh phúc; ông đã cảm thấy thoải mái hơn khi lựa chọn tin tưởng rằng cô chỉ đang phóng đại mà thôi. Những đơn phản nản mà cô kiện đã nhanh chóng biến mất chỉ vì một vài ngài chủ tòa đã nghĩ rằng việc làm bạn với gia đình Beckmans bề thế là có lợi hơn. Người quản gia của Roger đã quay mặt nhìn sang chỗ khác và phớt lờ cô đi chỉ vì bà ta muốn được giữ lại công việc hậu hĩnh của mình. Michelle không trách họ, nhưng trong khoảng thời gian đó cô đã học được rằng không nên mong đợi vào sự giúp đỡ, hay phó thác cuộc đời của mình cho bất kỳ ai cả.

John vợ lấy chiếc áo còn sót lại trên sàn, mặt anh tối lại đầy phần nộ. “Em muốn một bản hợp đồng được viết ra đầy đủ ư?”

Cô day day hai bên thái dương của mình một cách mệt mỏi. Anh không quen với việc có bất kỳ ai từ chối chấp hành mệnh lệnh của anh khi anh muốn. Nếu cô nói có, cô sẽ xác nhận lại những gì anh nghĩ về cô ngay từ ban đầu là đúng đắn, rằng thân thể của cô hoàn toàn có thể bị đem ra mà trao đổi, mà mua bán. Có lẽ thậm chí anh còn muốn cô nói có; rồi thì sau đó cô sẽ hoàn toàn nằm dưới tầm kiểm soát của anh. Nhưng tất cả những gì cô nói để trả lời anh chỉ là, “Không, đó không phải là điều em muốn.”

“Vậy thì là cái chết tiệt gì cơ chứ?”

Chỉ tình yêu của anh thôi. Để cô có thể dành thời gian còn lại của đời mình với anh. Đó là tất cả những gì cô mong muốn.

Và điều đó cũng có nghĩa với việc cô đang ước được ăn gan trời vậy.

“Em muốn được tự làm việc đó.”

Sự khắc nghiệt dần phai nhạt trên gương mặt của anh. “Em không thể.” Cái sự thật không thể chối cãi ấy đã đưa ra kết luận cho mọi thứ và quật ngã cô.

“Em có thể cố và thử.”

Vấn đề ở đây là, anh cần phải tôn trọng ước mong muốn được cố gắng của cô, dù rằng lẽ tự nhiên và lẽ logic vẫn nói lên rằng cô sẽ không thành công. Cô không đủ khỏe về mặt thể chất để có thể làm được những việc cần phải làm; và cô cũng không hề có đủ nguồn tài chính; cô đã bắt đầu từ một cái hố sâu đến nỗi cô đã bị phán xét là tất phải thất bại ngay từ những bước khởi đầu. Rồi cô sẽ gãy giò xương, thậm chí còn có thể bị thương, nhưng cuối cùng thì mọi việc vẫn sẽ quay lại cái vòng tuần hoàn của nó và cô sẽ vẫn cần ai đó chăm sóc cho bản thân mình. Tất cả những gì anh có thể làm chỉ là chờ đợi, cố trông nom cho cô, và sẵn sàng có mặt ở đó khi mọi thứ xung quanh đè bẹp tinh thần của cô. Và vào lúc đó cô sẽ vui mừng để được dựa lên một bờ vai mạnh mẽ và vững chắc, để yên vị ở trong cái vị trí cô được sinh ra để tiếp nhận.

Nhưng nhất định anh sẽ không chịu lùi lại và để cô vờ như chẳng điều gì đã xảy ra giữa họ vào tối hôm trước. Giờ thì cô là của anh, và cô buộc phải hiểu được điều đó trước khi anh rời đi. Cái ý thức này phải được ăn sâu vào trong tiềm thức và cơ thể của cô như cái cách nó đã làm đối với anh, và có lẽ cần phải có một bài học thì cô mới có thể tin được điều đó. Anh lại quẳng chiếc áo ở trong tay ra và chậm rãi cởi khóa quần, mắt vẫn không rời khuôn mặt của cô. Trước khi rời đi, anh sẽ để lại sự đụng chạm của mình trên cơ thể của cô và hương vị của anh trên

môi của cô, và rồi cô sẽ cảm nhận được anh, thấy được hương vị của anh luôn hiện hữu xung quanh, và nghĩ về anh mỗi khi cô trèo lên cái giường này mà không có anh.

Đôi mắt đen của cô mở lớn, và má của cô lập tức ửng đỏ. Cô lo lắng liếc nhìn qua giường, rồi lại nhìn vào anh.

Tim anh nặng nề đập trong lồng ngực. Anh muốn được cảm nhận sự rắn chắc của gò bồng đảo của cô trong bàn tay mình một lần nữa, được cảm nhận đôi nhũ hoa của cô trong miệng mình một lần nữa. Cô thì thầm kêu tên anh trong lúc anh thả chiếc quần mình xuống dưới đất và tiến đến chỗ cô, đặt đôi tay của mình lên vòng eo của cô – vòng eo của cô nhỏ nhắn mảnh mai đến nỗi anh cảm tưởng như thể mình sẽ có thể làm cô vỡ vụn ngay lập tức nếu anh không cẩn thận.

Ngay lúc anh ngả người lên cô, đầu Michelle lập tức ngã xuống giường cứ như thể nó nặng đến nỗi cổ cô không thể chống đỡ nổi. Ngay lập tức anh sà xuống vùng cổ họng đang yếu ớt không phòng bị của cô, miệng anh mân mê suốt chiều dài của nó. Cô đã muốn trốn tránh đi cái việc đã xảy ra này, nhưng cơ thể cô lại cứ vô thức đáp trả lại anh, căng lên cùng anh trong trạng thái tìm kiếm sự khoái lạc anh đã cho cô từ trước đó. Cô đã không còn có thể lờ việc này đi được nữa. Anh như là một chất gây nghiện mà cô không thể nào chống đỡ nổi. Ngay khi anh đè cô xuống giường, phủ quanh người cô với cơ thể trần trụi của mình, cô thậm chí còn không nghĩ tới việc từ chối anh, hay chính bản thân cô.

“Em đã uống thuốc tránh thai chưa?”

“Chưa.”

“Chết tiệt thật. Vậy thì còn bao lâu nữa mới đến chu kỳ tiếp theo của em.”

“Sớm thôi. Đừng lo. Thời điểm này thì không làm sao cả đâu.”

“Tuyệt thật. Nhưng em vẫn nên uống thuốc.”

“Em không thể uống thuốc tránh thai. Em đã thử; nhưng chúng khiến em muốn nôn mửa cả ngày dài. Cứ như thể em đang có thai vậy.”

“Vậy thì chúng ta sẽ làm một thứ gì khác. Em có muốn tự giải quyết việc này không, hay em muốn anh làm?”

Đoạn đối thoại này cứ quay vòng vòng trong đầu cô; anh đã không thể chỉ ra một cách rõ ràng hơn rằng anh coi mối quan hệ này giữa hai bọn họ là một mối quan hệ tạm bợ. Anh đã tỏ ra quá thực tế tới mức việc đó vẫn chưa hề xuất hiện trong đầu cô cho tới lúc đó, nhưng giờ thì cô nhận ra rằng sự ung thuận trong câu “Em sẽ làm,” của mình đã tự khẳng định lại rằng anh có quyền làm tình với cô. Cô đã không nghĩ tới được việc này cho tới khi anh hôn cô và nhấn chìm nụ hôn đó trong nỗi thèm khát không thể không được làm cho người ngoại.

Cô còn một số giấy tờ cần phải làm và cô buộc mình phải chú ý vào nó, nhưng việc này chỉ mang thêm nhiều phiền phức hơn cho cái đầu của cô. Cái đồng hóa đơn chưa được trả đó vẫn tiếp tục ngày càng nhiều hơn, và cô không biết cho đến bao giờ thì tài khoản của mình sẽ bị khóa. Họ cũng cần có tiền của mình. Cô cần phải phát triển được đàn gia súc trước khi bán chúng đi, nhưng cô không có đủ tiền cho chúng ăn ngũ cốc. Cô cố gắng hết lần này đến lần khác để ước lượng được khoản tiền cần có để mua được ngũ cốc, cùng với việc phải cân bằng số tiền cô có thể có được từ việc bán đi một đàn gia súc mạnh khỏe hơn. Một người chủ nông trại có kinh nghiệm hẳn sẽ tính toán ra việc này rất nhanh thôi, nhưng tất cả những gì cô có lúc này chỉ là những ghi chép cha cô để lại, và cô cũng không thể biết độ chính xác của những tờ giấy

này. Cha cô đã rất hứng khởi với công việc của nông trại, nhưng ông vẫn luôn dựa vào sự khuyên nhủ của người quản đốc để có thể điều hành nổi nó.

Cô có thể hỏi John, thế nhưng rồi kiểu gì anh cũng sẽ dùng nó như một cơ hội khác để nói với cô rằng cô không thể tự làm được việc này.

Điện thoại bỗng reo chuông, và cô lơ đãng mà cầm nó lên để trả lời.

“Michelle, em yêu à.”

Bụng cô lập tức trào lên một cảm giác buồn nôn, và cô nhấn mạnh phím tắt, ngắt kết nối cuộc gọi. Tay cô tiếp tục run rẩy trong lúc cô đặt ống nghe điện thoại xuống. Tại sao anh ta không chịu để cô yên cơ chứ? Đã hai năm rồi! Chắc chắn anh ta đã có đủ thời gian để vượt qua cái tính sở hữu bệnh hoạn của mình; và chắc chắn rằng cha mẹ anh ta cũng đã phải cho anh ta một số biện pháp trị liệu chứ!

Điện thoại rung chuông một lần nữa, và cái âm thanh nhức óc đó cứ dội vào tai cô hết lần này đến lần khác. Cô đếm số lần chuông rung trong một trạng thái đau đớn đến ớn lạnh, tự hỏi liệu anh ta có bao giờ chịu từ bỏ hay không, hay là sự lo lắng bồn chồn của cô sẽ sớm phải đầu hàng. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh ta cứ để ruồng chung như thế? Rồi cô sẽ phải rời khỏi căn nhà này hoặc hét toáng lên như một con điên. Cuối cùng thì ở lần rung chuông thứ mười tám, cô nhắc máy lên trả lời.

“Em yêu, đừng tiếp tục đập máy như thế với anh, anh xin em đấy.” Roger thì thầm. “Anh yêu em nhiều lắm. Anh cần phải nói chuyện với em, nếu không thì anh phát điên mất.”

Đây là lời nói của những đôi tình nhân với nhau, nhưng cô lại đang run lên vì lạnh. Roger đã điên mất rồi. Đã có bao nhiêu lần anh ta đã thì thầm những lời yêu thương đó vào tai cô chỉ vài giây sau một cơn thịnh nộ bùng nổ, khi cô cứng đờ người chỉ vì sợ hãi, cơ thể cô đau nhức vì những trận đòn? Nhưng rồi anh ta cũng sẽ vẫn xin lỗi cô, cầu mong cô tha thứ vì đã làm cô đau, và nói đi nói lại với cô rằng anh ta yêu cô đến nhường nào và không thể sống nổi nếu thiếu cô.

Cô cứng họng đến nỗi nói không nên lời. “Làm ơn hãy để tôi yên. Tôi không muốn phải nói chuyện với anh.”

“Em sẽ không muốn thế đâu. Em biết anh yêu em. Chưa ai từng yêu em nhiều như anh cả.”

“Tôi xin lỗi.” Cô nói tiếp.

“Tại sao em lại phải xin lỗi?”

“Tôi sẽ không nói chuyện với anh nữa, Roger. Tôi cúp máy đây.”

“Sao em không thể nói chuyện với anh được? Có ai ở bên cạnh em ư?”

Tay cô bỗng cứng đờ, không thể rời cái ống nghe ra khỏi tai mình. Cứ như một con thỏ bị tê liệt bởi nọc độc của một con rắn, cô nín thở chờ đợi điều chắc chắn sẽ xảy ra.

“Michelle! Có ai đang ở cạnh em đấy à?”

“Không,” cô thì thầm. “Tôi đang ở một mình.”

“Em nói dối! Đây là lý do vì sao em không chịu nói chuyện với anh. Tình nhân của em đang ở đó bên cạnh em, lắng nghe từng câu từng chữ mà em nói.”

Không có cách nào khác, cô đành phải hứng chịu lấy cơn thịnh nộ chứa trong giọng nói của Roger, tự hiểu được rằng dù cô có nói gì đi chăng nữa thì cũng chẳng thể dừng anh ta lại, nhưng nhưng cô vẫn không thể ngăn bản thân nói tiếp, “Tôi hứa với anh, tôi đang ở một mình.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh ta dừng lại ngay lập tức, dù vậy thì cô vẫn có thể nghe được hơi thở nhanh, hổn hển của anh ta qua điện thoại rõ ràng như thể anh ta đang đứng bên cạnh cô. “Được rồi, anh sẽ tin em. Nếu em chịu quay về với anh, anh sẽ tin em.”

“Tôi không thể.”

“Có ai đang ở bên cạnh em, đúng vậy không? Anh biết mà. Dù không ở cạnh em nhưng anh vẫn luôn biết tất cả!”

“Không, chả có ai cả. Tôi ở đây một mình, làm việc trong văn phòng của cha tôi.” Cô đẩy nhanh giọng nói, nhắm mắt lại trước lời nói dối này của mình. Thực chất câu nói này không hề sai, nhưng đây vẫn là một lời nói dối. Vẫn luôn có một hình bóng khác ở bên cô, chôn chặt trong sâu thẳm trái tim cô.

Đột nhiên giọng Roger trở nên run rẩy, “Anh không thể nào chịu đựng được việc em yêu người khác đâu, em yêu à. Đơn giản là anh không thể. Thề với anh đi là em đang ở một mình.”

“Tôi thề,” Sự tuyệt vọng dần ăn mòn vào trong giọng nói của cô, “Tôi hoàn toàn ở một mình, tôi thề.”

“Anh yêu em,” Roger thì thầm, rồi ngay lập tức cúp máy.

Cô sải chân chạy vào trong buồng tắm, nôn khan cho đến khi bụng cô hoàn toàn trống rỗng và bắt đầu quặn lên vì đau. Cô không thể chịu đựng nổi việc này nữa; cô sẽ đổi ngay số máy và gạt nó ra khỏi danh bạ chung. Dựa người lên bồn tắm, cô dùng một chiếc khăn ẩm lau qua mặt và nhìn chằm chằm vào hình ảnh nhợt nhạt được chiếu hắt ra từ trong gương. Cô không có đủ tiền để đổi số máy hay gạt nó ra khỏi danh bạ.

Một tràng cười thoát ra khỏi đôi môi đang run rẩy của cô. Nếu mọi việc cứ tiếp tục như thế này, dịch vụ viễn thông sẽ sớm ngắt kết nối với số máy này vì cô đã không thể trả hóa đơn đúng hạn. Mà việc này thì chắc chắn sẽ giải quyết được mọi vấn đề; Roger sẽ chẳng thể gọi cho cô được nếu cô không có điện thoại. Có thể việc phá sản lại có lợi thế của riêng nó.

Cô không biết mình sẽ làm những gì nếu Roger đích thân xuống đây và bắt cô quay trở lại Philadelphia – nơi cô vốn “thuộc về”. Nếu cô có bao giờ ‘thuộc về’ bất kỳ một nơi nào thì nó phải là ở đây, chỉ bởi vì rằng John đang ở đây. Có thể cô sẽ không thể đến những buổi hòa nhạc giao hưởng, hay đi trượt tuyết ở Thụy Sĩ, hay đi shopping ở Paris. Giờ thì việc đó không phải là một vấn đề và cũng chưa từng là một vấn đề. Tất cả những thứ đó đều thật tốt, thật đẹp, nhưng đều không quan trọng. Trả nợ, trả tiền hóa đơn là vấn đề quan trọng. Trông nom nông trại càng là việc quan trọng.

Roger có thể làm mọi thứ. Phần nào đó trong con người anh ta có vẻ hòa đồng và thân thiện đến nỗi thực sự khó có thể tưởng tượng được rằng anh ta lại có thể bạo lực đến vậy. Những người biết rõ anh ta đều nghĩ rằng anh ta là một trong số những người đàn ông tốt đẹp nhất còn sống trên cái thế giới này. Và anh ta hoàn toàn có thể như thế, nhưng mặt khác, anh ta lại luôn bị mờ mắt bởi sự ghen tuông điên rồ của mình.

Nếu anh ta đi đến đây, nếu cô buộc phải nhìn thấy anh ta một lần nữa, nếu anh ta dám đụng tới người cô dù chỉ là một chút thôi, cô biết cô sẽ không thể nào chịu đựng nổi.

Lần cuối cùng đó chính là lần kinh khủng nhất.

Cha mẹ anh ta lúc ấy đang ở Châu Âu. Roger đã chấp nhận lời mời đến thăm họ để dự một bữa tối với một số người bạn làm ăn ngoại giao và đối tác. Michelle đã cực kỳ cẩn thận trong cả buổi tối để có thể tránh những hành động có thể bị coi là ve vãn, nhưng thể dường như vẫn là chưa đủ. Trên đường đi về nhà, Roger đã bắt đầu cuộc hội thoại với một với một loạt những câu hỏi vắn đáp quen thuộc: “Cô đã cười quá nhiều với Quý Ngài A; anh ta đã gạ gẫm cô à ? Anh ta đã làm thế, đúng không? Tại sao cô thú nhận đi? Tôi đã nhìn thấy ánh mắt giữa hai người.”

Vào lúc họ về đến nhà thì lúc đó Michelle cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý để chạy nếu cần thiết, nhưng Roger thì lại vẫn cứ ngồi trầm ngâm trong phòng làm việc riêng của mình. Và thế là cô có thể đi ngủ, vì quá mệt mỏi bởi sự căng thẳng xen lẫn nỗi nhẹ nhõm nên Michelle có thể chìm vào giấc ngủ ngay lập tức.

Và rồi, đột nhiên mọi thứ bỗng bừng sáng và anh ta đã có mặt ngay ở đó, gương mặt chứa đầy niềm cảm phần cùng thịnh nộ trong lúc anh ta hét vào mặt cô. Quá sợ hãi và bàng hoàng vì đột ngột bị kéo ra khỏi giấc ngủ sâu, cô đã đánh lại Roger trong lúc anh ta đã kéo được cô nửa đường ra khỏi giường và đã bắt đầu dùng tay xé tan bộ đồ ngủ của cô, nhưng cô cũng đã chẳng thể làm được thêm điều gì nữa. Anh ta nhanh chóng lột bỏ bộ quần áo ra khỏi người cô và bắt đầu quật vào người cô bằng cái thắt lưng của mình; và cứ như thế, cái khóa thắt lưng cứ hết lần này đến lần khác quật vào da thịt trần trụi của cô.

Vào thời điểm anh ta dừng lại thì người cô đã chứa đầy những vết quất đau buốt cùng vô số những những vết cắt chảy máu nhỏ được tạo ra từ cái khóa thắt lưng, và cô cũng đã hét nhiều nhiều đến nỗi lúc đó cô hầu như chẳng thể tạo ra bất kỳ một âm thanh nào nữa. Hai mắt của cô sưng vù vì khóc. Đến giờ cô vẫn có thể nhớ ra sự im lặng của anh ta lúc đó khi đứng bên cạnh giường, hơi thở anh ta dần trở nên nặng nề khi lại nhìn xuống mặt cô một lần nữa. Và rồi anh ta quỳ xuống, vùi khuôn mặt của mình vào mái tóc vẫn đang còn bù xù của cô và nói, “Anh yêu em nhiều lắm.”

Tối hôm đó, khi anh ta ngủ, cô đã lên ra ngoài, gọi được một chiếc xe taxi lái tới phòng khẩn cấp của một bệnh viện gần đó. Hai năm đã trôi qua, nhưng vết sẹo trắng toát đó vẫn còn đang in dấu trên lưng, hông và đùi của cô. Rồi chúng cũng sẽ mờ đi theo thời gian mà thôi, nhưng dấu tích còn hằn sâu trong tâm trí của cô vì sự hoảng loạn lưu lại từ đêm đó thì chưa hề phai nhạt. Ác ma trong mộng hàng đêm của cô vẫn luôn mang theo khuôn mặt của Roger.

Nhưng giờ thì cô không còn có thể chạy trốn khỏi anh ta được nữa; cô không còn chỗ nào khác để đi, và cũng không còn chỗ nào khác cô muốn đến. Về mặt hợp pháp thì cô đã hoàn toàn tự do, và Roger cũng chẳng thể làm thêm điều gì để thuyết phục cô quay trở lại được nữa. Và cô cũng hoàn toàn có quyền ngăn cấm anh ta gọi cô. Anh ta đang quấy rầy cô; và cô hoàn toàn có thể yêu cầu quan tòa ngăn cấm anh ta tiếp cận cô dưới bất kỳ hình thức nào.

Nhưng cô sẽ không làm thế, trừ khi anh ta thực sự ép cô phải làm thế. Cô mở mắt ra và nhìn lại hình bóng của mình từ trong gương một lần nữa. Ôi, việc này đã là xưa rồi. Một cố vấn ở bệnh viện thậm chí đã nói chuyện với cô về chuyện này. Cô không muốn mọi người biết rằng chồng cô đã sỉ nhục chửi bới cô; vì việc này thật là bẽ mặt, cứ như thể đó chính là lỗi của cô ở một khía cạnh nào đó vậy. Cô không muốn mọi người thương hại mình, cô không muốn ai ở sau lưng xì xào về chuyện của cô, và cô đặc biệt không biết muốn John biết chuyện này. Việc này quá tồi tệ và khủng khiếp, và cô cảm thấy thật xấu hổ về nó.

Bỗng nhiên cô cảm thấy bốn bức tường xung quanh đang ôm chặt lấy cô, làm cô ngột ngạt khó thở. Cô cần phải thoát khỏi đây và làm điều gì đó, hoặc có lẽ cô sẽ bắt đầu khóc, mà cô lại không hề muốn việc đó xảy ra một chút nào. Nếu bây giờ cô khóc, cô sẽ chẳng thể nào dừng lại

được.

Cô trèo lên chiếc xe tải và bắt đầu lái vòng xung quanh bãi cỏ, ngắm nhìn những khu vực có hàng rào mới mà người làm của John vừa mới dựng lên. Họ đã hoàn thành xong và quay trở lại với những công việc hàng ngày của mình. Mai họ sẽ đến với vài con ngựa để rời mấy vựa cỏ sang bãi cỏ này. Đám gia súc rồi sẽ có thể có thức ăn mà không phải đi bộ quá nhiều, và thế là chúng sẽ tăng cân lên đáng kể.

Lúc cô về đến gần ngôi nhà, cô bỗng nhận ra đám cỏ và cỏ dại mọc xung quanh khu nhà đang lớn đến thế nào. Nhiều cỏ đến nỗi có lẽ cô cần phải chuyển đám cỏ này đến cho đám gia súc chứ không phải là mấy vựa cỏ từ bãi cỏ kia nữa. Khu vườn này đã từng trở nên thật là tồi tệ khi cô còn phải lo nghĩ đến nhiều chuyện quan trọng hơn, nhưng giờ thì nhờ có John, cô đã có cả thời gian lẫn sức lực để có thể làm một điều gì đó để có thể cải tiến được nó.

Cô lấy cái máy xén cỏ từ trong nhà kho ra và bắt đầu đẩy nó lên lên xuống xuống trên khu vườn, cố gắng đè nó qua đám cỏ cao ngều. Những đồng cỏ xanh rờn cứ thế mà chất thành hàng thành dãy ở xung quanh cô. Khi mọi việc đã xong xuôi, cô lấy ra một con dao từ nhà bếp và chặt xuống gốc những vựa cỏ dại mọc xung quanh nhà. Cái công việc nặng nhọc này dường như lại như đang có tác dụng của một liều thuốc trấn an tinh thần, dần làm lui đi nỗi sợ hãi trong lòng cô. Cô chẳng có lý do gì để phải sợ hãi cả; Roger sẽ chẳng thể làm gì nữa.

Trong tiềm thức cô cảm thấy sợ hãi và không hề muốn đi ngủ, vẫn luôn tự thầm hỏi liệu cả đêm nay cô có lại ngủ lơ mơ hay không, chỉ để giật mình tỉnh giấc trong một vài giây ngắn ngủi, trái tim đập loạn trong nỗi sợ hãi khi lại phải chờ đợi con quái vật ấy đến, la hét vào mặt cô trong bóng tối và kéo cô ra khỏi giường ngủ. Cô không muốn Roger có những ảnh hưởng mãnh liệt đến cô, nhưng ký ức về cái đêm ngày hôm đó vẫn cứ tràn ngập trong đầu óc cùng tâm trí của cô. Một ngày nào đó cô sẽ hoàn toàn thoát khỏi anh ta. Cô tự thề như thế với chính bản thân của mình.

Khi mà cuối cùng thì cô cũng phải miễn cưỡng đi lên gác và ngừng lại ở phía trước cánh cửa hướng vào căn phòng của mình, cô lại bị bao trùm bởi một dòng ký ức – dòng ký ức đã làm toàn thân cô run lên. Cô đã không hề mong đợi loại phản ứng này; cô đã nghĩ về Roger, nhưng chính John mới là người chiếm ngự căn phòng này. Roger chưa từng đặt chân đến đây. Nhưng John thì lại đã nằm ngủ trên chiếc giường này. John đã tắm rửa ở ngay trong buồng tắm này. Và vì thế, căn phòng này tràn ngập hương vị của anh.

Cô đã nằm dưới thân anh trên cái giường đó, quăn quại và ôm chặt lấy nhau trong một niềm khoái lạc mạnh mẽ đến nỗi cô đã hoàn toàn như bị mất trí. Cô nhớ đến ánh nhìn hoang dại trên gương mặt anh, sự dịu dàng toát ra từ bàn tay anh trong lúc anh phải cố kìm lại sức mạnh của mình – thứ hoàn toàn có thể làm tím bầm làn da mềm mại của một người phụ nữ. Thân thể của cô bắt giắc ngứa ran khi cô nhớ đến cái cách anh đã chạm vào người cô, những nơi bàn tay anh đã lưu lại.

Và rồi cô nhận ra rằng John đã cho cô nhiều hơn chỉ là niềm vui sướng hoan lạc. Cô đã không hề nhận ra bản thân sợ hãi đàn ông, nhưng sâu trong tiềm thức thì cô luôn hiểu rằng mình rõ ràng đang cảm thấy như vậy. Trong hai năm kể từ vụ ly dị của cô cô chưa từng đi đến bất kỳ một cuộc hẹn nào, và cô đã luôn cố tránh việc phải ở trong một đám đông mà bao gồm cả đàn ông. Bởi vì cô đã từng cười với bọn họ, trượt tuyết và bơi lội với bọn họ với tư cách là với cả một nhóm chứ chưa bao giờ là với một người riêng biệt. Cô đã có thể tự nói với bản thân mình rằng Roger đã không quá ép buộc cô về vấn đề này. Cô là một người mạnh mẽ, cô hoàn toàn có thể đặt những chuyện đó ngay sau lưng và không đổ lỗi cho toàn bộ đàn ông chỉ vì những gì một người đàn ông đã làm.

Cô chưa từng đổ lỗi cho họ, nhưng cô lại thấy sợ hãi sức mạnh nơi họ. Dù rằng cô chưa từng

trở nên quá khích hay sợ hãi khi bị một người đàn ông chạm vào người, nhưng cô vẫn chưa bao giờ cảm thấy thích thú với nó hay phản ứng lại với nó.

Có lẽ việc này cũng đã xảy ra với John nếu không phải là vì cái ám ảnh muốn có anh trong đầu cô đã đưa cô đến với sự đồng ý những động chạm này. Nhưng chính bởi vì cô đã mong mỏi cô quá lâu, một sự khao khát cháy bỏng y như một đứa trẻ đòi ăn trứng trâu, đến nỗi niềm khát khao này đã vượt qua bản năng từ chối vốn đã ăn sâu vào trong tiềm thức của Michelle.

Và anh đã tỏ ra thật dịu dàng, đầm thắm và thận trọng trong lúc cho cô cái niềm vui sướng khoái lạc ấy. Trong tương lai niềm say mê của anh có lẽ sẽ trở nên dữ dội hơn, nhưng một trạng thái tin tưởng đã ăn sâu vào trong cơ thể cùng tiềm thức của cô trong suốt tối ngày hôm đó và sẽ chẳng thể nào bị thay đổi.

Thế là, không một lần nào giấc ngủ cô còn bị những cơn ác mộng về Roger làm phiền. Trong cơn nồng say cô vẫn có thể cảm thấy vòng tay ấm áp của John ôm quanh thân mình.

CHƯƠNG 6

Cô đã nửa mong chờ rằng có thể John sẽ đi cùng những người làm đến nông trại của cô vào buổi sáng ngày hôm sau để chuyển mấy vựa cỏ sang bãi cỏ phía tây, và một sự thất vọng đã nhói lên trong cô khi cô nhận ra rằng anh đã không tới. Và rồi niềm hăng hái nhiệt tình đã gạt ngay nỗi thất vọng của cô sang một bên khi cô chạy ra để gặp họ. Cô chưa từng được đi trên một “chuyến chở gia súc” thực sự, và lúc này đây cô đang hồi hộp như một đứa trẻ, mặt cô ửng đỏ lên khi cô phanh kịp chân lại ngay trước mặt mấy người thợ đang cười trên lưng ngựa.

“Tôi muốn giúp các anh,” cô tuyên bố, đôi mắt xanh rờn sáng lấp lánh như ánh nắng mặt trời buổi sớm mai. Việc nghỉ ngơi và trì hoãn khỏi những công việc nặng nhọc đã khiến cô cảm thấy mình như những chiếc bánh xe ngựa trên một bãi cỏ. Cô đã không nhận ra mình đã mệt mỗi tới mức nào cho tới khi cô thực sự có cơ hội để nghỉ ngơi, nhưng giờ thì cô đang tràn ngập năng lượng cũng như sức sống.

Nev Luther, người quản đốc cao lều nghèo của John, cúi xuống nhìn cô với một sự khiếp đảm hiển hiện. Ông chủ đã cực kỳ dứt khoát ra lệnh cho anh ta rằng Michelle không được phép động vào bất cứ việc gì, mà mệnh lệnh này quả là một loại công việc quá lạ lẫm đối với anh ta. Nev không thể nhớ nổi có khi nào ông chủ lại không muốn mọi người làm việc hay không. Nhưng mệnh lệnh thì vẫn là mệnh lệnh, vì những người biết điều sẽ không bao giờ không tuân theo lệnh của ông chủ.

Anh ta không bao giờ mong đợi những rắc rối khi thực hiện cái nhiệm vụ đã đủ lạ lẫm này. Dù bằng cách này hay cách khác Nev vẫn không thể nào tưởng tượng nổi Michelle Cabot sẽ chịu làm bất cứ một công việc nào trong nông trại, chứ đừng nói gì đến việc nhảy cẫng lên khi thấy mình được làm việc. Giờ thì anh ta sẽ phải làm gì bây giờ? Anh ta hắng hắng giọng, miễn cưỡng muốn làm bất cứ điều gì để có thể loại bỏ cái nụ cười rạng rỡ đang hiện hữu trên mặt Michelle, nhưng thậm chí còn miễn cưỡng hơn khi nghĩ đến việc mình sẽ gặp phải rắc rối với Rafferty.

Một ý tưởng chợt lóe lên, và anh ta nhìn sang xung quanh, “Cô có ngựa chứ?” Anh ta biết cô không có, và đoán rằng đó là một lý do chính đáng để cô không tiếp tục luẩn quẩn xung quanh đây.

Gương mặt rạng rỡ của cô tối dần lại, nhưng rồi ngay lập tức lại sáng rỡ lên lần nữa, “Tôi sẽ lái xe tải đi theo.” Cô nói, và ngay lập tức chạy đến kho thóc. Quá sững sờ cùng kinh ngạc, Nev chỉ có thể nhìn theo bước chân của cô, trong lúc những người làm đứng sau lưng anh ta bắt đầu xì xào mấy lời cảnh cáo.

Giờ thì phải làm sao đây? Anh ta không thể cứ thế mà kéo cô ta ra khỏi chiếc xe tải và ra lệnh cho cô ta phải ở yên đây. Mà anh ta cũng không nghĩ rằng cô sẽ chịu làm như thế, và Nev cũng linh cảm rằng ông chủ luôn tỏ ý muốn được sở hữu Michelle một cách mạnh mẽ. Nev thường chỉ làm việc với động vật, vì thế anh ta có xu hướng luôn đặt suy nghĩ của mình vào trong vị thế của mấy con gia súc đó. Một con ngựa đực sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ một con ngựa giống nào khác lại gần con ngựa cái của nó, và cái tính muốn được sở hữu theo bản năng này vẫn đang còn tồn tại trong loài người. Vì thế, không đời nào anh ta sẽ ngu ngốc mà đối xử thô bạo hay có bất kỳ ý định khiêng vác, lôi kéo nào đối với người đàn bà đó và để Rafferty vật đầu anh ta ra chỉ vì đã chạm vào cô ta. Nếu được chọn, anh ta thà rằng chấp nhận sự thật rằng ông chủ sẽ tức giận vì anh ta không thể hoàn thành tốt nhiệm vụ chứ không phải là vì anh ta đã chạm vào người đàn bà của Rafferty, làm cô ta phải tức giận hay phải khóc.

Cái ý nghĩ lạc lõng rằng Michelle rất có thể sẽ khóc lại càng làm anh ta quyết định điều này nhanh chóng hơn. Cũng như hầu hết đàn ông không phải đối mặt với phụ nữ một cách thường xuyên, Nev lập tức chuyển sang trạng thái kinh hoàng khi nghĩ đến mấy giọt nước mắt. Rafferty chắc chắn sẽ tức điên lên cho mà xem. Với những gì mà anh ta biết tới tận bây giờ thì Michelle hoàn toàn có thể làm mọi việc mà cô ta muốn.

Có gánh nặng đè lên vai giờ đây có ý nghĩa vô cùng quan trọng trong cuộc sống của cô.

Michelle đang hưởng thụ ánh nắng mặt trời, những tiếng rống lên của mấy con gia súc khi chúng muốn chống lại việc di chuyển, hay sự liên kết chặt chẽ giữa mấy tay cao bồi và con ngựa của họ khi làm việc với nhau. Cô nhanh chóng lái chiếc xe tải cũ kỹ của mình hướng thẳng tới bãi cỏ, và dù rằng xe tải không phải là một thứ phương tiện hoàn hảo dành cho việc tập hợp mấy con gia súc bị lạc đàn nhưng lại có thể dùng để chở mấy vựa cỏ. Vấn đề duy nhất ở đây – công việc kéo ngựa là công việc mang tính trách nhiệm nhất ở đây.

Không lâu sau một anh cao bồi đã cực kỳ ga lăng mà đề nghị với Michelle rằng anh ta sẽ lái xe cho cô để giúp cô tránh bụi một lát. Cô ngay lập tức nhận lấy con ngựa của anh ta không chút lưỡng lự. Cô thích được cưỡi ngựa; lúc đầu nó thậm chí còn là công việc duy nhất trong nông trại mà cô yêu thích. Nhưng Michelle cũng nhanh chóng nhận ra rằng thú vui cưỡi ngựa là một chuyện, còn việc phải lái mấy con ngựa đã được huấn luyện trước thì hoàn toàn khác. Con ngựa không hề đợi cô bảo nó phải làm gì. Khi một con bò giầy chạy ra ngoài, con ngựa cũng lập tức chạy theo nó, và trong lúc đó thì Michelle lại phải học cách làm quen với bước chuyển động của nó. Dù vậy thì cô cũng đã nhanh chóng nắm bắt được cách làm mọi thứ, và thậm chí không lâu sau cô còn thấy rất hào hứng khi thấy có đàn gia súc nhảy bung ra.

Nhưng rồi Nev ngay lập tức xổ ra một tràng thở dài cùng những tiếng chửi thề khi nhìn thấy bóng dáng con ngựa xám to lớn đang sải bước hiên ngang qua bãi cỏ. Chết tiệt thật, giờ thì mọi thứ mới thật sự bắt đầu.

John đang hướng mắt nhìn về phía chiếc xe tải với cơn giận ngầm ngấm, bờ vai sải rộng kia chắc chắn không thể nào là của Michelle. Không thể nào tin nổi, ánh mắt John lập tức lướt qua mấy bóng người đang có mặt ngoài bãi cỏ và ngay lập tức nhận ra thân hình mảnh mai đang ngồi trên lưng ngựa với mái tóc vàng lấp lánh dập dờn trong tia nắng mặt trời dưới một chiếc mũ rộng vành. Anh ghì cương ngựa khi anh tới được gần chỗ Nev đang đứng, quai hàm siết chặt lại khi anh nhìn xuống người quản đốc của mình. “Sao?” Anh hỏi với một giọng trầm thấp.

Nev gãi gãi cằm, quay đầu sang nhìn Michelle đang chộp cái mũ ra khỏi đầu và dùng nó để vẫy vẫy một con bê đang nổi điên. “Tôi đã cố lắm rồi,” anh ta lầm bầm. Nev lướt mắt qua phía đối diện và ngay lập tức gặp phải đôi mắt đang nheo lại của John. Ôi trời ạ, sao cái đôi mắt đen kia lại có dáng vẻ của địa ngục lạnh lẽo đến thế cơ chứ! “Ôi ông chủ của tôi ơi, đó là xe và đất của cô ta. Tôi thì có thể làm gì được cơ chứ? Trói cô ta vào cột hả?”

“Cô ấy không ở trong xe,” John chỉ ra.

“Ừ thì ở đấy quá bụi bặm, cái ... Ughhh, thôi đi, chết tiệt!”

Nev từ bỏ việc phản kháng lại John và bắt đầu đánh xe tới chỗ một đàn gia súc khác. John quyết định để anh ta đi, và tự mình hướng tới chỗ Michelle. Anh sẽ xử lý Nev sau, dù rằng cho tới thời điểm này thì cơn giận trong anh cũng đang dần phai nhạt. Cô chẳng làm bất cứ việc gì nguy hiểm cả, dù rằng anh không thích việc người cô bị bám đầy bụi một chút nào.

Cô mỉm cười với anh khi thấy anh cưỡi ngựa hướng tới chỗ mình, một nụ cười thuần khiết và vui vẻ đến nỗi đôi lông mày của anh đã phải nhíu lại. Lần đầu tiên anh nhìn thấy một nụ

cười như thế từ khi cô trở lại vùng này, nhưng cho đến lúc trước khi nhìn thấy nó thì anh vẫn chẳng thể nhận ra sự thiếu vắng mà nó mang lại. Cô trông thật hạnh phúc. Khuôn mặt với một nụ cười tươi tắn đến thế thì chẳng trách Nev đã phải đầu hàng và mặc cho cô làm những điều cô muốn.

“Vui chứ?” anh chế giễu hỏi.

“Đúng vậy.” Ánh mắt cô nhìn anh như thể đang muốn thách thức.

“Anh nhận được một cú điện thoại từ luật sư vào sáng ngày hôm nay. Anh ta sẽ chuẩn bị mọi loại giấy tờ cần thiết để chúng ta ký vào ngày kia.”

“Vậy thì tốt.” Nông trại của cô có thể sẽ bị thu hẹp về diện tích một cách đáng kể, nhưng ít nhất thì nó cũng sẽ không còn phải chịu thêm bất cứ một khoản nợ nào nữa.

Anh cứ thế mà ngắm cô một lúc lâu, dựa khuỷu tay trên yên lưng ngựa. “Muốn cùng cưỡi ngựa về nhà với anh không?”

“Như một cuộc đua ư?” cô nói với vẻ chanh chua, ánh mắt bắt đầu tóe lửa nhìn vào người đàn ông đầy quyến rũ đang ở ngay trước mặt.

Ánh mắt anh lúc này bắt đầu nấn ná xuống bộ ngực của cô. “Anh chỉ đang nghĩ đến một cuộc dạo bộ mà thôi.”

“Để rồi người làm của anh thậm chí sẽ có nhiều chuyện hơn nữa để tán gẫu à?”

Anh bật ra một hơi thở sâu và đẩy vẻ phẫn nộ, “Anh đoán là em muốn anh phải trốn vào nhà em lúc trời đã tối muộn, nhỉ? Chết tiệt, chúng ta đâu còn là trẻ con nữa!”

“Không, chúng ta không còn ở độ tuổi đó,” cô đồng ý thế. Và rồi đột ngột cô nói thêm, “Em không hề có thai.”

Anh không biết liệu mình nên cảm thấy nhẹ nhõm, hay nên phát cáu trước thông tin này vì biết rằng nó đồng nghĩa với việc phải mất vài ngày nữa thì cô mới lại để anh làm tình với cô. Anh muốn chửi thề khi trong người cảm thấy vô cùng bức bối. Nhưng thay vào đó anh nói, “Ít ra thì chúng ta cũng không phải đợi đến hàng tuần chỉ để tự hỏi điều này.”

“Không, chúng ta không phải làm thế.” Dù biết rằng thời điểm này cô rất ít có khả năng sẽ có thai, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi nuối tiếc vào buổi sáng ngày hôm đó. Dù đặt cái tâm trạng đó sang một bên thì trong thâm tâm của cô vẫn như đang hiển hiện một câu hỏi – người phụ nữ nào mà lại không muốn có con với John cơ chứ? Anh mang trong mình một vẻ gọi cảm rất nam tính đến nỗi anh hoàn toàn có thể làm lu mờ hình bóng của những người đàn ông khác khi họ đứng xung quanh anh.

Con ngựa xám của anh đã bắt đầu thể hiện sự bồn chồn của mình, và John phải kiểm soát nó với chân của anh. “Thực ra là anh không còn thời gian nữa, ngay cả là cho một cuộc đua ngựa với em. Anh chỉ tới để chỉ dẫn Nev làm một số thứ, và ghé qua ngôi nhà để nói cho em biết anh sẽ ở đâu. Anh phải bay đến Miami chiều nay, và có thể sẽ không quay lại trong một vài ngày tới. Nếu không thấy anh quay về thì em hãy tự lái xe tới Tampa và ký kết mấy loại thủ tục đó, còn anh sẽ hoàn thành việc này trên đường đi về.”

Michelle quay lại để nhìn chiếc xe tải cũ kỹ, méo mó và mòn vẹt của mình đang nảy xong xóc quanh đàn gia súc. Không đời nào cô lại chịu để thứ đồ cũ kỹ này đưa cô đến bất kỳ đâu quá xa cả. “Em nghĩ là em sẽ phải đợi cho đến khi anh quay trở về mà thôi.”

“Hãy dùng chiếc Mercedes . Cứ gọi tới số máy của nông trại và Nev sẽ giao cho một số người làm khác mang nó đến. Anh thậm chí không muốn cái xe rác rưởi ấy đưa em đến cửa hàng bách hóa và rồi quay lại.”

Đây có thể chỉ là một điệu bộ, cử chỉ giữa những người bạn với nhau, hay một người hàng xóm cho cô mượn xe, thậm chí cũng có thể là hành động giữa một cặp tình nhân, nhưng Michelle có cảm tưởng rằng ý định của John còn lớn hơn thế. Anh đang dần dần dắt cô đến nhà anh với tư cách của một bà chủ, và nếu cô chấp nhận mượn chiếc xe này thì cô sẽ lại phụ thuộc hơn anh nhiều hơn nữa. Nhưng dù vậy thì cô vẫn cân nhắc đến chuyện đồng ý vì thực sự là cô chẳng còn cách nào khác để có thể đến được Tampa ngoài cách đó, và bản thân cô cũng muốn ký xong mấy loại giấy tờ đó càng sớm càng tốt để có thể hoàn toàn xóa đi khoản nợ một cách rõ ràng nhất.

Anh vẫn đang đợi câu trả lời của cô, và cuối cùng thì cô cũng không thể chần chừ lâu thêm nữa. “Được thôi.” Câu trả lời của cô thực sự là rất nhỏ, và gần như là chẳng thể nghe thấy.

Anh đã không nhận ra mình đã căng thẳng đến thế nào trong lúc phải chờ đợi câu trả lời của cô cho tới khi các cơ bắp khắp thân thể của anh dần giãn ra khi nghe thấy sự đầu hàng của cô. Cái ý nghĩ rằng cô sẽ phải lái tới Tampa bằng cái xe tàn phế tồi tàn ấy cứ đã luôn làm anh lo lắng suốt từ lúc anh nhận được cuộc gọi từ Miami. Mẹ anh lại đang tự làm mình túng thiếu một lần nữa, nhưng cái sự thật khó chịu thì lại là việc anh không thể nào cứ để bà ta bị đối. Dù sao đi chăng nữa thì bà ta cũng là mẹ của anh. Lòng trung nghĩa đã ăn sâu vào xương tủy của anh, một loại trách nhiệm lớn hơn rất nhiều so với sự bực bội trong anh lúc này.

Anh thậm chí đã nghĩ đến việc mang Michelle đi theo, chỉ là để anh được gần cô hơn mà thôi. Nhưng Miami thì lại rất gần Palm Beach; và có quá nhiều bạn cũ của cô hiện đang ở đó – những con người nhàm chán luôn chỉ biết nghiền cổ tìm thêm vài câu chuyện bông đùa với mong mỗi có thể làm cuộc sống của mình thú vị thêm một chút. Rất có thể rằng một vài thằng đểu nào nhiều tiền sẽ đưa ra một lời đề nghị mà cô chẳng thể chối từ. Cô hẳn đã mệt mỏi với mấy công việc nặng nhọc của nông trại và không được đi đây đó. Nếu có ai đó nói sẵn sàng trả tiền cho cô đi du lịch thì cô có thể sẽ rất nhanh quay lưng lại với anh và chấp thuận ngay lập tức, trở lại với cuộc đời nhung lụa mà chính cô cũng đã từng được trải nghiệm. Dù cho rằng sự việc này có ít khả năng xảy ra đến thế nào đi chăng nữa thì chỉ riêng cái ý nghĩ về nó thôi thì cũng đã là quá sức chịu đựng của anh rồi. Không đời nào anh lại có thể mạo hiểm để đánh mất cô một lần nữa.

Lần đầu tiên trong đời John phải nếm trải cảm giác bấp bênh trước một người phụ nữ. Cô muốn anh, nhưng liệu như thế có đủ để giữ cô bên anh hay không? Lần đầu tiên trong đời, anh cảm nhận được tầm quan trọng của việc này. Niềm khao khát muốn có được cô cháy lên trong anh mãnh liệt đến nỗi dường như chỉ cho đến khi cô đồng ý sống dưới cùng một mái nhà với anh, ngủ trên cùng một giường với anh – để anh có thể chăm sóc cho cô và cưng chiều cô như anh hằng mong muốn – thì lúc đó anh mới có thể cảm thấy thực sự thỏa mãn.

Đúng thế, cô cũng muốn anh. Anh có thể làm cô hài lòng khi ở trên giường; anh có thể chăm sóc cô. Nhưng cô không muốn anh nhiều như sự ham muốn của anh dành cho cô. Cô vẫn cứ phản kháng lại anh, cố tạo ra một khoảng cách giữa họ thậm chí là cho đến tận bây giờ – sau khi họ đã cùng trải qua một đêm hoan ái, cùng ngủ chung trên một chiếc giường, và sự gần bó đó đã lay động trái tim anh với sức mạnh của riêng nó. Cứ như thể mỗi khi anh cố gắng gần cô hơn một chút, thì cô lại lùi lại.

Anh vươn tay và chạm nhẹ vào má cô, vôn vê đầu ngón tay của mình trên làn da mịn màng ấy và cảm nhận bộ khung xương quý phái nằm dưới nó – điều đã tạo nên góc cạnh cho khuôn mặt cô, mang lại cho cô một vẻ kiêu kỳ bẩm sinh. “Hãy nhớ tới anh khi anh đi nhé,” anh nói, nghe như thể đang ra lệnh cho cô vậy.

Một nụ cười yếu ớt thoáng xuất hiện trên khóe môi cô. “Vâng.”

“Chết tiệt,” anh dịu giọng, “Em sẽ chẳng cho anh thêm chút thể diện nào phải không?”

“Anh có cần thêm chút nào không?”

“Nếu em muốn nói về việc muốn được em quan tâm đến thì có đấy.”

“Việc đó thì hơi khó tin. Chẳng phải là việc nhớ nhung ai đó cần phải được thể hiện theo hai chiều ư? Mà cũng không phải là anh sẽ bận rộn ở Miami đến nỗi sẽ chẳng còn thời gian để bận tâm đến chuyện này à?”

“Ừ, anh sẽ rất bận, nhưng mà đương nhiên là anh sẽ bận tâm đến chuyện này.”

“Hãy cẩn thận đấy nhé.” Cô không thể ngăn mình nói ra những từ này. Đó là những lời lẽ quan tâm luôn được thốt ra trước một chuyến đi, một câu thần chú màu nhiệm để có thể giữ người bạn yêu mến được an toàn hơn. Chỉ cái ý nghĩ sẽ không được nhìn thấy anh thôi đã khiến cô cảm thấy thật lạnh lẽo và trống trải. Nhớ anh ư? Anh sẽ không thể tưởng tượng nổi cô đã và đang nhớ anh đến mức nào rồi.

Anh muốn hôn cô, nhưng không phải là với tất cả người làm của anh đứng xung quanh thế này. Vì thế, thay vào đó anh gật gật đầu ra hiệu với cô rằng mình đã nghe thấy và quay ngựa đi đến chỗ Nev đang đứng. Hai người cưỡi ngựa song song nhau, và Michelle có thể thấy Nev thường xuyên gật gật gù gù trong lúc nghe những chỉ dẫn của John. Và rồi John ngay lập tức quay đầu rồi đi, dùng hai chân thúc mạnh vào con ngựa xám của mình và nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của cô.

Mặc cho cái cảm giác lạc lõng cùng trống trải đang dần lớn lên trong lòng, Michelle vẫn không thể tự cho phép mình ủ ê vào những ngày tiếp theo đó. Có quá nhiều việc đang diễn ra và cần được làm, và dù rằng những người làm của John đã làm hết mọi công việc trong nông trại thì vẫn còn có rất nhiều loại việc khác mà những anh chàng cao bồi đó không thể nhìn ra được. Nếu không có việc gì làm phiền hay gây phiền phức cho mấy con ngựa với đàn gia súc thì họ sẽ chẳng bao giờ để mắt đến nó nữa. Và giờ thì Michelle cũng đã tìm thấy những công việc mình có thể làm để tự giết thời gian. Cô sơn cái mái cổng vòm, đăng lên một thông báo mới cho hộp thư thoại và dành thời gian nhiều nhất có thể với những người làm.

Nông trại dần hồi phục đáng vẻ vốn có của nó, với tất cả những hoạt động náo nhiệt suốt buổi, bụi bặm, các loại mùi cùng những câu chửi thề tràn ngập không gian. Đàn gia súc được tắm rửa sạch sẽ, những con bê con được ra đời thuận lợi, và những con ngựa đực còn đang ở độ tuổi “trao trẻ” thì luôn được cắt lông tử tế. Đã có lúc Michelle hí hích mũi tỏ vẻ kinh tởm trước những thứ này, nhưng giờ thì cô luôn coi những loại hoạt động như thế này ở nông trại là ý nghĩa của cuộc sống.

Vào ngày thứ hai sau hôm John đi Miami, Nev lái chiếc Mercedes đến tận cổng nhà Michelle trong lúc một người đàn ông khác đi theo để mang giúp Nev một con ngựa khác. Michelle đã chẳng thể nhìn thẳng vào mắt Nev khi cô nhận chùm chìa khóa xe từ tay anh ta, nhưng anh ta thì dường như lại chẳng coi việc cô lái xe John là bất thường.

Sau một khoảng thời gian dài phải lái chiếc xe tải cũ kỹ đó, sức cuốn hút cùng loại phản ứng của chiếc Mercedes làm cô cảm thấy thật lạ lẫm. Cô đã phải hết sức tập trung trên suốt quãng đường tự lái xe đến Tampa. Thật khó có thể tưởng tượng rằng cô đã từng vô cảm đến thế nào với mấy chiếc xe thể thao đắt tiền cô từng được lái mấy năm trước đây, nhưng cô hoàn toàn có thể nhớ rõ sự vô ý của mình với chiếc Porsche trắng cha tặng cô vào sinh nhật lần thứ mười

tám ấy. Cái khoản tiền “nhỏ bé” được cha chi trả để mua cho cô chiếc xe trắng xa xỉ ấy đã chẳng để lại ấn tượng nào trong đầu cô cả.

Mọi thứ đều xâu chuỗi với nhau, đúng vậy. Vậy nên vào thời điểm đó, khoản tiền dành cho chiếc Porsche đó đã chả là gì nhiều. Nhưng nếu giờ mà cô có được một khoản nhiều đến thế, cô sẽ cảm thấy mình thật giàu có.

Cô nhanh chóng hoàn thành thủ tục giấy tờ được chuẩn bị sẵn ở văn phòng luật sư, và rồi ngay lập tức lái xe quay trở lại – cô không hề muốn chiếc Mercedes này ở ngoài lâu hơn nữa nếu việc đó là không cần thiết.

Những ngày còn lại trong tuần đều trôi qua rất yên bình, dù cô luôn ước rằng John sẽ gọi cho cô một cú điện thoại để thông báo với cô khi nào anh sẽ trở lại. Hai ngày đã kéo dài thành năm ngày, và cô không thể ngăn bản thân nghĩ đến những nghi ngờ dằn vặt trong những giây phút lơ đãng. Chẳng lẽ anh đang ở cùng với một người phụ nữ khác ư? Dù rằng anh có đến đó để làm ăn hay gì gì đi chăng nữa thì cô vẫn biết quá rõ về cái đám phụ nữ hay vây quanh anh, và sẽ không có chuyện anh phải làm việc 24/24. Anh chưa từng hứa hẹn gì với cô; và anh hoàn toàn tự do hẹn hò với những người khác nếu anh muốn. Dù có nhắc lại mấy câu từ đó trong lòng nhiều đến thế nào đi chăng nữa, cô vẫn cảm thấy quặn đau.

Nhưng nếu John không chịu gọi cho cô thì ít nhất là Roger cũng vậy. Trong một khoảng thời gian cô đã luôn lo sợ rằng anh ta sẽ gọi tới thường xuyên, nhưng sự thật chứng minh rằng sự lo lắng đó của cô chỉ là thừa thãi. Có lẽ một việc hay một người nào đấy khác đã thu hút mất sự chú ý của anh ta. Có lẽ công việc làm ăn đã choán mất hết thời gian của anh ta. Dù cho việc đó có là gì đi chăng nữa, thì tận đáy lòng cô vẫn cảm thấy biết ơn nó vô cùng.

Những người làm đã không đến nông trại vào sáng thứ Sáu. Đàn gia súc thì đang thông thả gặm cỏ ở bãi cỏ phía tây; hàng rào đều được sửa chữa, mọi thứ đều đã được chăm chút cẩn thận. Michelle xếp một chồng quần áo cho vào máy giặt, và rồi dành cả buổi sáng đi xén cỏ một lần nữa. Đến khi cô bước vào nhà để tự làm một cái sandwich cho bữa trưa của mình thì cả người cô đã ướt đầm mồ hôi.

Một sự yên lặng đến kỳ lạ bao trùm lên ngôi nhà, hoặc có lẽ nó chỉ là yên lặng hơn so với tiếng gầm của cái máy xén cỏ. Cô cần nước. Sau vài hơi thở ra thật mạnh, cô bật vọt lên để dòng nước kíp lạnh đi trong lúc tay kia với lấy một cái cốc, nhưng chỉ có một vài giọt nước chảy ra khỏi chiếc vòi, và rồi ngay lập tức dừng lại. Cau cau mày, Michelle tắt cái vòi đi, và rồi bật nó lên một lần nữa. Chẳng có gì xảy ra cả. Cô thử chuyển sang chế độ nước nóng. Vẫn chẳng có gì.

Miệng rên rỉ, cô tạm dựa người vào cái bồn rửa. Đây chính xác là điều cô đang cần đây mà!

Chỉ mất vài giây sau đó để cô nhận ra mối liên kết giữa sự im ắng của ngôi nhà với việc bị mất nước, và cô chậm rãi đứng thẳng dậy, miễn cưỡng với tới công tắc nguồn điện và bật nó lên. Chẳng có gì xuất hiện cả.

Điện nhà cô đã bị cắt mất rồi.

Đó là lý do vì sao mọi thứ lại yên ắng đến thế. Chiếc máy lạnh không còn kêu rền rền lên, chiếc đồng hồ không còn tạo ra những tràng âm tic tắc đặc trưng, và quạt trần thì vẫn cứ đứng im.

Cô thở hổn hển và ngồi sụp xuống ghế. Cô đã quên mất cái tờ giấy thông báo kia. Cô đã vút nó ở trong ngăn bàn và quên mất nó vì đã bị John cùng những hoạt động của nông trại trong những ngày gần đây làm xao lãng. Nhưng dù sao thì những lý do bao biện đó cũng chẳng có nghĩa lý gì cả, cô tự nhắc bản thân mình. Dù sao thì cô cũng không có đủ tiền để trả hóa đơn

đúng hạn ngay cả khi cô có nhớ đến nó.

Cô cần trở nên thực tế hơn và thẳng thắn đối mặt với sự thật này. Con người đã sống mà không có một chút điện nào trong suốt hàng ngàn năm qua, vậy thì cô cũng có thể làm vậy. Không còn có thể nấu ăn được nữa; toàn bộ lò nướng cùng lò vi sóng đều là đồ điện, nhưng dù sao thì cô cũng không phải là người đầu bếp tài hoa nhất thế giới này, vì thế việc này cũng chẳng quan trọng là bao. Cô có thể ăn mà không cần phải nấu nướng nhiều. Tủ lạnh chẳng còn gì nhiều ngoài mấy hộp sữa và một vài thứ lặt vặt khác. Nghĩ đến sữa bỗng khiến cô nhận ra mình đang khát nước đến mức nào, vì thế cô đổ ra cốc một cốc sữa và rồi ngay lập tức để lại hộp sữa vào trong tủ.

Có một chiếc đèn dầu và một số ngọn nến có thể dùng được trong chạn – và thế là cô sẽ có chút ánh sáng. Vấn đề quan trọng nhất là nước. Cô cần nước để uống và để tắm rửa. Ít nhất thì đàn gia súc vẫn còn có thể lấy nước từ nhánh sông nông chạy qua bãi cỏ phía Tây, và vì thế cô sẽ không cần phải lo lắng gì về chúng.

Có một khu cái giếng cũ ở phía sau khu nhà và cách đây khoảng 1km, nhưng cô không biết liệu nó đã bị cạn hay chưa hay chỉ đơn giản là đã bị dây nắp lại khi mà đã có một chiếc giếng khác mới được khoan lên. Ngay cả khi cô vẫn còn có thể lấy nước từ khu giếng thì làm thế nào để cô có thể lấy được nước lên cơ chứ? Trong kho có một cái dây thừng, nhưng cô lại không có chiếc xô nào cả.

Dù vậy, cô còn \$17 lẻ – những đồng tiền mặt cuối cùng mà cô có. Nếu cái giếng còn nước, cô sẽ lái chiếc xe tải xuống cửa hàng trong vùng để mua một cái xô đựng nước.

Cô nhanh chóng bước vào kho để lấy cái dây thừng, lấy thêm một cái chảo từ bếp, và lê bước đến khu giếng cũ đó.

Có nhiều cỏ dại và cây leo xung quanh nó đến nỗi cô đã phải gạt bớt chúng dần đi để có thể nhìn được rõ hơn, trong lúc đó vẫn phải cẩn thận đề phòng mấy con rắn. Rồi cô kéo mạnh tấm gỗ nặng trích được dùng để phủ lên mặt giếng sang một bên và thả chiếc chảo xuống dưới giếng, nhẹ nhàng trượt dây thừng xuống. Đây không phải là một cái giếng quá sâu; và chỉ trong một vài giây sau cô đã có thể nghe thấy âm thanh của tiếng nước bắn tung tóe, vì thế cô kéo mạnh chiếc chảo lên. Khi cô kéo được nó lên trên thành giếng thì chiếc chảo vẫn còn chứa được một chút nước, mặc cho sự va chạm mà nó đã phải trải qua. Michelle thở dài nhẹ nhõm. Giờ tất cả những gì cô cần chỉ là đi mua lấy một cái xô đựng nước.

Vào lúc trời đã chập tối thì cô dường như đã có thể chắc chắn rằng những người khai hoang thực sự cần phải cơ bắp y hệt như The Incredible Hulk^[1]; vì mọi cơ bắp khắp người cô đều đang hết sức đau nhức. Cô đã lấy được vài xô nước và đã phải đi qua đi lại đoạn đường đó nhiều lần đến nỗi cô thậm chí còn không muốn nghĩ nó nữa. Nguồn điện đã bị cắt trong lúc cái máy giặt vẫn còn đang chạy, vì thế cô phải vắt đồng quần áo đó bằng tay và phơi chúng lên. Cô cần phải có nước để uống. Cô cần phải có nước để tắm. Cô cần phải có nước để xả toa-let. Những vật dụng hiện đại thật không thuận tiện chút nào khi người sử dụng phải dùng chúng mà không có điện.

Nhưng ít nhất thì cô cũng đã quá mệt mỏi để có thể tiếp tục thức quá lâu và phí phạm đồng tiền. Cô đặt chiếc nến lên một cái đĩa nhỏ nông và để nó sang bên giường, với hộp diêm ngay gần đó để phòng trường hợp cô tỉnh giấc giữa đêm. Cô thiếp đi ngay sau khi tung chăn.

Buổi sáng ngày hôm sau cô ăn một cái bánh mì kẹp mứt cùng bơ lạc, rồi dọn dẹp lại tủ lạnh để cô không còn phải ngửi thấy mùi của đồ ăn thối hỏng nữa. Ngôi nhà ngọt ngào đến kỳ quặc, cứ như thể nó không còn sức sống vậy; vì thế cô dành hầu hết thời gian trong ngày của mình ở ngoài vườn, ngoài bãi cỏ – nhìn ngắm đám gia súc gặm cỏ, và tranh thủ lúc đó nghĩ ngợi về một

số chuyện khác.

Giờ thì cô sẽ phải bán đi đám bò, thay cho việc vỗ béo chúng bằng ngũ cốc. Cô biết mình không nên hy vọng quá nhiều vào số tiền có được nếu phải bán đám bò này, nhưng giờ thì cô cần phải có thêm tiền. Cô đã quá ngu ngốc khi đẩy mọi việc lên đến mức này. Sự kiêu hãnh cùng tự tôn đã ngăn cô không đếm xỉa hay hỏi han gì đến lời khuyên nhủ của John hay bất kỳ một sự giúp đỡ nào của anh trong việc sắp xếp cuộc mua bán trao đổi này; và giờ thì cô vẫn sẽ phải hỏi anh mà thôi. Anh sẽ biết phải liên lạc với ai và cách để vận chuyển đàn gia súc được đem đi bán. Khoản tiền đó sẽ giúp cô tiếp tục duy trì mọi thứ, cho phép cô chăm sóc đám gia súc còn lại cho đến mùa xuân năm sau – khi cô đã vỗ béo chúng nhiều hơn nữa. Lòng kiêu hãnh là một chuyện, nhưng dường như cô đã để nó trượt dốc và biến thành một sự ngu ngốc.

Nhưng dù sao thì, nếu việc này xảy ra mười ngày trước đây thì cô sẽ không bao giờ nghĩ tới việc hỏi xin lời khuyên của John. Cô đã hoàn toàn mất niềm tin đối với người khác, và bất cứ một lời đề nghị nào cũng sẽ chỉ khiến cô lùi người lại chứ không hề kéo cô lại gần. Nhưng John thì chưa từng để cô phải lùi lại phía sau, anh sẽ luôn ở bên cô, chăm lo mọi thứ dù cho cô có vùng vằng miễn cưỡng đến thế nào; và rồi trong lúc đó, rất nhẹ nhàng mà quyến rũ cô. Một loại mầm mống tin tưởng đã được gieo trồng từ lâu, giờ đang dần chớm nở, dù rằng cô vẫn cảm thấy thật kinh hoàng trước cái ý nghĩ phải dựa vào một ai khác, ngay cả chỉ là để được nghe một lời khuyên mà thôi.

Đêm đó thực sự rất oi bức, và khí trời thì ẩm ướt hết sức. Hơi nóng tỏa ra từ mấy ngọn nến với cái đèn dầu lại càng khiến mọi thứ trở nên thật khó có thể chịu đựng nổi. Và dù là cô vừa mới được tắm bằng chỗ nước mát vừa kéo lên được ở giếng thì ngay lập tức cô lại thấy người mình đang dính dóp và đầy mồ hôi. Còn quá sớm và quá nóng để có thể đi ngủ, vì thế cuối cùng thì cô cũng quyết định đi ra ngoài hiên vòm cửa, để hứng lấy vài cơn gió nhẹ.

Cô cuộn người lại trên chiếc ghế có cái nệm trải rơm rà, thở dài nhẹ nhõm khi một cơn gió thoảng nhẹ qua mặt. Đêm tối ngoài trời bao phủ lên cô một bài ru ngủ đầy thôi miên được ca lên bởi những chú ếch và chú dế, và chẳng mấy chốc sau đó mà cô chìm dần vào giấc ngủ. Dường như khi thời gian cứ thế mà trôi đi, khi mọi thứ về vật chất không còn được quan tâm đến quá nhiều nữa, cô có thể không ngủ gà ngủ gật như mọi khi và lập tức chìm ngay vào một giấc ngủ yên bình không chút mộng mị.

Khoảng hai tiếng rưỡi sau đó cô bị đánh thức bởi tiếng động và tiếng lốp xe va chạm vào nền sỏi; ánh đèn chói sáng lóe chiếu thẳng vào mắt cô ngay lúc cô vừa mới chỉ mở chúng ra, điều đó khiến cô phải chùn bước và quay mặt sang chỗ khác. Và rồi cái thứ ánh sáng đó được tắt đi, tiếng động cơ cũng im bật. Cô ngồi thẳng dậy, tim cô bắt đầu đập loạn lên và hoàn toàn không còn muốn chịu sự kiểm soát của cô nữa khi mắt cô nhìn thấy một người đàn ông to lớn đi ra khỏi chiếc xe tải và đập mạnh cánh cửa. Chút ánh sáng ít ỏi có được từ mấy vì sao không hẳn là sáng lắm, nhưng cô không cần đến ánh sáng để có thể nhận ra anh khi mà mọi cơ bắp trong người cô đã và đang rộn rục hết cả lên từ lúc cô tỉnh giấc đến giờ.

Dù đang đi bớt, anh không hề tạo ra quá nhiều tiếng động khi bước đi trên nền đất sỏi. “John,” cô thốt lên, và dù rằng giọng cô nghe chỉ như một tiếng thì thầm nho nhỏ hòa vào trong gió thì anh vẫn có thể cảm nhận được cô và lập tức quay sang chỗ ghế cô đang ngồi.

Giờ thì cô đã hoàn toàn tỉnh, và ngay lập tức nói ra sự phẫn nộ của mình. “Sao anh không gọi điện cho em? Em cứ phải chờ mãi để có thể nghe thêm chút tin tức về anh.”

“Anh không thích điện thoại,” anh lầm bầm trong lúc đi về chỗ cô. Đây chỉ là một phần lý do mà thôi. Nói chuyện với cô trên điện thoại sẽ chỉ làm anh ham muốn cô nhiều hơn nữa, và mấy buổi tối mà anh ở đó đã đủ tồi tệ lắm rồi.

“Đó không phải là một lý do.”

“Nó có đấy chứ,” anh lè nhè nói. “Em đang làm gì ngoài này thế? Ngồi nhà tối đến nỗi anh tưởng là em đã đi ngủ sớm rồi chứ?”

Mà việc đấy cũng chẳng thể ngăn chặn được anh khỏi việc đánh thức cô dậy, cô nghĩ với vẻ châm biếm không che giấu. “Trời quá nóng để có thể ngủ.”

Anh càu nhàu ra tiếng để tỏ sự đồng ý của mình, cúi đầu xuống để trượt cánh tay xuống dưới chân và vai cô. Bị anh làm cho giật mình, Michelle vô thức vòng hai tay qua cổ của anh trong lúc anh nâng cô dậy, rồi tự mình thế chỗ vào chỗ ngồi của cô và để cô ngồi trên đùi mình. Một sự nhẹ nhõm ủa vào trong lòng cô khi cô cảm nhận thấy sự gần gũi của anh lúc đã xua tan đi bao nỗi căng thẳng. Bao phủ quanh cô lúc này là sức mạnh cùng sự ấm áp nơi anh, thêm vào đó là một mùi hương nam tính rất đặc trưng mà anh luôn sở hữu phảng phất trong không khí. Và cô bắt đầu thả lỏng và tan chảy trong lòng anh, môi cô lần lên môi anh.

Nu hôn này quá dài và nóng bỏng, môi anh dường như đang muốn làm môi cô sưng tấy lên vì chính nhu cầu của mình, nhưng cô cũng chẳng hề gì, vì chính cô cũng muốn được như thế. Tay anh trượt xuống dưới bộ váy ngủ mà cô đang mặc, lập tức cảm nhận làn da mềm mại, việc đó có nghĩa rằng cô hầu như đang ở trần, và anh lập tức rùng mình.

Anh lăm bầm một câu chữ thề, “ Chết tiệt, em ngồi ngoài này với bộ dạng trần trụi thế này ư?”

“Chẳng có ai khác ở gần đây cả,” cô nói, môi vẫn tiếp tục di chuyển trên cổ họng của anh, dịch chuyển dần xuống những cơ bắp rắn chắc của anh và hưởng thụ lấy sự nhấp nhô quen thuộc trên cơ thể rắn chắc này.

Họ hoàn toàn được bao phủ bởi sức nóng cùng dục vọng và đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Từ cái giây phút anh chạm vào người cô, cô đã chỉ muốn nằm xuống dưới thân anh để có thể chìm ngay vào niềm khoái lạc của nhục dục. Cô vịn vịn người trong cánh tay của anh, cố gắng đè hoàn toàn phần ngực của mình lên người anh và rên rỉ lên một tiếng để phản đối khi thấy anh ngăn không cho cô chuyển động.

“Như thấy này không được đâu,” anh nói, vẫn giữ chặt cô trong lòng và bắt đầu đứng lên. “Chúng ta nên tìm một cái giường, vì cái ghế này không thể chịu nổi cái việc anh đang nghĩ ra trong đầu lúc này đâu.”

Anh bế cô vào trong, và dùng một tay bật cái công tắc điện ở lối đi lên để anh có thể nhìn thấy lối đi rõ ràng hơn khi leo lên tầng. Anh khựng lại khi không thấy có ánh đèn nào hiện lên. “Bóng đèn nhà em bị hỏng rồi.”

Sự căng thẳng lại làm cô cứng người một lần nữa, “Điện bị cắt rồi.”

Anh cười thấp ra tiếng. “Chết tiệt thật. Em không có bất kỳ một loại đèn nào khác nữa ư? Điều cuối cùng anh muốn làm bây giờ là trượt chân trên cầu thang và làm gãy cổ của cả hai chúng ta.”

“Có một cái đèn dầu trên bàn,” cô giẫy giụa trong vòng tay của anh, và anh cũng đành phải miễn cưỡng mà thả cô ra, dù chỉ là trong giây lát. Cô mò mẫm trong bóng tối để tìm hộp diêm, và khi tìm được rồi, cô lập tức quẹt, ánh sáng tỏa ra ôm lấy tay cô khi cô chậm rãi châm lửa vào cái dây bấc của đèn. Ngọn đèn ngay lập tức cháy bùng lên.

John cầm cái đèn lên bằng tay trái, ôm cô dựa sát vào người anh bằng cánh tay còn lại và

cùng cô bước lên bậc cầu thang. “Em đã gọi công ty cung cấp điện để thông báo chưa?”

Cô bật cười. “Họ biết rồi.”

“Phải mất bao lâu thì họ mới sửa lại điện cho chúng ta?”

Đằng nào anh cũng sẽ biết. Vừa thở dài cô vừa thú nhận. “Nguồn điện đã bị cắt. Em đã không thể trả hóa đơn.”

Anh khựng người, lông mày lập tức cau lại thể hiện sự tức giận trào dâng, “ Mẹ kiếp! Bị cắt bao lâu rồi?”

“Từ sáng ngày hôm qua.”

Anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt, xì một cái tức giận, “Vậy là em đã ở đây trong tình trạng không điện không nước suốt một ngày rưỡi qua hả? Chỉ vì cái tính bướng bỉnh kỳ quái chết tiệt ấy? Vì cái quỷ quái gì mà em không đưa hóa đơn cho anh cơ chứ?” Anh hét vào mặt cô khi nói đến mấy từ cuối, mắt như đang nổ đom đóm vì tức giận.

“Em không muốn anh trả tiền hóa đơn cho em!” cô đáp trả lại, cố tránh người ra khỏi vòng tay của anh.

“Em ương bướng thật đấy!” Miệng lầm bầm câu chửi thề, anh cầm lấy tay cô và kéo cô lên cầu thang, và rồi vào trong phòng ngủ của cô. Anh đặt chiếc đèn dầu lên trên chiếc bàn bên cạnh giường và đi ngay đến bên tủ quần áo, mở hết các cửa tủ và bắt đầu kéo chiếc vali ở trên kệ xuống.

“Anh đang làm gì thế?” Cô la lên, giằng chiếc vali ra khỏi tay anh.

Nhưng ngay lập tức John lấy lại nó một cách dễ dàng, “Dọn dẹp đồ đạc của em.” Anh trả lời nhẹ như không. “Nếu em không muốn giúp anh cùng làm việc này thì cứ việc ngồi trên giường và tránh ra.”

“Dừng lại ngay đi, John!” Cô cố ngăn anh khi anh lấy ra một đồng quần áo từ cái tủ, nhưng anh chỉ đơn giản là né cô và vứt đồng quần áo đó lên trên giường, và rồi lại quay lại bên tủ để lấy thêm quần áo.

“Em sẽ đi với anh,” anh nói kiên quyết. “Hôm nay là thứ Bảy; và sẽ phải chờ đến thứ hai thì anh mới có thể giải quyết được mấy cái hóa đơn đó. Và không đời nào anh chịu để em lại đây đâu. Lạy Chúa tôi, ở đây em thậm chí còn không có nước!”

Michelle gạt gạt mấy sợi tóc ra khỏi mắt. “Em có nước. Em vẫn kéo nước lên từ một cái giếng cũ.”

Anh bắt đầu chửi thề một lần nữa và chuyển từ tủ quần áo đến các ngăn kéo. Trước khi cô có thể nói bất cứ điều gì thì mọi đồ lót của cô đã được tổng lên cùng với đồng quần áo bừa bộn trên giường, “Em không thể ở với anh,” cô tuyệt vọng nói, tự biết rằng mọi việc đã vượt khỏi tầm kiểm soát của mình. “Anh biết việc đó sẽ thế nào mà! Em vẫn có thể tự lo cho mình trong một vài ngày nữa.”

“Anh không quan tâm việc này trông thế quái nào cả!” anh đốp chát lại. “Và để em có thể hiểu hơn về anh hơn, anh sẽ nói việc này hoàn toàn bằng tiếng Anh. Em sẽ đi với anh, ngay bây giờ, và em sẽ không quay trở lại. Đây không chỉ là một cuộc dạo chơi hai ngày. Anh đã quá mệt mỏi vì cứ phải lo lắng khi để em sống một mình ở đây; và đây nữa, chuyện này chính là giọt

nước làm tràn ly. Em quá kiêu ngạo để có thể nói với anh rằng em cần được giúp đỡ, vì thế anh sẽ tự mình làm và chăm nom đến mọi việc – điều mà đáng nhẽ anh nên thực hiện ngay từ đầu.”

Michelle rùng mình, mắt vẫn nhìn anh chăm chăm. Đúng là cô không thích việc mấy câu chuyện phiếm về họ đang lan rộng khắp nơi với tốc độ chóng mặt, nhưng đó không phải là lý do chính giải thích về sự miễn cưỡng này của cô. Việc đến sống cùng anh sẽ phá tan bức tường mỏng manh cuối cùng cô vẫn đang cố níu giữ dù phải chịu ảnh hưởng quá nhiều về anh. Cô sẽ không thể giữ được một khoảng cách nào với anh nữa, kể cả về vật chất lẫn về tinh thần. Rồi cô sẽ phải sống trong ngôi nhà của anh, ngủ trên giường của anh, ăn uống bằng đồ ăn của anh, cô sẽ hoàn toàn phải dựa dẫm vào anh.

Cô cảm thấy hoảng hốt khi nhận ra mình đang ngày càng gần anh hơn, cứ như thể việc gia tăng cái khoảng cách nhỏ bé mong manh giữa cô và anh sẽ giúp cô hơn trong việc áp chế lại sự cưỡng ép cùng độc đoán của anh vậy. “Em vẫn tạm ổn khi không có anh,” cô thì thầm.

“Đây là cái mà em gọi là ‘tạm ổn’ à?” anh hét toáng lên, tiếp tục đổ mọi đồ vật có trong một ngăn tủ khác lên giường. “Em đã làm việc đến gần chết, và em quá may mắn vì đã không tự khiến mình bị thương khi cố hoàn thành công việc cần đến hai người đàn ông để hoàn thành! Em không có tí tiền nào. Em không có nổi một cái xe thật an toàn để lái. Em thậm chí có thể còn không có đủ đồ ăn và giờ thì em không có nổi một chút điện.”

“Em biết mình không có những gì!”

“Được rồi, anh sẽ nói ngắn gọn cho em biết một thứ nữa mà em không có nhé – đó là những sự lựa chọn! Em sẽ phải đi với anh. Và giờ thì hãy đi chuẩn bị quần áo đi.”

Cô ngồi dựa lưng vào tường ở một góc khác của căn phòng, im lìm. Khi nhận ra cô không hề chuyển động, anh ngẩng đầu lên, nhưng chẳng có gì ở cô lúc này có thể khiến anh kìm đi được sự cục cằn của mình cả. Trông cô lúc này thật ngang ngạnh và bướng bỉnh, nhưng đôi mắt cô thì đang tràn ngập sự hoảng hốt, và thực sự thì cô nhìn trông mỏng manh đến nỗi anh có cảm giác như cái sự thật này đang đâm thẳng vào mặt anh, làm bước chân anh chao đảo.

Anh sai chân bước qua căn phòng và kéo cô vào trong vòng tay của mình, ôm cô chặt như thể anh không thể chịu đựng một giây phút nào không được chạm vào người cô. Anh vùi đầu mình vào mái tóc vàng rực của cô, khao khát muốn được giúp cô xóa bỏ sự hoảng hốt cùng lo sợ một lần nữa. “Anh sẽ không để em làm thế đâu,” anh thì thầm. “Em đang cố giữ khoảng cách với anh, và anh sẽ không đời nào chịu để anh làm thế với anh đâu. Mọi người biết đến chuyện của chúng ta thì đã sao? Em cảm thấy xấu hổ vì anh không phải là thành viên trong hội du chơi trên không của em à?”

Cô cười run rẩy, ngón tay cấu nhẹ vào lưng anh. “Tất nhiên là không rồi. Em cũng đâu phải là thành viên của hội du chơi trên không.” Làm sao một người phụ nữ lại có thể cảm thấy xấu hổ vì anh được cơ chứ?

Anh hôn nhẹ lên trán cô, để lại hơi ấm của mình trên đó, “Vậy thì là vì cái gì?”

Cô cắn cắn môi, đầu óc một lần nữa lại bị những ký ức lấn át. “Mùa hè năm ấy khi em bước sang tuổi mười chín anh đã gọi em là một kẻ ăn bám.” Cô chưa từng quên sự tổn thương mà câu nói của anh đã gây ra trong lòng cô vào lúc đó, “Và anh đã nói đúng.”

“Nhầm rồi,” anh thì thầm, dùng đầu ngón tay vân về mấy lọn tóc của cô. “Một kẻ ăn bám chả cho ai cái gì bao giờ, hấn sẽ chỉ nhận mà thôi. Anh đã không hiểu được điều này vào lúc đó, hoặc có thể anh đã cảm thấy ghen tỵ với em vì em có được những điều như thế. Giờ thì anh đã có tất cả mọi thứ, và anh sẽ không từ bỏ nữa. Anh đã phải đợi em suốt mười năm, tình yêu của

anh ạ; và anh sẽ không thỏa thuận thêm điều gì theo kiểu nửa có nửa không như thế với em nữa đâu.”

Anh nghiêng đầu cô sang để nhìn thẳng vào mắt mình, môi anh chậm rãi tiến lại gần – ấm áp, dịu dàng mà cũng lại đầy cuồng nhiệt – và việc này đã thành công lấn át lại mọi sự phản kháng từ phía Michelle. Với một tiếng thở dài nhỏ, Michelle bỏ cuộc, tự áp thân mình lên người anh.

Sự hối hận của cô hoàn toàn có thể chờ đợi thêm một chút thời gian; vì nếu cô sẽ có được một cuộc sống như thiên đường thế này bên cạnh John, cô sẽ giữ chặt nó lại bằng cả hai tay. Anh có thể sẽ nghĩ rằng cô chỉ từ bỏ việc tiếp tục chống đối lại anh chỉ vì cô muốn có được một cuộc sống dễ dàng hơn, nhưng có lẽ việc đó sẽ an toàn hơn là việc để anh biết cô yêu anh đến nhường nào.

Cô trượt người ra khỏi vòng tay của anh và lặng lẽ thay đồ ngủ đang mặc trên người thành một chiếc áo lụa cùng một cái quần bò, rồi tiến đến bên giường, chuẩn bị sắp xếp gọn gàng lại cái đồng lộn xộn anh đã vứt lên trên giường của cô. Việc di chuyển nhiều trước đây đã giúp cô hoàn thành mọi thứ thật nhanh chóng và hoàn hảo. Mỗi khi cô xếp xong một chiếc valy, anh sẽ mang nó ra chỗ xe tải. Và cuối cùng thì chỉ còn mỗi vài vật dụng trang điểm của cô còn sót lại.

“Chúng ta sẽ quay lại vào sáng ngày mai nếu em cần thêm bất cứ thứ gì,” anh hứa với cô, tay vẫn giữ chiếc đèn dầu để họ khỏi bị ngã trong lúc đi xuống cầu thang. Sau khi cô đã bước ra khỏi căn nhà, anh dập tắt ngọn đèn và để nó lại trên bàn, khóa cửa và rồi đi theo cô.

“Người quản gia của anh sẽ nghĩ gì kia chứ?” cô lo lắng thốt lên khi bước vào trong chiếc xe tải. Thật buồn khi phải chia tay với ngôi nhà này của cô. Cô đã trốn tránh mọi thứ ở chính nơi này trước đây, và dần đã cảm thấy ham mê những công việc ở nông trại. Cô đã tìm thấy sự bình yên cho bản thân khi làm những công việc nặng nhọc đó.

“Rằng đáng lẽ anh đã phải gọi cho bà ta để thông báo khi nào anh sẽ trở về,” anh nói, bật cười thành tiếng khi lòng nhẹ nhõm hẳn. “Anh đi thẳng từ sân bay đến đây. Đồ đạc của anh đang ở đằng sau cùng với mấy cái vali của em đấy.” Anh không thể chờ đợi nổi cái khoảnh khắc cô về nhà của anh, để được nhìn thấy quần áo của cô được treo ngay cạnh quần áo của anh, để được nhìn thấy những vật dụng cá nhân của cô trong nhà vệ sinh của anh, để được ngủ với cô hằng đêm trên chính chiếc giường của anh. Trước đây anh chưa từng muốn có một cuộc sống chung với bất kỳ một người phụ nữ nào, nhưng với Michelle thì anh lại cảm thấy điều đó cực kỳ cần thiết. Với cô, anh không bao giờ có thể cảm thấy thế là đủ.

CHƯƠNG 7

Khi Michelle tỉnh dậy thì đã là giữa sáng, và cô cứ như thế nằm một mình trên chiếc giường lớn, cố gắng thích nghi với môi trường mới. Cô đang sống trong nhà của John, ngủ trên giường của anh. Anh đã tỉnh dậy hàng tiếng đồng hồ trước, trước cả bình minh, hôn nhẹ lên trán cô và bảo cô ngủ tiếp. Cô duỗi thẳng người ra, ngay lập tức nhận ra tình trạng trần trụi của mình cùng với sự đau nhức ở khắp các cơ bắp. Cô không muốn phải chuyển động, không muốn phải rời đồng chăn gối thoải mái vẫn còn lưu lại mùi hương của John. Ký ức về khoái cảm lạ lùng mà mãnh liệt ấy vẫn đang tràn ngập trong đầu cô và đồng thời cũng làm thân thể cô nóng ran lên một lần nữa. Anh chưa ngủ được nhiều lắm, và cũng không để cô ngủ cho tới khi anh cuối cùng cũng chịu rời khỏi giường để làm tiếp công việc thường ngày của mình.

Giá mà anh mang cô đi cùng. Cô cảm thấy ngượng ngịu trước bà Edie- quản gia của John. Bà ấy sẽ nghĩ gì về cô? Họ mới chỉ gặp nhau trong vài giây phút ngắn ngủi, bởi vì John đã vội vàng kéo cô lên phòng một cách hoàn toàn không đứng đắn; và vì thế toàn bộ ấn tượng mà cô cảm nhận được từ Edie chỉ là -chiều cao của bà ta, vẻ nghiêm trang cùng sự lãnh đạm tuyệt đối. Bà ấy sẽ chẳng nói gì nếu bản thân có không đồng ý với việc này, nhưng dù sao thì thực sự bà ta cũng không cần phải làm như thế, vì Michelle sẽ có thể nhận ra tất cả.

Cuối cùng cô cũng chịu rời giường và đi tắm, mỉm cười chế giễu với chính bản thân mình khi cô nhận ra rằng mình sẽ không còn phải tiết kiệm nước nóng nữa. Chiếc điều hòa trung tâm đã giúp cả căn nhà mát lạnh hẳn lên, điều mà cô cũng đã phải từ bỏ với chính ngôi nhà của mình để có thể giảm tối thiểu các loại hóa đơn thu tiền. Vì thế, dù cho tâm trạng của cô có thể nào thì cô tin chắc mình sẽ luôn hài lòng với mọi thứ ở đây.

Việc này cho cô cảm giác lạ lùng đến nỗi cô cứ ngỡ mình chưa đến nhà John bao giờ; cô đã không biết phải mong đợi điều gì. Có lẽ là một ngôi nhà cũ kỹ khác như căn nhà của cô chẳng? Dù rằng sự thật là cha cô đã thiết kế lại và hiện đại hóa tất cả mọi thứ ở phía trong căn nhà trước khi họ dọn đến ở, và ngôi nhà này cũng sang trọng hiện đại y như ngôi nhà cô đã từng sống. Nhưng căn nhà này của John được thiết kế theo phong cách Tây Ban Nha, và chỉ mới được xây dựng tám năm trước đây. Bức tường mát lạnh màu gạch sẫm cùng trần nhà cao chót vót đã khiến ngôi nhà tránh được cái nóng oi bức, và hàng dãy các loại cây được trồng trong nhà cũng đã mang lại cho không khí một vẻ trong lành, tươi mát.

Cô đã từng rất ngạc nhiên trước số lượng cây xanh được trồng tại nơi đây, và liền quyết định rằng những loại cây trồng này có được đều là nhờ bàn tay của Edie mà nên. Khu nhà hình chữ U được viền xung quanh bởi một cái bể bơi dài đến nỗi trông nó giống như một cái phá[2] trong rừng nhiệt đới hơn là một cái bể bơi; nhưng cũng vì vậy mà mọi căn phòng trong tòa nhà đều có hướng nhìn ra bể bơi cùng sân trong.

Cô cũng đã từng rất sửng sốt trước sự xa hoa này. John đương nhiên là không nghèo, nhưng ngôi nhà này chắc chắn tốn rất rất nhiều tiền – một khoản mà cô cho rằng đáng anh lẽ đã phải đầu tư vào nông trại như tính cách của anh mới phải. Cô đã mong đợi một căn nhà dân dã và thực tế hơn, nhưng sự thật là ngôi nhà này mang đậm phong cách của riêng anh. Sự hiện diện của anh tràn ngập mọi góc ngách, và mọi thứ đều được sắp xếp sao cho anh cảm thấy thoải mái thuận tiện nhất.

Cuối cùng thì cô cũng thuyết phục được bản thân không tiếp tục lưỡng lự nữa mà đi thẳng xuống dưới tầng. Nếu Edie quyết định sẽ tỏ thái độ thù địch với cô thì giờ sẽ là lúc để cô phát hiện ra việc đó.

Cách bố trí sắp đặt đồ đạc trong nhà rất đơn giản, và cô có thể dễ dàng tìm thấy nhà bếp. Giờ tất cả những gì cô cần làm chỉ là đi theo cái mũi của mình để tìm ra chỗ để cà phê. Ngay lúc Michelle bước vào, Edie quay đầu sang và lập tức nhìn thấy cô, mặt bà ta chẳng hề biểu lộ chút xúc cảm nào, và trái tim Michelle bắt đầu trùng xuống. Và rồi bà quản gia đặt tay lên hông mình mà bình tĩnh tuyên bố với cô rằng, “Ta đã phải nói với John bao lần rằng đã đến lúc để đưa một người phụ nữ về nhà.”

Sự nhẹ nhõm lập tức chạy dọc cơ thể Michelle, vì cô thực sự không hề muốn phải nhìn thấy sự khinh rẻ trong ánh mắt của Edie. Khoảng thời gian gần đây cô thường rất nhạy cảm với những gì người khác nghĩ, hơn hẳn hồi cô còn trẻ – lúc cô vẫn còn giữ được sự kiêu ngạo thuần khiết của tuổi trẻ. Chính cuộc sống đã đưa đẩy, dồn ép, xóa sạch cái sự kiêu ngạo ấy trong cô và dạy cô rằng không bao giờ nên mong đợi một cuộc sống tràn ngập màu hồng.

Má cô đỏ ửng lên, “John đã không giới thiệu cho chúng ta làm quen vào tối hôm qua. Cháu là Michelle Cabot ạ.”

“Edie Ward. Cháu đã muốn ăn sáng chưa? Ta cũng kiêm luôn cả trách nhiệm của đầu bếp trong cái nhà này.”

“Cháu sẽ chờ luôn đến bữa trưa, cảm ơn cô. John có quay lại để ăn trưa không ạ?” Cô cảm thấy thật xấu hổ vì đã hỏi điều này.

“Nếu nó làm việc gần đây. Cà phê thì sao?”

“Cháu có thể tự lấy ạ.” Michelle nhanh chóng nói, “Cốc để ở đâu ạ?”

Edie mở cánh tủ phía bên trái chỗ bà đang đứng và lấy ra một cái cốc, rồi đưa nó cho Michelle. “Sẽ thật tốt khi có thêm bạn cùng ta ở đây vào ban ngày.” Bà nói. “Mấy tay người làm chết tiệt đó chẳng bao giờ chịu nói chuyện.”

Dù cho Michelle đã mong đợi những điều gì về Edie thì bà cũng không hề như thế. Bà hẳn đã bước sang tuổi ngũ tuần; dù rằng tóc bà vẫn còn đen, nhưng có một vẻ gì đó ở bà đã khiến người ta đoán ra được cái tuổi ấy. Bà cao và có một bờ vai rộng, với dáng đi thẳng tắp của một người nữ tu đứng đầu một tu viện và điềm tĩnh đến lạnh lùng; nhưng thêm vào đó bà cũng lại có đôi mắt khôn ngoan cùng uể oải của một người đã phải ở trong nhà quá lâu. Sự chấp thuận ngầm từ phía bà khiến Michelle cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng thay vào đó, Edie trầm lặng và kiên quyết từ chối sự giúp đỡ từ phía Michelle dưới bất kỳ hình thức nào. “Rafferty sẽ lấy đầu của cả cháu và ta mất,” bà nói. “Việc nhà là thứ ông chủ trả tiền cho ta để làm, và chúng ta không có tiền lệ chọc giận ông chủ ở đây.”

Vì thế Michelle đi lang thang quanh khu nhà, ngó đầu nhòm vào mọi căn phòng và tự hỏi cô có thể chịu đựng sự buồn tẻ, nhàm chán và trống trải này cho đến bao giờ. Việc tự phải làm mọi công việc trông nông trại khó đến nỗi nhiều lúc cô tưởng như mình như sụp xuống đến nơi, nhưng lúc đó cô lại luôn có thể tìm thấy những mục đích làm việc cho mình trong mỗi giờ làm. Cô rất thích quản lý nông trại. Việc đó không dễ, nhưng nó phù hợp với cô nhiều hơn việc phải làm một bà chủ đảm đang trong một căn nhà rất nhiều. Sự thiếu vắng của những mục tiêu sống, hay cái đích cần đạt tới khiến cô bức bối. Cô đã mong đợi rằng đến sống cùng với John đồng nghĩa với việc cô sẽ được làm việc với anh, chia sẻ mọi công việc và khó khăn cùng với anh – điều mà những cặp vợ chồng vẫn thường làm.

Trước cái ý nghĩ này, cô thở dài đầy phiền não; hiện cô đang đứng bên cạnh giường của anh, trước tủ quần áo – nhìn chằm chằm vào đồng quần áo trang phục của anh, cứ như thể việc nhìn

vào những vật dụng sở hữu của riêng anh sẽ làm cô cảm thấy được gần anh hơn vậy. Cô chậm rãi với tay ra và chạm vào một cái ống tay áo. Quần áo của cô được đặt trong cái tủ bên cạnh cái tủ này của anh, nhưng nó không hề thuộc về cô. Đây là nhà của anh, giường của anh, và cô chỉ đơn giản là một món đồ được anh sở hữu, được ông chủ sủng ái trên giường và để rồi ngay lập tức bị lãng quên vào ngày hôm sau.

Cô nhận ra một cách chậm biếm thà rằng như thế còn hơn là chẳng có gì, chẳng là gì; giờ đây lòng kiêu hãnh của cô không còn là vấn đề nữa, cô sẽ ở đây cho tới khi anh không còn muốn cô nữa, bởi vì cô đã và đang quá ám ảnh với tình yêu đối với John, ám ảnh đến nỗi cô nghĩ mình sẽ nhận lấy mọi thứ mình hiện có và có thể có được. Nhưng điều cô thực sự muốn, điều cô ước ao hơn bất cứ điều gì khác trên cõi đời này, là có được tình yêu cùng sự khao khát từ anh. Cô muốn được kết hôn với anh, được làm bạn đời của anh, bạn cũng như tình nhân của anh, được hoàn toàn thuộc về nơi đây cũng như anh vậy.

Một phần trong cô cảm thấy sửng sốt khi thấy bản thân mình lại có thể nghĩ về việc kết hôn một lần nữa, ngay cả là với John. Roger đã phá hủy toàn bộ lòng tin cùng sự lạc quan của cô đối với cuộc sống; ít nhất cô cũng nghĩ rằng anh ta đã làm như thế với cô. Và giờ đây, sự tin tưởng lại được nhen nhói. Lần đầu tiên cô nhận ra được khả năng tự phục hồi của mình; cô đã thay đổi hoàn toàn vì nỗi kinh hoàng cùng xấu hổ về cuộc hôn nhân trước đây của mình, nhưng không phải là bị phá hủy hoàn toàn. Cô đang dần hồi phục lại những vết thương, và phần lớn là nhờ vào John. Cô đã yêu anh quá lâu rồi, lâu đến nỗi tình yêu này dường như đang là một sợi chỉ liên tiếp trong cuộc sống của cô, luôn luôn có mặt ở đó, bằng một cách nào đó cũng đã cho cô một thứ gì đó để nắm giữ lấy, để dựa dẫm vào ngay cả khi cô cho rằng nó không quan trọng.

Cuối cùng thì sự bồn chồn hiếu động đã kéo cô ra khỏi căn nhà. Cô thậm chí miễn cưỡng trong cả việc đặt ra các câu hỏi, không muốn cản trở công việc của bất kỳ ai, nhưng cô vẫn quyết định đi dạo xung quanh để nhìn mọi thứ một cách tổng thể. Nông trại của anh với nông trại của cô quả thực là khác nhau đến một trời một vực. Ở đây mọi thứ đều được giữ gìn cẩn thận và gọn gàng, với lớp sơn tươi mới trên cái cổng vòm và mọi hàng rào. Những con ngựa khỏe mạnh, đầy khí thế đều nhẩy dựng lên trong chuồng hoặc đều đang thong thả ăn cỏ trên bãi cỏ rộng lớn. Sự cung cấp cho gia súc ở nơi đây tốt hơn hẳn mọi thứ ở nông trại của cô. Nông trại của cô cũng đã từng trông như thế này, và sự quyết tâm trong cô một lần nữa lại dấy lên rằng nó sẽ trở lại như xưa.

Ai đang chăm lo cho nông trại của cô nhỉ? Cô chưa từng hỏi John, mà cũng là bởi vì cô chưa từng có được nỗi một cơ hội để hỏi anh về bất cứ việc gì. Anh sẽ lại rất nhanh chiếm lấy cô, đến nỗi cô thậm chí không còn thời gian để nghĩ ngợi; và rồi thì anh đã rời đi ngay trong lúc cô vẫn còn đang lơ mơ.

Khi John về đến nhà thì đã là chang vạng, và dù Michelle vẫn đang nằm trên thảm trải thì cô vẫn có thể cảm nhận thấy mọi cơ bắp khắp cơ thể cô căng lên vì căng thẳng. Ngay khi anh bước vào trong căn bếp, ánh mắt anh đã lập tức quét quanh căn phòng, và rồi ngay lập tức một sự thỏa mãn tràn ra khắp các cơ trên khuôn mặt của anh khi anh nhìn thấy cô. Cả ngày nay anh đã phải tự đấu tranh không biết bao lần đối với sự thúc giục trong lòng muốn được quay về nhà, và thay vào đó lại phải hình dung cô đang ở đây, sống ngay dưới mái nhà của anh. Ngay cả khi anh xây dựng nên ngôi nhà này từ tám năm trước đây, anh đã tự hỏi không biết cô sẽ nghĩ gì về nó; và nếu cô thích căn nhà này của anh, dáng vẻ của cô sẽ thế nào trong khắp các căn phòng nơi đây? Khu nhà này không phải là những khu biệt thự rộng lớn được xây ở Palm Beach, nhưng nó đã được xây nên dựa trên sự tiện nghi, thoải mái cho chính bản thân anh – một vẻ đẹp lạ mắt cùng với sự sang trọng nhất định.

Cô trông tươi mát và hoàn hảo như những tia nắng le lói từ buổi sớm mai, trong khi người anh thì lại đang chứa đầy mồ hôi cùng bụi bẩn, quai cảm tối lại do đám râu mọc qua ngày. Nếu giờ anh chạm ngay vào người Michelle, trên chiếc váy trắng kem của cô sẽ phải lưu lại dấu vân

tay đầy bụi bẩn, nhưng anh lại muốn được chạm vào cô càng nhanh càng tốt, hoặc nếu không anh sẽ phát điên lên mất. “Lên đây với anh,” anh lau bầu, tiếng kêu vang lên từ đôi boots khi tiếp xúc với nền nhà khi anh đi lên tầng trên.

Michelle chậm rãi đi theo anh, tự hỏi có phải anh đang hối hận vì đã đem cô theo đến đây hay không. Anh đã không hôn cô, thậm chí còn chẳng thêm cười.

Anh đang cởi áo trong lúc cô bước tới vào căn phòng, và vút đồng quần áo chứa đầy bụi bẩn ngay trên tấm thảm trải sàn. Cô rùng mình khi nhìn thấy bộ ngực lực lưỡng đầy lông và bờ vai sải rộng của anh, tim cô như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực trong lúc cô nhớ lại cái cách anh đã chuyển động trên thân thể trần trụi của cô và chậm rãi đè người lên cô, để cô chấp nhận sức nặng của anh, chôn vùi bộ ngực của cô dưới mái tóc xoăn tối màu của mình.

“Cả ngày nay em đã làm gì thế?” anh hỏi trong lúc bước vào buồng tắm.

“Chẳng gì cả,” Michelle trả lời lại anh với giọng rầu rĩ đến thảm thương, cố xua đi sự mơ màng về xác thịt còn đọng lại trong tâm trí của cô.

Âm thanh của dao cạo phát ra từ phía buồng tắm, và khi anh xuất hiện lại một lần nữa trước mặt cô, khuôn mặt anh đã hoàn toàn sạch sẽ và không còn râu ria như lúc mới đây thôi. Những lọn tóc xoăn đen ẩm ướt bám quanh hai bên thái dương của anh. Anh nhìn ngắm cô một lúc, và rồi cái tròng mắt lúc này đã làm khuôn mặt anh tối sầm lại. Anh cúi đầu xuống, cởi đôi boots dưới chân ra và bắt đầu cởi khóa thắt lưng.

Tim cô lại đập rộn ràng lên một lần nữa. Anh sẽ lại đem cô lên giường, và cô cũng sẽ lại không có cơ hội để nói với cô về bất cứ điều gì khác nếu không chịu nói ngay trước khi anh chạm vào cô. Cô bần chồn nhốt đôi boots bẩn của anh lên và đặt chúng lên kệ tủ, tự hỏi phải bắt đầu như thế nào. “Chờ đã,” cô thốt lên. “Em cần nói chuyện với anh.”

Anh chẳng thấy còn lý do gì để phải đợi thêm nữa cả. “Vậy em nói đi,” anh nói nhưng tay vẫn tiếp tục cởi khóa quần của mình và kéo nó xuống dưới đùi.

Cô hít vào một hơi thở sâu. “Em quá rảnh rồi cả ngày nay rồi.”

John đứng thẳng người dậy, đôi mắt anh tối sầm lại khi nghe thấy giọng nói vỡ òa của cô. Chết tiệt thật, đáng lẽ ra anh đã phải đoán được trước về điều này chứ nhỉ. Khi bạn có được một thứ gì đó thật đắt giá thì bạn cũng cần trả tiền để có thể tiếp tục bảo dưỡng nó. “Được rồi,” anh nói, giọng đều đều. “Anh sẽ đưa em chìa khóa của chiếc Mercedes, và mai anh sẽ mở một tài khoản riêng cho em.”

Cô cứng đờ người khi nghe thấy câu nói này từ anh, và rồi mặt cô trở nên trắng nhợt ngay lập tức. Không. Không đời nào cô sẽ chịu để anh biến mình thành một con vật nuôi, một loại đồ chơi hoạt bát chỉ dành để phục vụ anh vào ban đêm, không còn khả năng tự kiểm soát chính bản thân mình. Cô ném mạnh một chiếc boots về phía anh; sừng sốt, anh tránh được cái ném đầu tiên, nhưng chiếc thứ hai thì lại đập ngay vào ngực của anh. “Cái quái gì vậy?”

“Không!” cô hét to, mắt cô sáng rực lên một ngọn lửa màu xanh trên gương mặt tái nhợt. Cô đứng thẳng người một cách cứng nhắc, hai bàn tay nắm chặt bên hông. “Em không cần tiền của anh, kể cả cái xe chết tiệt đó nữa! Em muốn được tự chăm sóc bầy gia súc và nông trại của mình, không phải là bị bỏ rơi ở đây hàng ngày như thế này chỉ để làm một con búp bê phục vụ cho những nhu cầu của anh, chỉ biết lủi thủi ở nhà chờ anh về chơi với em!”

Anh đá cặp quần jeans ra, để thứ duy nhất anh còn mặc trên người là cái quần đùi. Chính anh cũng đang cảm thấy rất tức giận, nhưng anh cố kiềm chế. Và điều đó chất chứa trong giọng nói

nhỏ nhẹ, đầy chùng mực của anh. “Anh không nghĩ em lại là nô lệ tình dục của anh. Điều gì khiến em nghĩ thế chứ?”

Mặt cô trắng bệch và người cô thì run rẩy, “Anh dẫn em thẳng lên đây và bắt đầu cởi quần áo.”

Anh nhú mào. “Vì cả người anh đều dính đầy bụi bẩn. Anh thậm chí sẽ chẳng thể hôn em mà không dính bụi bẩn vào người em, và anh không muốn phá hỏng bộ váy em đang mặc.”

Môi cô run lên khi cô nhìn lại xuống cái váy mình đang mặc. “Nó chỉ là một cái váy thôi mà.” Cô nói, quay mặt ra chỗ khác. “Em hoàn toàn có thể giặt sạch nó. Và em thà để mình bị dính bẩn còn hơn là phải nằm dài ở đây cả ngày.”

“Chúng ta đã nói về chuyện này rồi, và mọi thứ đều đã được sắp xếp ổn thỏa.” Anh bước vòng ra phía sau cô, đặt hai tay lên bờ vai của cô và nhẹ nhàng bóp nhẹ. “Em không thể làm được mấy công việc đó; em sẽ chỉ tự làm mình bị thương mà thôi. Một số phụ nữ có thể làm được điều đó, nhưng em thì lại không đủ mạnh mẽ. Nhìn cổ tay em xem,” anh nói, trượt tay xuống dưới cánh tay của cô, cầm lấy cổ tay cô và nâng nó lên. “Xương em mỏng manh quá.”

Bằng một cách nào đó, Michelle bỗng phát hiện ra rằng hiện người cô đang tựa sát vào người anh, đầu cô dựa vào vai anh. “Đừng làm em cảm thấy mình vô dụng đến như vậy!” cô tuyệt vọng kêu lên. “Ít nhất thì hãy để em đi cùng với anh. Em có thể chặn gia súc.”

Anh ôm cô chặt vào lòng và ngắt lời cô. “Ôi chúa ơi, tình yêu của anh!” anh thì thào. “Anh chỉ đang cố để bảo vệ em thôi, chứ không phải là làm em cảm thấy mình vô dụng! Anh đã muốn phát bệnh vào cái lúc anh nhìn thấy em tự mình sửa lại hàng rào và anh có thể biết trước được những gì có thể xảy ra nếu mấy cái dây quần quanh người em. Em có thể chết ngay tại chỗ đấy, em biết không hả?”

“Anh cũng vậy mà thôi.”

“Không dễ dàng như em đâu. Thừa nhận đi Michelle, rằng việc này đòi hỏi rất nhiều sức khỏe. Anh muốn em được an toàn.”

Đây là một cuộc tranh cãi mà họ vẫn luôn đề cập đến không biết bao nhiêu lần, nhưng cô cũng vẫn chưa từng lay chuyển được anh. Nhưng cô không thể từ bỏ, bởi thực sự cô không thể chịu thêm một ngày nhàn rỗi nào như hôm nay nữa. “Anh có thể chịu nổi không nếu anh không có việc gì để làm? Nếu anh bắt buộc phải đứng một chỗ và chỉ có thể nhìn người khác làm việc? Edie thậm chí còn không để em giúp bà ấy làm bất cứ việc gì.”

“Bà ấy tốt nhất nên làm thế.”

“Anh có hiểu em nói gì không đấy? Chẳng lẽ em cứ phải ngồi ở nhà cả ngày à?”

“Được rồi, anh công nhận em nói cũng có điểm có lý,” anh thấp giọng nói. Anh đã cho rằng cô lại muốn hưởng thụ cuộc sống nhưng lại một lần nữa, nhưng sự thực đã chứng minh rằng anh đã sai. Anh nhẹ nhàng vuốt dọc sống lưng cô, và dần dần cô cũng tựa hẳn người vào anh một cách thoải mái, tay cô trượt lên ôm lấy cổ anh. Anh cần phải nghĩ ra việc gì đó cho cô giết thời gian, nhưng hiện giờ thì anh đang rất lúng túng. Thật khó để nghĩ ra bất cứ điều gì khi mà cô cứ dựa sát vào người anh như thế này, ấm áp, mịn màng như một tấm lụa, khuôn ngực rắn chắc của cô áp chặt vào cơ thể của anh và hương thơm ngọt ngào đầy nữ tính bắt đầu xộc lên mũi anh. Cô chưa từng rời khỏi tâm trí của anh cả ngày hôm nay, những ý nghĩ lẩn quẩn về cô cứ bám lấy anh như một cái nam châm. Dù anh có gần cô đến thế nào thì dường như như thế vẫn là chưa đủ.

Anh miễn cưỡng tách người cô ra khỏi người anh một cách nhẹ nhàng. “Bữa tối sẽ được chuẩn bị sẵn sàng trong mười phút, và anh cần phải đi tắm. Người anh có mùi như một con ngựa đực vậy.”

Những giọt mồ hôi nóng bỏng cùng với cái mùi đặc trưng của nó chẳng hề làm cô phiền lòng. Không những vậy mà cô còn dán chặt vào người anh hơn; mặt cô áp sát lên vòng ngực rắn chắc của anh, chiếc lược nhỏ nhắn của cô giờ ra để tận hưởng hương vị mằn mặn được lưu lại trên làn da của anh. Người anh run lên, mọi ý nghĩ về việc phải đi tắm lập tức chạy biến đi đâu mất. Trượt những ngón tay của mình xuống dưới mái tóc vàng óng ả của cô, anh nâng đầu cô lên, rồi rất nhanh chiếm lấy môi cô để hai hơi thở được tìm đến với nhau trong một nụ hôn đói khát.

Cô vẫn chẳng thể kiềm chế nổi phản ứng của bản thân khi phải đối mặt với anh; cứ mỗi khi anh chạm vào cô thì cô lại ngay lập tức trở thành người đàn bà của anh, tan chảy trong lòng anh, đôi môi căng mọng sẽ luôn mở ra đón chào anh, sẵn sàng cho anh mọi thứ anh muốn từ cô. Từ khi yêu anh cô đã hoàn toàn phá bỏ các giới hạn quy tắc của mình, và cũng bị cuốn theo một trải nghiệm hoàn toàn khác hẳn. Chính anh mới là người kiểm soát được chính mình lúc này chứ không phải cô – anh tự ngăn bản thân lại để không kéo cô lên giường ngay tức khắc. “Đi tắm,” anh thì thào, ngẩng đầu lên. Giọng anh căng lên. “còn bữa tối nữa. Sau đó thậm chí anh còn phải giải quyết một số giấy tờ, chết tiệt thật, mà toàn giấy tờ không thể hoãn được nữa chứ.”

Michelle có cảm giác như thể anh đang chờ đợi cô phản bác lại chuyện đó, nhưng hơn ai hết cô hiểu được rằng có những công việc thực sự không thể hoãn. Cô lùi bước lại, mỉm cười với anh. “Em đói rồi, vì thế anh hãy tắm nhanh lên.” Một ý tưởng đang lóe lên trong đầu cô, và cô cần phải suy nghĩ thêm về nó.

Cô thoải mái đến lạ lùng suốt bữa tối; dường như đối với cô, việc được ở bên anh lúc này xảy đến thật tự nhiên, cứ như thể bỗng chốc thế giới của cô được sắp xếp thật hợp lý lại vậy. Cảm giác mất tự nhiên vào buổi sáng đã hoàn toàn biến mất, cũng có lẽ là bởi vì sự hiện diện của John. Edie dùng bữa với họ, một điều thật chẳng hề kiểu cách làm Michelle rất thích. Và việc này thậm chí còn cho cô có nhiều thời gian thêm để nghĩ ngợi, bởi những câu nhận xét của Eddie đã lấp đầy suốt thời gian ngồi ăn tối và làm nó sôi động lên hẳn.

Sau bữa tối, John hôn nhẹ lên môi Michelle và vỗ nhẹ một cái lên cái mông núng nính của cô. “Anh sẽ cố hoàn thành xong việc nhanh nhất có thể. Em có thể tự tiêu khiển bản thân một lúc chứ?”

Cô lập tức bị chọc giận, “Em sẽ đi cùng với anh.”

Anh thở dài, nhìn xuống mắt cô. “Cung ơi, anh sẽ chẳng hoàn thành được việc gì nếu em cứ ở ngay gần đấy.”

Cô ném về phía anh một ánh mắt đầy vẻ khinh miệt. “Anh là người ủng hộ theo chủ nghĩa Sô-vanh trung thành nhất hiện còn sống sót đó, John Rafferty. Anh sẽ làm việc, được thôi, bởi vì anh sẽ phải chỉ cho em xem anh đang làm cái gì, và rồi từ đó em sẽ có thể tiếp quản các công việc có liên quan đến giấy tờ sổ sách cho anh.”

Đột nhiên anh tỏ vẻ đề phòng cảnh giác, “Anh không theo chủ nghĩa Sô-vanh.”

Anh cũng không muốn cô động vào các loại giấy tờ của anh nữa. Và thực chất thì anh cũng không cần phải nói to hăn điều đó ra, bởi có vẻ như cô rõ ràng có thể đọc được điều đó dưới biểu hiện của anh. “Anh có thể đưa em việc gì đó để làm, hoặc em sẽ quay trở lại nhà mình

ngay lập tức.” Cô dứt khoát nói, đứng lên đối diện với anh cùng đôi bàn tay chống hai bên hông.

“Chỉ là, em thì biết gì về chuyện đó cơ chứ?”

“Em tốt nghiệp quản trị kinh doanh.” Cứ phải để anh chậm rãi “tiêu hóa” cái vấn đề này trước đã. Vì rõ ràng rằng anh không hề muốn cô bước vào cái văn phòng làm việc của mình, cô bước qua người anh và đi xuống đại sảnh một mình.

“Michelle, chết tiệt thật.” Anh tức giận lắm lắm, đuổi theo cô.

“Em làm việc đó thì làm sao kia chứ?” cô cao giọng hỏi, ngồi xuống mặt bàn.

“Anh không mang em tới đây để làm việc. Anh muốn được chăm sóc em.”

“Em sẽ bị thương ở đây ư? Chẳng lẽ một cái bút chì cũng lại là quá nặng đối với em à?”

Anh gầm lên một tiếng, tiến đến gần hơn để nâng cô lên. Nhưng đôi mắt của cô thì đã bắt đầu bắn những tia lửa về phía anh, cái cằm ương bướng của cô ngẩng ngẩng lên vẻ khiêu khích, rõ ràng rằng cô đã sẵn sàng để đấu lại anh. Nếu anh dồn ép cô quá, rất có thể cô sẽ thật sự quay lại cái ngôi nhà trống rỗng, tối om om đó. Anh hoàn toàn có thể dùng sức lực của mình để giữ cô ở lại đây, nhưng anh không muốn mọi việc xảy ra như thế. Anh muốn được nhìn thấy cô ngọt ngào đối xử với anh và hoàn toàn tình nguyện làm mọi thứ cùng anh, chứ hoàn toàn không phải là cố cào vào người anh như một con mèo hoang. Chết tiệt, thôi thì ít ra việc này cũng an toàn hơn là chặn gia súc. Anh sẽ kiểm tra lại đồng hồ sách vào buổi tối sau vậy.

“Thôi được rồi,” anh gầm gừ.

Ánh mắt cô nhìn anh với vẻ mỉa mai cố hữu. “Anh thật lịch thiệp hòa nhã làm sao.”

“Tối nay em hỗn xược quá đấy,” anh châm biếm nói, tự tìm cho mình một chỗ ngồi. “Có lẽ anh nên làm tình với em ngay trước bữa tối và giải quyết thật nhanh gọn chuyện này.”

“Như em đã nói đấy thôi, người đàn ông trung thành nhất còn sống vẫn còn theo chủ nghĩa Sô-vanh,” cô ném về phía anh một cái nhìn kiêu kỳ, một cái nhìn mà anh đáng nhẽ đã phải nổi xung lên nếu như là trước đây. Cô bắt đầu thấy thích thú với việc đặt bẫy cho anh rồi.

Mặt anh trở nên tối sầm nhưng anh vẫn kiềm chế lại bản thân, với tay chạm vào đồng ghi chú, hóa đơn và đơn đặt hàng. “Chú ý vào đấy, và đừng có làm hỏng chuyện này,” anh đốp chát, “Tiền thuế phải trả đã đủ rồi tề tề nếu không muốn nhắc đến một người quản lý sổ sách nghiệp dư như em.”

“Em vẫn làm việc này kể từ khi cha mất,” cô cũng đáp trả lại.

“Nhìn vào thực trạng của điền trang của em mà nói thì chừng à, việc đó cũng chẳng phải là một việc đáng được cân nhắc lắm đâu.”

Mặt cô đông cứng lại, và cô rời ánh mắt của mình ra khỏi người anh, anh lắm lắm chửi thề ngay sau khi nhìn thấy điều này. Không nói một lời nào, cô giật đồng hồ ra khỏi tay anh và bắt đầu phân loại chúng, và rồi tiếp theo lại sắp xếp chúng lại theo thứ tự thời gian. Anh ngồi dựa lưng vào cái ghế lớn, về mặt nghiền ngẫm ủ uê khi anh ngắm cô bắt đầu bắt tay làm công việc của mình – ghi chép lại các dữ liệu vào sổ cái một cách ngay ngắn và nhanh chóng, rồi cô xem xét lại những cột danh sách máy móc bổ sung hai lần để chắc chắn rằng mình đã làm đúng.

Khi cô đã hoàn thành xong việc này, cô đẩy quyển sổ cái về phía anh. “Hãy kiểm tra lại nó để chắc rằng em không phạm phải bất kỳ lỗi lầm nào.”

Và anh cũng làm theo lời cô, thậm chí là còn rất kỹ lưỡng nữa. Cuối cùng thì anh cũng gấp cuốn sổ lại và nói, “Được rồi.”

Mắt cô nheo lại. “Đó là tất cả những gì anh cần phải nói ư? Thảo nào anh chưa thể kết hôn được với ai – anh luôn nghĩ tất cả phụ nữ đều không có não và chẳng thể cộng hai với hai.”

“Anh đã từng kết hôn rồi.” Anh nói với vẻ sắc bén lạ thường.

Câu nói này của anh làm cô vô cùng choáng váng, bởi lẽ từ trước tới nay cô chưa từng nghe ai nhắc đến việc anh kết hôn cả. Và rồi những sự ghen tuông bùng lên trong cô trước cái suy nghĩ đã từng có một người phụ nữ khác sống cùng với anh, được gọi tên bằng họ của anh và nằm trên cùng một cái giường với anh, có quyền được đụng chạm vào cơ thể của anh. “Ai, bao giờ?” cô lắp bắp.

“Từ rất lâu rồi. Khi đó anh vừa mới lên 19, và hồi đó thì hooc-môn trong người anh phát triển mạnh mẽ hơn tình cảm rất nhiều. Chỉ Chúa mới biết vì sao cô ta lại đồng ý cưới anh. Cô ta chỉ mới có 4 tháng để quyết định được rằng cuộc sống ở nông trại là hoàn toàn không phù hợp với mình, rằng cô ta muốn có tiền để tiêu và cần một người chồng không phải làm việc 20 tiếng một ngày.”

Giọng anh cứ đều đều, và ánh mắt anh tràn đầy sự khinh miệt. Michelle cảm thấy ớn lạnh. “Tại sao chưa có ai nói về điều này?” cô thì thầm. “Em đã biết anh 10 năm nay, nhưng em lại không hề biết rằng anh đã kết hôn.”

Anh nhún vai. “Bọn anh ly dị được 7 năm trước khi em chuyển đến đây, vì vậy chắc chắn vào thời điểm đó nó không còn là một thông tin mới mẻ gì nữa. Cô ta thậm chí ở đây còn không đủ lâu để mọi người biết đến cô ta. Anh làm việc quá nhiều và chẳng thể tham dự được các sự kiện xã hội. Nếu cô ta cưới anh chỉ vì nghĩ rằng cuộc sống một bà chủ nông trại sẽ đầy hoa lụa, thì cô ta cũng đã nhanh chóng thay đổi ý nghĩ của mình.”

“Giờ cô ấy ở đâu?” Michelle thực tâm mong rằng người phụ nữ đó không còn sống ở khu vực này nữa.

“Anh không biết, và anh không quan tâm. Anh nghe nói là cô ta đã tái hôn với một lão già trọc phú ngay sau khi bọn anh chấm dứt. Lúc đó anh đã chẳng thèm quan tâm tới việc đó, và bây giờ cũng vậy.”

Cô không thể tưởng tượng được rằng trên thế gian này lại có bất kỳ một người phụ nữ nào có thể chọn một đàn ông khác – dù cho người đó có giàu có thế nào – thay vì chọn John. Cô sẵn sàng sống trong một túp lều và ăn rắn chuông nếu đó là cái giá phải trả để có thể sống cùng với anh. Nhưng giờ thì cô đang bắt đầu hiểu ra vì sao anh luôn khinh bỉ những người giàu có trống rỗng ngồi trực thăng đến thế, tại sao anh lại có thể có những ấn tượng cay độc như thế về cô trước đây chỉ vì cô đã để người khác trợ cấp cho mình chứ không phải là tự làm việc. Nhưng, việc này thậm chí còn khó hiểu hơn vì bây giờ anh không muốn cô đụng tay vào bất cứ việc gì, cứ như thể anh muốn làm cho cô phải hoàn toàn phụ thuộc vào anh vậy.

Anh cứ thế ngắm cô, tự hỏi cô đang nghĩ gì. Cô đã rất sửng sốt khi nghe thấy tin rằng anh đã kết hôn. Sự việc xảy ra quá lâu rồi, lâu đến mức anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó, và chắc chắn anh cũng sẽ không bao giờ nhắc đến việc này nếu không phải cô tự nhiên nhắc việc hôn nhân. Việc này xảy ra với một con người hoàn toàn không phải là anh – đó chỉ là một cậu thanh niên 19 tuổi cố sức muốn phát triển thêm cái doanh trại nhỏ mà mình được kế thừa. Đôi khi

anh thậm chí còn chẳng nhớ nổi tên của cô ta, và anh cũng đã quên dáng vẻ ngoại hình của cô ta từ rất nhiều năm trước. Anh chắc rằng mình sẽ chẳng thể nhận ra cô ta kể cả khi giờ họ có gặp nhau.

Việc này đúng là lạ thật, bởi lẽ dù cho anh có không được nhìn thấy mặt Michelle trong suốt những năm tháng của hôn nhân của cô thì anh vẫn chưa bao giờ có thể quên được khuôn mặt của cô, cách cô chuyển động, cách những tia nắng mặt trời quăn quýt quanh mái tóc của cô. Anh biết rõ mọi đường nét trên khuôn mặt nhỏ nhắn, góc cạnh ấy – đôi gò má cao cao thanh tú, chiếc cằm buống bỉnh và khuôn miệng rộng mềm mại. Cô đã đặt môi mình lên ngực anh và cảm nhận hương vị mặn nồng, đầy mồ hôi ấy, chiếc lưỡi nhỏ nhắn bắt đầu thò ra để liếm láp cơ thể anh. Hiện giờ trông cô thật quá thanh cao và quý phái trong chiếc váy trắng không tỳ vết, nhưng khi anh làm tình với cô, cô lập tức lại trở thành một loại chất lỏng nóng bỏng hơn bao giờ hết. Anh nghĩ tới cái cách đôi chân nuột nà của cô ôm lấy vòng eo anh, và ngay lập tức, hạ thể của anh lại bắt đầu trở nên cương cứng khi anh cùng lúc cảm nhận được dục vọng đang đốt cháy cơ thể anh. Anh ngả người về phía sau ghế, cả người cứ ngo ngoáy không yên.

Michelle đã quay lại với đồng giấy tờ anh đặt trên bàn, và không hề có ý định tọc mạch thêm điều gì nữa. Cô không muốn biết gì thêm về người vợ cũ của anh, và đặc biệt là cô lại càng không muốn tạo ra cơ hội để anh có thể hỏi thêm về cuộc hôn nhân thất bại của cô. Quay lại với công việc sẽ là một sự lựa chọn an toàn; và dù sao đi nữa thì cô cũng cần nói với anh về việc bán đi đám gia súc của cô.

“Em cần lời khuyên của anh về một số việc. Em muốn vỗ béo đám gia súc để có thể bán chúng trong năm này, nhưng em cần có vốn để vận hành trang trại, và vì thế em nghĩ rằng em nên bán chúng ngay bây giờ. Em sẽ phải liên lạc với ai và việc vận chuyển sẽ sắp xếp như thế nào?”

Ngay lúc này đây anh thực sự chẳng có chút tâm trí nào mà nghĩ đến mấy con gia súc chết tiệt đó. Cô đã vấp chéo chân mình sang một bên, váy của cô bị đẩy lên một chút. Anh muốn nó kéo lên cao hơn một chút nữa, đẩy hẳn nó lên trên eo và để lộ hoàn toàn đôi chân của cô. Ha thể anh đang ngày càng thất lại, và chiếc quần jeans đang bị kéo căng ra một cách đáng kể, và anh cố ép bản thân mình trả lời lại cô: “Hãy cứ vỗ béo đám gia súc đi, chắc chắn em sẽ kiếm được rất nhiều tiền hơn đấy. Anh sẽ duy trì nông trại từ giờ đến lúc đó.”

Cô lập tức quay ngoắt đầu sang bên, một hành động thiếu kiên nhẫn, nhưng dù cho cái việc cô đang muốn nói có là gì thì mọi việc cũng đều dừng lại ngay lập tức khi ánh mắt họ gặp nhau “Hãy đi lên trên gác đi,” anh thì thào.

Cảm giác của cô lúc này gần như là sợ hãi khi thấy được ánh mắt cháy rực đó của anh đang dán chặt vào cơ thể cô, nhưng cô chẳng thể nào cưỡng lại anh được. Rồi cô phát hiện ra rằng cả thân thể mình còn đang run rẩy khi thấy anh bắt đầu đặt tay lên lưng cô và dẫn cô lên trên gác. Đi đứng bên cạnh anh khiến cô cảm thấy bản thân thật mong manh; thỉnh thoảng sự to lớn của anh đã hoàn toàn át đi cơ thể nhỏ bé của cô, và đây là một trong những lần như vậy. Anh quá cao to và cường tráng, vai anh to, rộng đến nỗi khi cô nằm dưới thân anh ở trên giường thì ánh sáng sẽ bị anh che hết đi. Chỉ có sự kiểm soát cũng như sự dịu dàng của anh mới có thể bảo vệ, bao bọc lấy cô.

Anh khóa cánh cửa phòng ngủ lại, và rồi đứng tại chỗ phía sau cô, chậm rãi cởi khóa chiếc váy trắng cô đang mặc. Anh cảm nhận được rằng cô đang thực sự run rẩy. “Đừng sợ, em yêu à. Hay đó là biểu hiện của sự hưng phấn?”

“Vâng,” cô thì thầm; anh tiếp tục trượt tay vào bên trong chiếc váy đã được mở khóa kia và ôm trọn lấy bộ ngực trần căng tròn của cô, vờn về ngón tay quanh nó. Cô có thể cảm nhận thấy được rằng đôi nhũ hoa nơi đó đang dần săn lại trước sự đụng chạm của anh, và sau một tiếng

rên lên nho nhỏ, cô dựa hẳn người vào anh, cố gắng nhấn mình bản thân mình trong sự cứng rắn mà ấm áp của anh. Mọi thứ đều thật tuyệt khi anh chạm vào người cô.

“Cả hai ư?” Anh thì thào. “Tại sao em lại sợ chứ?”

Cô nhắm nghiền hai mắt lại, hơi thở dần trở thành những tiếng thở gấp hỗn hển khi anh cứ mãi dùng đầu ngón tay vân ve đôi nhũ hoa nhỏ nhắn ấy. “Cái cách mà anh khiến em cảm nhận được ấy.” Cô thở dốc, đầu hoàn toàn vùi vào trong vai anh.

“Em cũng khiến anh cảm thấy như thế mà.” Giọng của anh vang lên chậm chậm đều đều trong lúc dục vọng dần thiêu đốt người anh. “Nóng rực, cứ như thể cả người anh sẽ bùng nổ nếu anh không được tiến vào thân thể em ngay lập tức ấy. Và rồi thì khi việc đó xảy ra, em lại vây quanh anh quá chặt và cũng mềm mại không kém phần, và việc đó, một lần nữa lại khiến anh chắc chắn hơn rằng, dù có thế nào người anh cũng sẽ nổ tung lên vì em mà thôi.”

Câu nói dần làm cô thả lỏng, khiến cô chuyển từ việc run rẩy thành những cái rùng mình. Chân cô mềm nhũn ra và chẳng thể nào tiếp tục chống đỡ lấy thân mình cô được nữa; nếu không phải là thân hình của John luôn đứng đằng sau để đỡ lấy lưng cô thì không biết cô đã đổ rạp xuống từ lúc nào. Cô thì thào gọi tên anh, tiếng gọi của cô ngân vang.

Hơi thở ấm áp của anh lướt vào tai cô khi cô nghe anh nói, đầu vẫn rúc vào tai cô. “Em thật quyến rũ, cưng à. Cái váy này đã luôn làm anh muốn phát điên. Anh thực sự muốn kéo cái váy lên, như thế này này.” Tay anh rời bầu ngực căng tròn và di chuyển xuống dưới hông của cô, và giờ thì chiếc váy dài của cô đã hoàn toàn bị anh nắm lấy trong bàn tay. Và rồi tay anh lại di chuyển lên phía ngang eo của cô, dùng đầu ngón tay vân ve trên chiếc bụng phẳng lì của cô. “Anh đã nghĩ đến việc trượt tay mình vào dưới quần áo em như thế này, và kéo nó lên như thế này đây.”

Cô rên lên khi anh trượt chiếc quần lót của cô xuống dưới hông, hoàn toàn mất tự chủ bởi cảm giác của một sự tiếp xúc đầy nhục dục. Đường như việc bán khỏa thân này lại làm cô cảm thấy mình thậm chí còn trần trụi và mỏng manh hơn bao giờ hết. Những ngón tay dài của anh trượt vào giữa hai chân của cô, và người cô thì cứ thế run lên khi anh vuốt ve và khám phá, chậm rãi làm người cô căng ra và đưa cô lên đến đỉnh của dục vọng.

“Em thật ngọt ngào và mềm mại làm sao,” anh thì thào. “Em đã sẵn sàng chưa?”

Cô cố gắng để có thể trả lời anh, nhưng tất cả những gì cô có thể làm chỉ là bật ra những tiếng thở gấp. Người cô thực sự đang nóng như lửa đốt, toàn thân cô rung lên, và anh vẫn giữ chặt cô bên người, những ngón tay chậm rãi tiến vào tận sâu trong cơ thể, vì anh biết khi nào thì cô thực sự muốn có anh và sẵn sàng với anh. Anh biết điều đó. Anh đã quá lão luyện để có thể biết được chuyện này, nhưng anh vẫn luôn đắm chìm trong sự tra tấn ngọt ngào khi anh cảm nhận được sự đụng chạm của cô.

Cô có một cảm giác rất gợi cảm, y hệt cái điều anh vừa nói với cô vậy; dục vọng của cô trỗi dậy như một bông hoa mềm mại dưới đôi bàn tay cũng như giọng nói trầm thấp của anh. Mỗi lần anh làm tình với cô, cô lại cảm thấy tự tin hơn với khả năng cho đi và nhận lại khoái lạc. Anh quá mạnh mẽ, thẳng thắn trong tình dục, quá kinh nghiệm đến nỗi cô muốn tát thẳng vào mặt anh mỗi khi nghĩ đến điều đó, nhưng cô cũng lại khám phá ra được rằng cô hoàn toàn có thể làm anh thỏa mãn. Thỉnh thoảng anh run lên với nỗi khát khao mãnh liệt khi tay anh chạm vào người cô; phải, chính người đàn ông này, người hoàn toàn có thể chinh phục bất cứ một người phụ nữ nào bằng vẻ nam tính khó cưỡng lại được của mình, lại có thể run lên vì ham muốn cô. Cô đã 28 tuổi rồi, và chỉ có lúc này, trong vòng tay của John, cô mới thực sự có thể chiêm nghiệm được sức hút của chính bản thân cũng như niềm khoái lạc mà cô có thể cảm thấy với tư cách là một người phụ nữ.

Cuối cùng thì cô cũng không thể chịu nổi nữa và bắt đầu cuốn theo anh, mắt cô tỏ rõ sự quyết liệt khi dùng tay trượt chiếc váy xuống và với lên tới chỗ anh, dùng tay giằng mạnh chiếc áo anh đang mặc. Anh bật cười, nhưng tiếng cười của anh nghe có vẻ phẫn khích chứ không phải là đùa vui. Và anh giúp cô thực hiện nốt cái việc đó. Hoàn toàn trần trụi và quấn chặt lấy nhau, họ có thể cảm thấy được sự tồn tại của đối phương rõ rệt hơn bao giờ hết. Anh chậm rãi tiến mạnh vào bên trong người cô, lần đầu tiên không hề tỏ vẻ thận trọng hơn thế trong việc này, và anh găm lên với vẻ hoàn toàn mất kiểm soát.

Michelle bật nảy lên khỏi giường trước cả khi John thức dậy vào buổi sớm ngày hôm sau, mặt cô sáng rực lên, “Em không cần phải tỉnh dậy,” anh găm lên với giọng khàn khàn và vẫn còn đang ngái ngủ. “Tại sao em không ngủ thêm một chút đi?” Thực ra anh rất thích khi nghĩ tới cái cảnh cô ngủ lơ mơ trên chính chiếc giường của anh, da dẻ trần trụi hồng hào và hoàn toàn kiệt sức sau một đêm làm tình với anh.

Cô vén mấy sợi tóc ra khỏi mắt, và ngay lập tức thân thể trần trụi của anh đập vào mắt cô. “Hôm nay em sẽ đi với anh,” cô nói, và cố nhanh chân tranh với anh bước vào phòng tắm.

Một vài phút sau anh cùng vào nhà tắm với cô, đôi mắt đen của anh nheo nheo lại sau lời tuyên bố của cô. Cô chờ nghe anh nói rằng cô không thể đi cùng với anh, nhưng thay vào đó anh chỉ lăm bằm, “Anh nghĩ thế cũng được. Miễn là điều đó khiến em vui.”

Tất nhiên rồi. Cô đã cho rằng John là một tay theo chủ nghĩa Sô-vanh quá bảo thủ và rằng anh sẽ luôn muốn quấn chặt cô lại vì vậy mọi lí do đối với anh đều không được chấp nhận. Cô biết cô có thể làm gì; và cô sẽ làm việc đó. Chỉ đơn giản là thế thôi.

Ba tuần tiếp theo đó niềm hạnh phúc dần dâng tràn trong lòng cô. Cô hoàn toàn tiếp quản những công việc liên quan tới giấy tờ của nông trại, làm ba ngày trong một tuần, và việc này khiến John có nhiều thời gian rảnh hơn rất nhiều vào buổi tối. Anh từ bỏ việc kiểm tra lại công việc của cô, vì anh chưa từng tìm thấy bất kỳ một sai sót nào. Vào những ngày còn lại trong tuần cô đi cưỡi ngựa với anh, hài lòng khi được làm việc cùng anh, và anh phát hiện ra rằng anh cũng rất thích khi có cô ở bên. Có những lúc anh cảm thấy nóng nực, bồn chồn và bức mình đến nỗi anh nghĩ mình hoàn toàn có thể biến luồng không khí xanh xung quanh mình chỉ thành những câu chửi thề cực kỳ ác ý, và rồi anh ngược lên và bắt gặp ánh mắt cô đang mỉm cười nhìn anh, và thế là sự bức tức của anh như không cánh mà bay. Anh có thể mong điều gì hơn nữa khi cô nhìn anh với ánh mắt ấy? Cô chưa từng tỏ ra khó chịu với bụi bẩn hay sự nóng nực, hay cả những mùi hôi. Mọi việc chẳng hề diễn ra theo như dự kiến của anh, và điều này thỉnh thoảng khiến anh cảm thấy khá buồn bực. Cứ như thể cô đang ẩn náu ở đây, chôn vùi bản thân ở cái thế giới độc lập này. Michelle mà anh từng quen lúc trước luôn cười nói, chế nhạo, tham gia các hoạt động xã hội, vui thú trước những buổi tiệc và nhảy múa. Còn Michelle đang ở bên anh đây thì lại hiếm khi nói cười, dù rằng số lần mỉm cười của cô là rất nhiều và thường thì phải mất một lúc anh mới nhận ra được điều đó. Một trong những số đó luôn có thể khiến anh và tất cả đám người làm có chút choáng váng, nhưng anh vẫn có thể nhớ tới nụ cười sáng lạn của cô, và anh tự hỏi nụ cười đó đã đi đâu mất rồi.

Nhưng việc có cô ở bên vẫn còn quá mới mẻ, và vì thế anh chẳng thấy phiền hà chút nào khi phải chia sẻ cô cùng với những người khác. Họ quấn quýt lấy nhau vào buổi tối với niềm đam mê cháy bỏng, và thay vì giảm đi, những ham muốn của họ chỉ càng thêm mãnh liệt. Ban ngày thì anh không ngừng khiêu khích cô, và đôi khi tất cả những gì anh muốn chỉ là ngắm nhìn cô và anh thấy thật khó khăn để tìm cách che đậy nó.

Một buổi sáng nọ Michelle ở lại căn nhà để xử lý giấy tờ; cô ở lại một mình vì Edie đã đi đến cửa hàng tạp phẩm. Và rồi tiếng chuông điện thoại reo vang lên, gián đoạn công việc của cô một lần nữa.

Cô đã phát câu lên khi thấy nó lại reo lên chói tai một lần nữa và buộc cô phải ngừng việc mình đang làm lại và xuống để trả lời. “Nhà Rafferty xin nghe.”

Chẳng có ai trả lời lại cả, dù vậy cô vẫn có thể nghe thấy tiếng thở sâu, chậm rãi, cứ như thể ai đó ở bên đầu dây kia đang cố gắng kiểm soát hơi thở của mình vậy. Dù vậy nó vẫn không phải chỉ là một “máy thở”; âm thanh phát ra không bị phóng đại lên một cách quá đáng.

“Xin chào,” cô nói. “Anh có nghe thấy tôi nói gì không?”

Một tiếng lách cách nhẹ vọng vào trong tai cô, cứ như thể người gọi điện ở đầu dây bên kia đã đặt máy nghe xuống một cách thật chậm rãi và thận trọng – y hệt cái cách anh ta thở vậy.

Anh ta. Bởi vì một số lý do nào đó cô không hề nghi ngờ rằng đó chính là anh ta. Thường thì người khác sẽ cho rằng đó chỉ là một đứa trẻ nào đó đang chơi đùa, hoặc chỉ đơn giản là gọi nhầm số, nhưng sự ớn lạnh lập tức quét khắp người cô.

Phảng phất đâu đây một mối đe dọa trong sự im lìm này. Lần đầu tiên trong vòng ba tuần nay cô cảm thấy mình bị cô lập và thậm chí là bị đe dọa, dù rằng thực tế là chẳng có bất kỳ một lý do nào rõ rệt chứng minh được điều đó. Cơn rùng mình liên tục chạy dọc sống lưng cô, và đột nhiên cô cảm thấy mình cần phải thoát khỏi căn nhà này, phải đi ra ngoài ánh nắng. Cô cần phải gặp John, chỉ để có thể nhìn thấy anh và nghe thấy những câu chữ thề thốt trầm thấp của anh, hay tiếng hát ngâm nga với một con ngựa hoặc với một con bê con đang hoảng sợ. Cô cần cảm nhận lại sức nóng của anh để có thể xua tan đi sự lạnh lẽo trong mối đe dọa vô hình ấy.

Hai ngày sau một cuộc gọi nữa lại đổ chuông, và cũng thật tình cờ, lần này cô vẫn là người trả lời điện thoại. “Xin chào,” cô nói. “Nhà Rafferty xin nghe.”

Im lặng.

Tay cô bắt đầu run lên. Cô cố căng tai ra và nghe ngóng sự im ắng ấy, kể cả những tiếng thở, và rồi tiếp theo đó là tiếng lách cách khi chiếc điện thoại ở bên kia đầu dây bị ngắt kết nối, và chỉ một lúc sau tiếng chuông điện thoại lại bắt đầu reo lên ầm ĩ. Cô cảm thấy một mối và ớn lạnh mà không hiểu nổi lý do vì sao. Chuyện gì đang diễn ra thế? Ai đang làm việc này với cô?

CHƯƠNG 8

Michelle bước nhanh tới phòng ngủ như một con mèo bị dọa cho xù lông, mái tóc óng mượt cứ thế áp vào khuôn mặt cô. “Em không muốn đi,” cô thốt lên, “Tại sao anh không hỏi em trước khi đồng ý với Abbie rằng chúng ta sẽ có mặt ở đó?”

“Bởi vì em chắc chắn sẽ đưa ra hết lý do này đến lý do khác để chống chế và nói rằng em không thể đi được, như em đang làm như đây này.” Anh bình tĩnh trả lời. Anh đã phải nhìn cô đi đi lại lại, ánh mắt thì sáng rực lên, và những bước chân của cô thì thể hiện rõ sự bồn chồn và lo âu. Đã gần một tháng rồi kể từ khi cô chuyển về nông trại sống cùng anh, vậy mà cô vẫn chưa thể làm quen được với số tài sản của anh, tất nhiên là trừ tài sản riêng của cô. Anh đã đưa cô chìa khóa của chiếc Mercedes và nói rằng cô có toàn quyền sử dụng nó, nhưng theo anh được biết thì cô chưa từng lái nó ra ngoài. Cô cũng không hề đi shopping, dù anh có thể chắc chắn rằng cô có tiền. Anh luôn nhận được những lời mời đến dự những bữa tiệc nướng vào buổi tối thứ Bảy từ những người hàng xóm – một điều đã dần trở thành truyền thống trong vùng, nhưng cô vẫn luôn tìm đủ mọi lý do thoái thác để không phải tham dự.

Anh đã luôn tự hỏi phải chăng cô cảm thấy xấu hổ vì đã bị rớt xuống tầng lớp thấp hơn trong xã hội, xấu hổ bởi vì anh không hề tính toán so đo về tiền bạc cũng như mối quan hệ phức tạp với những người đàn ông mà cô quen trước đó, nhưng anh lập tức gạt bỏ ngay cái suy nghĩ đó từ khi nó còn trong trứng nước. Không phải như thế. Giờ thì anh hiểu cô hơn lúc trước đây rồi. Mỗi đêm cô ở bên anh với một niềm ham muốn quá mãnh liệt, quá cháy bỏng, quá thiết tha. Anh đã có quá nhiều định kiến sai lầm về cô. Cô không hề khinh miệt những công việc lao động, chưa từng bao giờ như thế. Cô chỉ đơn giản là đã luôn trốn tránh nó suốt cuộc đời mình. Cô sẵn sàng làm việc. Chết tiệt, cô thậm chí còn khẳng khẳng đòi làm! Anh buộc phải trông chừng cô để tránh cho bàn tay cô khỏi bị bỏng nhem hết cả. Việc anh đang làm cũng tệ y hệt việc bố cô đã từng làm, sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để cô được vui vẻ, hạnh phúc.

Có lẽ cô xấu hổ bởi vì họ đang sống cùng nhau. Đây chỉ là một vùng nông thôn mà thôi, và ở nơi đây, mọi lý thuyết về đạo đức nghĩa lý cũng như tập quán phong tục thay đổi rất rất chậm. Sẽ không hề có nhiều người nhú mày trước mối quan hệ này của họ nếu như đây là Miami hay bất kì một thành phố lớn nào khác, nhưng rất tiếc họ không sống trong những thành phố rộng lớn ấy. John quá tự tin và kiêu ngạo đến nỗi chẳng bao giờ anh thêm quan tâm đến mấy câu chuyện tán gẫu lặt vặt đó cả; anh chỉ nghĩ đơn giản rằng Michelle là người phụ nữ của anh, với tất cả những ý muốn mãnh liệt nhất của mình. Cô là của anh. Anh đã đặt cô nằm dưới thân anh và biến cô thành người của mình, và mối liên kết bền chặt này chỉ càng thêm gắn bó sau mỗi lần anh làm việc đó.

Dù cho cái lý do muốn trốn tránh bữa tiệc của cô có là gì thì cũng đã đến lúc việc đó phải chấm dứt. Nếu cô cứ cố che giấu quan hệ của hai người bọn họ thì anh chắc chắn sẽ không để cô làm việc này thêm nữa. Cô cần phải thích nghi dần với cái khái niệm rằng cô là người phụ nữ của anh. Anh cảm nhận được rằng cô vẫn đang cố giấu một điều gì đó và không cho anh biết, một cách thật cẩn thận, cô đang cố xây lên bức tường ngăn cách giữa hai người, và điều này thực sự làm anh cảm thấy muốn phát điên. Đó không phải là khoảng cách giữa hai cơ thể. Ôi lay Chúa lòng lành, hoàn toàn không phải vậy. Cô luôn là một thứ chất lỏng mềm mại nóng rực lúc anh ôm cô trong vòng tay. Khoảng cách này có lẽ chính là ở trong tâm trí; có những lúc cô chỉ im lặng trầm ngâm, mọi tia lấp lánh như biến mất khỏi đôi mắt vẫn thường long lanh ấy, nhưng mỗi khi anh hỏi cô đang có chuyện gì xảy ra cô sẽ lại trốn tránh, và không một lời dò hỏi nào có thể khiến cô nói với anh về những gì cô vừa nghĩ tới.

Anh quyết tâm muốn phá hủy điều đó, cái điều đã khiến cô dần trở nên xa cách anh, dù cho nó có là gì đi chăng nữa; anh muốn được sở hữu cô trọn vẹn: cả tâm hồn lẫn thể xác. Anh muốn được nghe tiếng cô nói cười, khiến cô tức điên lên mà mất đi mọi quyền kiểm soát cũng như anh trước đây, được nghe thấy sự kiêu kỳ cùng nóng nảy ẩn chứa trong giọng nói của cô. Chúng đều là một phần con người cô, là những gì mà hiện tại cô luôn tìm cách che giấu, nhưng anh muốn có được nó. Chết tiệt, chẳng lẽ cô đang nhón chân đi lại quanh anh vì nghĩ rằng cô đang mắc nợ anh sao?

Cô vẫn cứ đi đi lại lại quanh căn phòng. Giờ thì cô ngồi xuống bên thành giường và nhìn anh chằm chằm, môi cô mím lại. “Em không muốn đi.”

“Anh tưởng em thích Addie.” Anh cời đôi bốt ra khỏi chân và đứng dậy để cời áo.

“Đúng thế,” Michelle nói.

“Vậy thì tại sao em lại không muốn tới dự bữa tiệc của cô ấy? Em đã gặp cô ấy kể từ khi em quay trở lại hay chưa?”

“Chưa, nhưng Cha vừa mới mất, và em thực sự không muốn phải đi ngoại giao hay giao lưu này nọ! Và cũng còn rất nhiều việc cần phải được giải quyết nữa.”

“Em không còn vin được vào cái lý do đó nữa đâu.”

Cô trừng mắt nhìn anh. “Em đã từng cho rằng anh là một người rất hay đi bắt nạt người khác từ khi em 18 tuổi, và trong vòng mười năm qua anh đã không làm được điều gì có thể khiến em thay đổi được cái ý nghĩ đó cả!”

Anh không thể kiềm chế được một nụ cười toe trong lúc cời nốt chiếc quần jeans ra. Cô chắc chắn sẽ rất đẹp nếu được đi trong một đôi giày cao gót. Đi đến bên chiếc giường, anh ngồi xuống bên cạnh cô và dùng tay xoa xoa lưng cô. “Hãy thoải mái đi em,” anh dỗ dành. “Em quen mọi người có mặt ở đó, và đây cũng là một bữa tiệc thân mật như bình thường thôi mà. Em đã từng rất thích những thứ này, chẳng phải vậy hay sao? Mọi việc vẫn như thế mà thôi, chẳng có thứ gì là thay đổi cả.”

Michelle để yên cho anh vỗ về mình và ôm cô vào trong lòng. Nếu cô nói rằng cô không hề có cảm giác an toàn khi rời xa nông trại thì điều đó sẽ thật điên khùng. Anh sẽ muốn biết vì sao, và rồi thì cô có thể nói gì với anh kia chứ? Rằng cô nhận được hai cuộc điện thoại gọi tới và người gọi tới đó không hề nói gì cả, chỉ lặng lẽ cúp máy thôi ư? Việc đấy vẫn thường xảy ra với nhiều người khác khi một ai đó quay sai số. Nhưng cô vẫn không thể xua tan đi cái cảm giác đáng sợ ấy – cảm giác run sợ mỗi khi có một mối đe dọa nào đó đang lơ lửng xung quanh cô nếu cô rời khỏi khuôn viên nông trại – nơi có John Rafferty cai quản. Cô thở dài, dụi mặt vào cổ anh. Chắc cô cũng chỉ đang phản ứng thái quá với một số điện thoại gọi nhầm đến mà thôi; cô vẫn luôn cảm thấy an toàn lúc ở nhà cũ một mình. Đây chỉ là một biến động nhỏ nếu so sánh với cuộc hôn nhân cũ của cô.

Cuối cùng cô cũng chịu đầu hàng, “Được rồi, em sẽ đi. Khi nào bữa tiệc sẽ bắt đầu?”

“Khoảng hai giờ.” Anh chậm rãi hôn cô, cảm nhận được sự căng thẳng đang dần rút ra khỏi cơ thể cô, nhưng dù vậy thì anh vẫn có thể thấy được một khoảng cách nhất định mà cô vẫn đang cố duy trì, cứ như thể tâm trí cô đang ở một nơi nào hoàn toàn khác vậy; và việc đó thực sự làm anh rất tức giận. Anh không thể chỉ ra chính xác vấn đề ở đâu, nhưng anh chắc chắn rằng việc đó là có thật.

Michelle trượt người khỏi vòng tay của anh, lắc lắc đầu trong lúc đứng dậy, “Anh chỉ cho em

đủ thời gian để kịp chuẩn bị sẵn sàng mà thôi, phải không nào?”

“Chúng ta có thể tắm chung,” anh mời mọc, thả đồng quần áo xuống dưới chân. John vươn căng vai ra, những cơ bắp rắn chắc của anh hiển hiện trên cơ thể cường tráng ấy, và Michelle chẳng thể nào rời mắt khỏi anh. “Anh không ngại bị muộn đâu nếu em cũng vậy.”

Cô nuốt xuống. “Cám ơn anh, nhưng anh cứ tắm đi.” Cô cảm thấy rất bất an về bữa tiệc này. Ngay cả khi không nhắc đến cái cảm giác ma ám ấy sau khi nhận được mấy cú điện thoại, cô vẫn không chắc rằng mình muốn đi. Cô không hề biết trong đám đông dự bữa tiệc này sẽ có bao nhiêu người biết về hoàn cảnh hiện tại của cô, nhưng cô chắc rằng mình không hề muốn người ta thương hại mình, hay quan tâm đặc biệt tới việc cô đang sống cùng John. Mặt khác, cô lại luôn nhớ rằng chẳng ai lại hiểm độc hay ác tính đến mức đó cả, và cô vẫn luôn yêu quý Addie Layfield cùng chồng cô ấy, Steve. Đây sẽ là buổi họp mặt của các gia đình với nhau, tính từ những ông/bà đã bảy mươi mấy tuổi như Frank và Yetta Campbell, tới những đứa con nít trong rất nhiều gia đình khác. Mọi người sẽ quây quần cùng nhau, cùng nói chuyện, cùng ăn đồ nướng và uống bia, trẻ con và một vài người khác sẽ bơi cùng nhau, và mọi việc sẽ tự dừng lại vào khoảng mười giờ tối.

John đang đứng chờ lúc cô bước ra khỏi nhà tắm. Cô tự chọn cho mình phong thái thật mát mẻ và thoải mái, mái tóc đen bóng mượt được cột gọn gàng ở phía sau lưng, và gương mặt cô cũng chỉ được phủ lên bởi một lớp phấn nhẹ. Trên người cô là một chiếc áo sơ mi màu trắng quá khổ, cùng chiếc quần trắng thùng thình ở phía dưới. Đôi giày xăng-đan của cô có cả đế và hai dây quai mỗi bên. Nếu bộ quần áo này được mặc bởi một người khác, chắc chắn sẽ bị chê là trông rất tùy tiện, nhưng Michelle thực sự trông rất đẹp và sang trọng trong bộ quần áo có chút kỳ cục này. Và thế là anh quyết định rằng cô hoàn toàn có thể mặc một cái bao tải lên người và khiến nó trông thật tuyệt trên người mình.

“Đừng quên mang theo bộ đồ bơi của em,” anh nói, chợt nhớ ra rằng cô vẫn luôn đi xuống bể bơi ở những bữa tiệc trước đây. Cô rất thích nước.

Michelle tránh mặt ra hướng khác, giả vờ như đang tìm kiếm một thứ gì đó trong ví. “Em sẽ không xuống bể tối nay.”

“Tại sao không?”

“Chỉ đơn giản là em không có tâm trạng mà thôi.”

Giọng cô lại trở về cái tông giọng đều đều, vô cảm mà anh vẫn luôn chán ghét; đó cũng chính là cái giọng cô thường giở ra mỗi khi anh cố gắng hỏi lý do vì sao mà thỉnh thoảng cô lại trở nên lặng lẽ và xa cách đến như thế. Anh nhìn cô sắc lẹm, mày nhíu lại. Anh chẳng thể nhớ nổi có lúc nào mà Michelle lại “không có tâm trạng” đi bơi. Cha cô thậm chí đã xây hẳn cho cô một cái bể bơi ngay năm đầu họ chuyển đến sống ở Florida, và cô đã dành cả ngày trời chỉ để ngâm mình và vẫy vùng trong đó. Sau khi cô kết hôn, chiếc bể chẳng còn được sử dụng tới và cuối cùng thì cũng bị rút cạn nước. Anh không cho rằng cái bể đó đã từng được đổ đầy lại một lần nào, và giờ thì nó thực sự rất cần được tu sửa trước khi có người muốn tái sử dụng.

Nhưng cô đã sống cùng anh gần cả tháng nay, và anh khá chắc rằng cô chưa từng bước xuống cái bể bơi một lần nào. Anh liếc mắt ra nhìn phía ngoài ban công và chỉ có thể nhìn thấy một góc của cái bể bơi, xanh mát và gọn sóng trong ánh nắng chiều. Anh không có nhiều thời gian để có thể đi bơi, nhưng tám năm trước anh vẫn cứ luôn khẳng khẳng muốn có một cái bể bơi thật lớn trong nhà và chi trả cho những chi phí tốn kém theo nó. Chỉ để cho cô. Chết tiệt, tất cả cái chỗ này được xây lên cũng chỉ là để dành cho cô: ngôi nhà to rộng, sự thoải mái tiện nghi, cái bể đó, và ngay cả chiếc xe Mercedes chết tiệt. Anh đã xây mọi thứ lên chỉ để dành cho cô, vẫn không chịu thừa nhận điều đó với bản thân mình. Tại sao cô lại không chịu dùng cái bể bơi

đó chứ?

Michelle có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của anh trên người cô trong lúc họ rời căn phòng, nhưng anh cũng không nói gì, và cô nhẹ nhõm nhận ra rằng anh cũng sẽ bỏ qua cho cô lần này. Có lẽ anh chỉ đơn giản chấp nhận rằng cô “không có tâm trạng” muốn bơi mà thôi. Ước gì anh biết được rằng cô muốn được bơi đến mức nào, cô thêm cái cảm giác được dòng nước mát lạnh đó bao phủ quanh làn da nóng nực của mình biết bao; nhưng cô vẫn không thể mặc bộ đồ bơi vào người, ngay cả là khi được bơi trong sự riêng tư được tạo nên bởi căn nhà này của John.

Cô biết rằng giờ đây những vết sẹo trên lưng mình đã mờ đi rất nhiều, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy kinh hãi khi nghĩ đến khả năng có người có thể sẽ nhìn thấy chúng. Cô luôn cảm nhận được sự hiện diện của chúng trên cơ thể theo cái cách rõ ràng nhất, dù rằng mỗi lần soi gương cô lại thấy được một sự thật hoàn toàn khác. Việc giấu đi những vết sẹo đã trở thành một thói quen, nó quen thuộc đến nỗi cô chẳng thể nào bỏ được. Cô sẽ không đời nào mặc hay cởi quần áo trước mặt John nếu cô có thể tránh được, một khi đã không thể, cô sẽ luôn giữ mặt mình luôn đối diện với anh, để anh không thể nhìn thấy được lưng cô. Việc đó xảy ra tự nhiên đến mức John chẳng thể nhận ra sự miễn cưỡng của cô khi phải cởi trần trước mặt anh. Vào mỗi đêm, khi họ cùng nhau ở trên giường, việc đó chẳng còn quan trọng nữa. Kể cả nếu có bật đèn ngủ thì ánh đèn cũng chỉ lờ mờ mà thôi, và lúc đó thì tâm trí John còn đang vướng bận những việc hoàn toàn khác. Dù vậy thì cô vẫn cứ khẳng khẳng muốn mặc một chiếc váy ngủ trước khi lên giường. Rồi nó cũng sẽ bị cởi ra, nhưng cô sẽ có thể mặc lại nó ngay khi cô thức dậy và ra khỏi giường. Mọi tế bào trong cô đều muốn trốn tránh việc phải giải thích về những vết sẹo đó với bất kỳ ai.

Bữa tiệc xảy ra theo đúng những gì cô đã dự đoán, với thức ăn tràn lan khắp nơi, những cuộc tán gẫu cùng những tiếng cười nói vui vẻ. Addie từng là một trong những người bạn thân nhất của Michelle, và cô ấy vẫn luôn như vậy – ấm áp, nồng nhiệt, và luôn giỏi ăn nói. Có vẻ như Addie đã tăng cân, vì đã có hai đứa con, nhưng khuôn mặt xinh đẹp của cô vẫn luôn bừng sáng với một vẻ hài hước hóm hỉnh đặc biệt. Steve, chồng của Addie, thỉnh thoảng thể hiện sự quan tâm của mình đối với những cuộc đối thoại bằng cách đặt bàn tay che lên miệng vợ. Và thường thì Addie mới chính là người cười lớn hơn bất kỳ ai hết mỗi khi Steve làm việc đó. “Đó là một câu chuyện cười ngày trước của hai bọn tớ” Addie nói với Michelle khi họ cùng nhau bày những chiếc bánh thịt chiên giòn Mexico ra đĩa cho bọn trẻ. “Khi bọn mình còn đang hẹn hò, anh ấy đã làm vậy để có thể hôn mình. Lay Chúa tôi, em trông tuyệt thật đấy! Có một người nào đó đang rất hài lòng với em kìa, và rồi mình sẽ nói rằng ‘một người nào đó ở đây có phải chính là một gã đàn ông lực lưỡng cao sáu thước ba. Ôi chúa ơi, tớ thậm chí đã từng muốn ngắt đi mỗi khi anh ấy nói chuyện với tớ! Nhớ chứ? Cậu đã khịt mũi và nói rằng anh ấy chẳng làm gì cho tớ cả. Nói dối, nói dối, hoàn toàn là nói dối nhé!” Addie lặp đi lặp lại câu nói với giọng điệu trẻ con, đôi mắt ánh lên niềm hạnh phúc, và Michelle không thể không cười cùng cô.

Ở phía bên kia bể bơi, John quay đầu về phía tiếng cười quen thuộc, và anh sững hờ người, hoàn toàn bị choáng ngợp trước khuôn mặt đang bừng sáng của Michelle khi cô cười đùa với Addie. Anh có thể cảm nhận được hạ thể đang cương lên của mình để rồi bản thân phải tự chủi thề, và cố hướng sự chú ý của mình trở lại cuộc nói chuyện về các trang trại và dịch chuyển vị trí đang đứng sao cho bản thân trông không quá lộ liễu. Tại sao cô không cười như thế thường xuyên hơn kia chứ?

Bất chấp sự dè dặt của bản thân, Michelle vẫn rất thích bữa tiệc. Cô vẫn luôn nhớ đến những buổi tụ họp thư giãn thoải mái, hoàn toàn khác hẳn đối với những buổi tiệc ăn tối phức tạp căng thẳng, những buổi tiệc trên thuyền, những bữa tiệc li hôn, những bữa ăn gây quỹ.... – những điều làm nên một cuộc sống mà John những tưởng cô vẫn luôn ưa thích, nhưng sự thật thì cô lại cảm thấy như phải chịu đựng chúng. Cô yêu thích những tiếng la hét của những đứa trẻ khi chúng cùng vui đùa trong bể bơi, vẩy nước lên bất kỳ một người nào đang đứng gần đó,

và cô cũng cảm thấy rất vui khi thấy không ai tỏ ra cáu bẳn vì bị ướt cả. Có thể điều đó sẽ giúp họ cảm thấy thoải mái hơn trong bầu không khí oi bức đến ngột ngạt, dù nước cũng chỉ làm dịu mát đi đôi chút. Cũng như hầu hết những bữa tiệc khác mà cô đã từng tham dự, đàn ông và phụ nữ thường có xu hướng tách thành những nhóm riêng; đàn ông thì thường bàn về công việc trong nông trại và thời tiết, còn nhóm phụ nữ thì lại chú tâm hơn vào mọi người xung quanh. Nhưng các nhóm cũng thay đổi liên tục, mọi người thường đổi chỗ cho nhau, và ngay khi lũ trẻ tỏ ra mệt lử và ngừng chơi đùa thì tất cả mọi người đều ngồi xúm lại một chỗ. John chạm nhẹ cánh tay của cô khi anh ngồi xuống bên cạnh cô, cử chỉ nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ chiếm hữu ấy đủ khiến người cô ngửa ran lên. Cô cố tránh việc nhìn chằm chằm anh như một đũa ngọc, nhưng cô cảm thấy như thể mọi người đều nhìn thấy người cô đang nóng lên đến mức nào. Má cô đỏ bừng lên, và cô cố liếc nhìn về phía anh và phát hiện ngay ra rằng anh cũng đang nhìn về phía cô với một như cầu bức thiết đến cháy bỏng.

“Chúng ta về nhà thôi,” anh nói với một giọng trầm thấp.

“Sớm thế sao?” Addie lên tiếng phản đối, nhưng ngay vào lúc đó họ đều nghe thấy một tiếng sấm nổ vang.

Theo bản năng, mọi người đều hướng nhìn lên bầu trời tìm kiếm dấu hiệu của một cơn bão để xua tan đi cái nóng dù chỉ trong chốc lát, và đổ đầy nước những con sông, những dòng suối nước chảy chậm. Ở hướng Tây, ngay phía trên vịnh Gulf, những tia chớp đã bắt đầu lóe lên và kéo theo những đám mây đen. Frank Campbell nói, “Chắc chắn một cơn mưa sẽ rất tốt cho chúng ta vào thời điểm này. Cả tháng nay trời không mưa rồi.” Cũng có một cơn bão vào cái ngày John đến thăm nông trại của cô lần đầu tiên kể từ sau khi cha mất, Michelle vẫn còn nhớ như vậy, và cũng một cơn bão khác nữa vào cái đêm họ lái xe về từ Tampathe – khi anh làm tình cùng cô lần đầu tiên. Ánh mắt của anh sáng bừng lên và chất chứa một loại thông điệp khó tả thành lời, và cô biết rằng anh cũng đang nghĩ đến những điều mà cô đang nghĩ tới.

Những cơn gió lớn đột nhiên xô mạnh tới từ phía Tây, mang theo nó mùi hương mát rượi của mưa và muối, sự hưng khởi của một cơn bão. Mọi người bắt đầu ôm lấy con mình và thu dọn đồ ăn, thu dọn các hiên nhà trước khi cơn mưa ập đến. Mọi người nhanh chóng chào tạm biệt nhau và chạy vào trong những chiếc xe tải thồ hay những chiếc ô tô con ở bến đỗ.

“Em vui chứ?” John hỏi trong lúc lái ngoặt sang hướng đường cao tốc.

Michelle vẫn đang còn mãi ngắm nhìn những tia chớp xé ngang bầu trời buổi đêm. “Vâng, em rất vui.” Cô tiến lại gần anh hơn, cố tìm kiếm một chút hơi ấm cho riêng mình.

Anh giữ chiếc xe tải đứng thật vững trước những cơn gió mạnh đang thổi tạt vào nó, cảm nhận được bộ ngực săn chắc của cô chà xát vào cánh tay của mình mỗi lúc cử động. Anh hít mạnh vào một hơi sâu trước phản ứng quen thuộc của cơ thể.

“Anh sao vậy?” Cô hỏi với vẻ buồn ngủ. Để trả lời lại câu hỏi này của cô, anh cầm lấy tay cô và ấn nó vào chỗ thớ vải chiếc quần jeans đang căng phồng lên của mình. Cô rên nhẹ một tiếng, và lướt những ngón tay mảnh khảnh của mình quanh chỗ đang căng lên đó trong lúc cơ thể cô tự động quán sát hơn vào người anh. Anh có thể cảm nhận được rằng khóa quần của mình đã bị bật mở; và rồi bàn tay của cô lướt vào phía bên trong và ôm chặt lấy vật nam tính kiêu ngạo, tay cô mềm mại và ấm áp. Anh gầm lên thành tiếng, thân thể giật lên đột ngột trong lúc cố gắng hướng sự tập trung của mình vào con đường trước mặt. Đây chính là một sự hành hạ ngọt ngào nhất mà anh có thể tưởng tượng, và anh nghiêng chặt rằng mình trong lúc bàn tay mềm mại của cô dịch chuyển xuống phía dưới sâu hơn nữa và nhẹ nhàng quán lấy cái vật đang cương cứng đó trước khi thực sự đẩy anh tới bờ vực của sự điên cuồng. Anh muốn cô, và anh muốn cô ngay tại thời điểm này. Quay mạnh cần lái, anh đổ chiếc xe tải ngay vào phía bên đường.

“Tại sao chúng ta lại phải dừng xe?” Michelle lầm nhấm. Anh tắt chiếc đèn ở phía trên và nhanh chóng quần lấy cô, làm bầm một lời giải thích khó hiểu. “John! Chúng ta đang ở trên đường quốc lộ đấy! Bất kỳ ai cũng có thể đi qua và nhìn thấy chúng ta!”

“Trời đang tối và lại đang mưa nữa,” anh nói trong lúc tay vẫn đang cởi khóa dọc eo cô và cởi nhanh quần cô xuống. “Chẳng ai có thể nhìn vào trong cả.”

Cô rất thích được trêu đùa với cơ thể anh, khiêu khích anh và khiêu khích chính bản thân mình với việc được cảm nhận sự cương cứng của anh trong chính bàn tay của mình, nhưng cô đã nghĩ rằng ít nhất thì anh cũng có thể chờ cho tới lúc họ về đến nhà. Đáng lẽ ra cô phải biết nhiều hơn thế mới phải. Anh không hề quan tâm đến việc liệu họ có đang ở trên giường hay không; sự khao khát của anh luôn mãnh liệt và cần phải được giải quyết ngay tức khắc. Cô trở nên mềm nhũn trước sự chuyển động của đôi môi cũng như bàn tay của anh, nhanh chóng không còn quan tâm tới bất kỳ thứ gì khác nữa.

Cơn mưa hắt nước xối xả vào cửa kính của chiếc xe, mạnh đến nỗi cứ y hệt như thể họ đang ngồi dưới một thác nước vậy. Cô thậm chí còn chẳng thể nào nghe nổi những âm thanh khiêu gợi bên tai mình trong lúc anh trượt vào giữa chiếc ghế và nâng người cô lên. Cô bật khóc thành tiếng trước sự xâm nhập của anh, cơ thể cô được gói gọn trong bàn tay của anh, và trái đất như thể xoay xung quanh họ trong cơn lốc đê mê này.

Sau khi cơn mưa đã dứt, người cô hoàn toàn đã mất hết khí lực trong cánh tay của anh trong lúc anh bế cô vào trong nhà. Tay cô ôm quần quanh cổ anh trong lúc anh cúi xuống để nhẹ nhàng đặt cô lên giường, và sau khi tắt hết các loại đèn, anh cũng đuổi người ra và nằm trên giường cùng với cô. Cô đã hoàn toàn kiệt sức nhưng cũng hoàn toàn thỏa mãn, cơ thể cô vẫn còn đang chất chứa đầy chút tàn dư của lần ân ái vừa rồi. Anh đặt lên môi cô một nụ hôn sâu thắm thắm, chà xát bàn tay quanh gò ngực săn chắc và vùng bụng thon thả của cô. “Em có muốn anh cởi đồ giúp không?” anh lầm nhấm.

Cô rúc vào cổ anh, “Không, em sẽ tự cởi đồ ngay thôi. Chỉ là hiện tại em chưa muốn cử động hay làm gì hết.” Bàn tay to lớn thô ráp của anh dừng lại trên bụng cô, rồi nhanh chóng trượt xuống phía dưới, “Lúc này chúng ta chẳng dùng gì cả.”

“Không sao đâu,” cô nhẹ nhàng xoa dịu anh. Đây không phải là thời điểm để việc đó có thể xảy ra. Chu kỳ của cô vừa mới kết thúc, và đây cũng là một trong những lý do khiến anh bùng nổ một cách không thể kiểm soát như vậy.

Môi anh lướt qua trên người cô với những nụ hôn nồng ấm và nhanh chóng. “Anh xin lỗi, em yêu à. Anh đã quá khao khát muốn có em, anh nghĩ rằng mình đang quay lại thời niên thiếu rồi ấy chứ.”

“Không sao đâu,” cô nói một lần nữa. Cô yêu anh nhiều đến nỗi cả người cô đã phải run lên vì điều đó. Có lúc tất cả những gì cô có thể làm chỉ là cố ngăn bản thân khỏi việc rên rỉ quá nhiều, bởi cô quá sợ hãi khi nghĩ đến khả năng rằng nếu cô làm như vậy thật, anh sẽ bắt đầu đặt ra một khoảng cách giữa hai người bọn họ, trở nên cảnh giác hơn với những vương mắc. Vào một thời điểm nào đó việc này rồi cũng sẽ kết thúc, nhưng cô muốn nó kéo dài lâu nhất có thể. Chẳng có gì xảy ra chỉ vì cô đã đến dự bữa tiệc cả; thực tế, chuyển đi còn là một trải nghiệm thật tuyệt vời.

Vào những ngày sau đó, cô vẫn luôn cười run khi nghĩ đến niềm hạnh phúc này mỗi khi cô nghĩ về đêm hôm ấy. Chẳng còn gì lạ lùng xảy ra nữa ngoài những cuộc điện thoại hết sức thông thường, và dần dần tâm trí cô thả lỏng, hoàn toàn tin rằng thực sự chẳng có gì là bất thường khi nhận được những cú điện thoại đó cả. Cô vẫn chỉ muốn ở lại trang trại làm việc

cùng với mọi người thay vì đi ra ngoài giao lưu và mua sắm, nhưng trước sự thúc giục của John cô bắt đầu sử dụng chiếc Mercedess để đi lại trong những khu vực gần đó và thỉnh thoảng tới thăm nhà bạn một mình trong những ngày không đi ra ngoài nông trại cùng với anh hay những ngày làm xong việc trong văn phòng. Rất nhiều lần cô tự lái xe tới thăm lại ngôi nhà của cô để kiểm tra mọi thứ. Nhưng cái tĩnh lặng của nó làm cô thực sự sợ hãi. John đã trả tiền và để căn nhà lại có điện, dù anh chưa hề nhắc tới việc cô chuyển tới nhà cũ sống tiếp nhưng cô cũng không muốn nhắc gì tới việc này cả. Cô không thể rời bỏ anh, không phải lúc này; cô đang hoàn toàn không thể tự lực được, cô yêu anh tuyệt vọng tới nỗi mà chính cô cũng biết rằng chắc chắn mình sẽ ở lại với anh cho tới khi anh bảo cô rời đi.

Một buổi chiều thứ Hai nọ cô đang đi ra ngoài mua vài thứ lặt vặt cho John, và trong lúc quay về cô dự định ghé qua nhà để kiểm tra mọi thứ lại một lần nữa. Cô dạo quanh những căn phòng lớn, kiểm tra xem liệu có bất cứ một ống nước nào bị rò hay bất kỳ thứ nào cần được sửa chữa. Nhưng thật lạ là; dù cho cô cũng chưa xa nhà lâu đến thế, nhưng căn nhà này ngày càng khác lạ, cứ như thể nó không còn là căn nhà của cô nữa vậy. Thật khó để nhớ lại nó đã từng trông như thế nào trước khi John Rafferty bước vào vào cuộc sống của cô một lần nữa; sự hiện diện của anh ở nơi đây trở nên mãnh liệt đến nỗi nó khiến mọi thứ trong quá khứ hoàn toàn bị lu mờ – khi mà vẫn chưa có sự hiện diện của anh xung quanh. Những cơn ác mộng của cô đã gần như đã biến mất, và ngay cả khi cô có gặp phải nó, ngay khi thức dậy cô cũng sẽ tìm thấy anh nằm ngay cạnh cô trong đêm tối, mạnh mẽ và ấm áp. Càng ngày cô càng cảm thấy dễ dàng hơn trong việc tin tưởng anh và chấp nhận sự thật rằng cô không hề chỉ có một mình dù cho có bất kể thứ gì xảy ra đi chăng nữa.

Trời ngày càng tối dần, và những chiếc bóng đã phủ dài hơn trong căn nhà; cô cẩn thận khóa lại cánh cửa trước khi bước về phía chiếc xe. Đột nhiên người cô lạnh run, cứ như thể có thứ gì đó thật lạnh lẽo đã chạm vào người vậy. Cô quay đầu liếc nhìn mọi vật xung quanh, nhưng mọi thứ đều rất rất bình thường. Những con chim đang hót trên cành cây, côn trùng thì ngâm thành tiếng. Nhưng trong một khoảnh khắc cô lại có thể cảm nhận thấy cái lạnh đó một lần nữa, cái cảm giác bị đe dọa bởi một ai đó. Lạ thật đấy. Thực tế nói với cô rằng thực ra thì chẳng có gì xung quanh cô lúc này được cả, nhưng ngay khi vào được trong xe cô vẫn nhanh chóng khóa cửa xe lại. Cô bật cười với chính bản thân mình. Đầu tiên thì những cú điện thoại lạ lùng khiến cô như bị ma ám, và giờ thì cô lại “cảm nhận” thấy một thứ gì đó trong không khí.

Bởi vì có rất ít xe đi lại trên đường từ nông trại của cô tới khu nhà của John nên Michelle thường không hay dùng tới gương chiếu hậu. Đường khá là hẹp nên cô queo xe về phía bên phải để nhường đường cho chiếc xe đằng sau. Nhưng chiếc xe đó lại kéo giạt xe cô, và cô chỉ kịp nhìn lướt qua nó khi nó bất thành linh vượt lên trước xe cô.

“Nhìn đường đi chứ!” cô hét lên, ngoặt tay lái sang bên phải, nhưng đáp lại cô chỉ là một âm thanh ken két của tiếng kim loại ma sát. Do nhỏ hơn chiếc xe kia nên chiếc Mercedes của cô đã bị đẩy mạnh sang phía bên phải của mặt đường. Michelle đạp mạnh vào phanh lái dưới chân ngay lúc cô cảm nhận được hai cái bánh xe phải bị mắc kẹt trong đám sỏi đất phía bên lề đường, khiến cho trọng lượng của chiếc xe càng thêm dồn về bên đó. Cô vật lộn với chiếc bánh lái, quá sợ hãi đến mức cô không thể thốt ra bất cứ lời chửi thề nào dành cho người lái xe kia.

Chiếc xe đó lập tức phóng qua, và bằng một cách nào đó cô lại có thể xoay sở khiến chiếc Mercedes quay trở lại trên mặt đường. Cả người run rẩy, cô đạp chân phanh để cho xe dừng lại và dựa đầu lên trên chiếc bánh lái, và rồi lại ngồi thẳng người dậy khi cô nghe thấy tiếng kết của bánh xe. Chiếc xe kia đã phóng đi thật, nhưng giờ nó đang quay đầu lại trong một vòng chữ U thật lớn. Cô chỉ hy vọng rằng dù đó có là ai đi chăng nữa thì cũng có một ít tiền bảo hiểm hàng năm. Đó là một chiếc Chevrolet lớn màu xanh. Cô có thể chắc rằng một người đàn ông đang cầm lái, bởi vì hình dáng to lớn của anh ta. Chỉ là hình dáng mà thôi, bởi vì có vẻ như hiện giờ anh ta đang đeo một thứ gì đó đen đen trên đầu, y như là một chiếc mặt nạ vậy. Cảm giác lạnh lẽo đó lại quay trở lại một lần nữa. Cô lập tức hành động theo bản năng, ấn mạnh chân vào

bàn ga, và ngay lập tức chiếc Mercedes vượt ào lên phía trước. Chiếc Chevrolet lại dồn đường cô một lần nữa, và cô kéo mạnh chiếc bánh lái sang một bên. Cô gần như là đã chạm phải chiếc xe Chev kia. Chiếc Chevrolet kia đâm vào bộ phận giảm xóc phía sau xe cô khiến chiếc xe nhỏ bé của cô quay một vòng gây cho cô cảm giác buồn nôn trước khi trượt về bên lề đường dọc một dải cát rộng lớn và đập vào một cây thông khổng lồ trước khi lún xuống đồng bùn ẩm ướt chứa đầy cỏ dại.

Cô nghe thấy tiếng chính mình hét lên, nhưng chấn động mạnh vừa rồi cũng đã chặn lại tiếng hét của cô. Hoàn toàn sững sờ, cô dựa đầu vào một bên cửa kính đã bị vỡ một phần trong chốc lát trước khi sự kinh hoàng khiến cô tìm cách để thoát khỏi đồng bùn lầy này. Cô dò dẫm tìm lấy tay cửa, nhưng không thể nào đẩy nổi chiếc cửa ra. Cây thông kia đã chặn lấy nó. Cô cố trườn người sang chiếc ghế ngồi bên cạnh để vươn tới cánh cửa kia, và chỉ tới lúc đó thì cô mới nhận ra rằng mình vẫn đang bị dây thắt an toàn buộc chặt vào ghế. Lóng ngóng, cô ráo rức tìm chiếc Chevrolet kia, trong khi cởi chiếc đai an toàn ra và đổ nhào người xuống cùng lúc đó, phổi cô phập phồng lên xuống vì cô cần quá nhiều không khí để có thể bình tĩnh lại.

Điếng người, cô cúi người xuống bên hàng rào và cố đóng tai lên lắng nghe, nhưng ngoài tiếng thở lên xuống của chính bản thân và nhịp đập như đã muốn vỡ tung trong lồng ngực thì cô chẳng còn nghe thấy gì nữa cả. Thói quen cũ quay trở lại, và cô dùng lại cái mẹo vặt cũ mà mình đã từng dùng để làm bản thân bình tĩnh lại sau những cơn nổi điên của Roger trước đây, cô hít vào một hơi thật sâu và nín thở. Gần như ngay sau đó, sự vận động này đã giảm nhịp tim của cô lại, và những tiếng gầm động cơ ngày càng nhỏ dần. Cô chẳng còn có thể nghe thấy gì nữa cả. Ồi lạy chúa, hắn ta đã dừng lại ư? Một cách cẩn trọng cô chăm chú nhìn về phía trước, nhưng chẳng thể tìm được chiếc xe Chevrolet nào màu xanh nào cả. Dần dần cô nhận ra rằng nó đã đi mất rồi. Hắn ta đã chịu dừng lại. Cô chập choạng bước tới bên đường và quay đầu nhìn về cả hai phía, nhưng mặt đường hoàn toàn trống rỗng. Cô không thể tin rằng điều đó đã xảy ra. Hắn ta đã muốn ép xe cô xuống đường điên cuồng tới mức nào, không chỉ một lần, mà là những hai lần. Nếu chiếc Mercedes nhỏ con này đâm phải một trong những chiếc cây thông to đứng ở phía trước mặt kia thì rất nhiều khả năng rằng cô đã bị giết chết rồi. Bất kể người đó có là ai, hắn ta chắc hẳn biết rằng chiếc xe Chevrolet nặng ký đó hoàn toàn có thể đẩy cô ra khỏi mặt đường và dồn xe cô mà không hề gây nguy hại gì tới bản thân hắn ta cả. Hắn ta đã muốn giết cô.

Năm phút sau một chiếc xe khác đi qua và dừng lại; nó cũng màu xanh, và trong một khoảnh khắc ngắn ngủi cô cảm thấy vô cùng sợ hãi với ý nghĩ rằng chiếc Chevrolet rất có thể đang quay lại, nhưng càng nhìn lâu hơn cô càng chắc rằng đây hoàn toàn không phải chiếc Chevrolet đó, nó thậm chí còn không thuộc hàng Chev và cũ hơn chiếc xe kia rất nhiều. Cô bước chân loạng choạng ra tới giữa mặt đường, giơ tay ra vẫy chiếc xe. Tất cả những gì cô có thể nghĩ tới lúc này là John. Cô muốn được gặp John. Cô muốn anh ôm cô thật chặt và giúp cô xua tan đi nỗi kinh sợ trong lòng với sức mạnh cùng sự quan tâm nơi anh. Giọng cô run lẩy bẩy, khi cô dựa người vào tấm kính và nói với người đàn ông trẻ tuổi “Làm ơn hãy gọi cho John Rafferty. Nói với anh rằng tôi vừa gặp tai nạn. Và bảo anh ấy rằng tôi vẫn ổn.”

“Chắc chắn rồi, thưa cô,” cậu thanh niên nói. “Tên cô là gì nhỉ?”

“Michelle”, cô nói. “Tên tôi là Michelle.”

Cậu thanh niên chăm chú nhìn vào chiếc xe ở sát sườn cây thông “Có vẻ như cô cũng cần có một cái xe kéo. Cô chắc rằng cô vẫn ổn chứ?”

“Tôi không bị thương. Chỉ cần cậu nhanh lên thôi, tôi xin cậu đấy.”

“Chắc chắn rồi.”

Không biết là John hay chàng trai trẻ đó đã gọi cảnh sát tới, bởi họ đến từ hướng đường đối diện gần như ngay tức thì. Chỉ chưa đầy mười phút kể từ lúc cậu thanh niên tạt xe lại, nhưng ngay cả trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó thì mọi việc cũng đã trở nên tăm tối hơn một cách đáng kể. John mở cánh cửa ngay khi chiếc xe tải phanh lại và nhanh chóng bước ra khỏi xe, sốt sắng sải chân bước hướng tới chỗ cô. Cô thì lại chẳng thể tiến tới gần anh hơn nữa bởi người cô đang run lẩy bẩy. Dưới hàng râu, đôi môi của anh đang mím chặt lại.

Anh bước quanh người cô, kiểm tra kỹ càng từ đầu tới chân. Và chỉ tới khi anh không thể tìm thấy bất kỳ một giọt máu nào trên người cô thì anh mới ôm cô thật chặt vào trong lồng ngực, tay anh ghì chặt người cô như thể muốn nghiền nát thân hình cô vậy. Anh vùi bàn tay to lớn của mình vào trong mái tóc vàng óng của cô và cúi đầu xuống cho tới khi cằm anh chạm được tới vầng thái dương của cô. “Em thực sự ổn chứ?” Giọng anh vang lên khàn khàn.

Cô vòng tay ôm chặt lấy eo anh “Em đã cài dây an toàn, John ạ.” Cô thì thầm.

Một giọt nước mắt lăn xuống má Michelle. “Chúa ơi, vào cái lúc mà anh nhận được cú điện thoại đó” Giọng anh vỡ òa, bởi lẽ anh chẳng thể nào diễn tả được bản thân đã cảm thấy tuyệt vọng tới mức nào dù cho rằng cậu bé nạn nhân vẫn luôn miệng bảo đảm rằng cô vẫn ổn. Anh phải được tận mắt được nhìn thấy cô, được ôm cô trong vòng tay mình, trước khi có thể thực sự tin tưởng rằng cô ko hề bị thương. Nếu lúc đó anh nhìn thấy bất cứ một giọt máu nào trên người cô thì chắc hẳn anh đã nổi điên lên thật rồi.

Chỉ cho tới bây giờ thì nhịp tim của anh mới bắt đầu ổn định trở lại, và anh nhìn với tới chiếc xe qua đầu Michelle. Viên cảnh sát đi tới bên bọn họ, với một tập ghi chép trong tay. “Cô có thể trả lời một vài câu hỏi chứ, thưa cô?”

John bỏ tay khỏi người cô nhưng vẫn tiếp tục đứng ngay cạnh đó khi cô khai báo với viên cảnh sát một vài câu hỏi thông thường về tên tuổi và số hiệu bằng lái xe. Khi ông ta hỏi việc tai nạn đã xảy ra như thế nào, người cô bắt đầu trở nên run rẩy.

“Một chiếc xe đã muốn đẩy tôi ra rìa đường,” cô lắp bắp nói. “Một chiếc Chevrolet màu xanh.”

Viên cảnh sát ngẩng đầu lên, ánh mắt ông ta ánh lên niềm hứng thú khi phát hiện vụ tai nạn này còn liên quan đến một việc hệ trọng hơn những vụ tai nạn bình thường. “Đẩy cô ra rìa đường ư? Bằng cách nào?”

“Anh ta đã ép sát phía bên xe của tôi” cô nghiêng rằng để giữ cho chúng khỏi run rẩy. “Anh ta cố tình muốn đẩy tôi ra rìa đường.”

“Có thể anh ta đã không tới gần, và em đã quá hoảng sợ mà bẻ lái sang bên đường thôi phải không?” John hỏi, lông mày anh cau lại.

“Không! Anh ta đã cố muốn đẩy xe em ra khỏi làn đường chính. Em đã đạp mạnh phanh và anh ta cũng đã đi qua xe em, nhưng rồi anh ta lại vòng đầu xe và quay lại lần nữa.”

“Hắn ta đã vòng xe lại ư? Cô biết người đó chứ?” Viên cảnh sát ghi chép lại một vài dòng vào tập ghi chép trên tay của mình.

“Không, anh ta không dừng xe lại. Anh ta đã thực sự muốn đâm vào tôi. Anh ta đâm vào xe tôi, và thế là tôi bẻ tay lái sang phía bên đường, và rồi đâm thẳng vào cây thông kia.”

John gật đầu ra hiệu với viên cảnh sát và họ bước cùng nhau về phía chiếc xe, cúi người xuống để có thể quan sát thiệt hại một cách kỹ lưỡng hơn. Họ trao đổi với nhau một số chuyện

gì đó mà Michelle chẳng thể nghe nổi, nhưng cô cũng không tiến lại gần hơn. Cô chỉ đơn giản là đứng bên lề đường, lắng nghe những âm thanh trong lành của Florida lúc chạng vạng. Mọi việc đang trở nên quá rối loạn. Làm sao những chú dế vẫn có thể cất lên những tiếng kêu vui vẻ đến vậy khi mà ở đây vừa có ai đó muốn giết người cơ chứ? Cô vẫn còn đang bị choáng ngợp bởi sự việc vừa xảy ra, cứ như thể chẳng có việc nào trong số những việc vừa diễn ra kia là thật cả. Nhưng việc chiếc xe gặp xảy sát là có thật. Chiếc xe Chevrolet xanh kia là có thật, và người đàn ông đeo chiếc mặt nạ đen ngồi trong xe cũng có thật.

Hai người đàn ông lại quay lại chỗ cô đang đứng. John thận trọng xem xét cô; mặt cô trắng bệch, ngay cả khi đang đứng trong bóng tối ngày một lớn dần. Cô vẫn còn rất hoảng sợ. Mercedes là một chiếc xe đắt tiền; chẳng lẽ cô sợ rằng anh sẽ chỉ trích cô chỉ vì cô làm hỏng nó ư? Trước đây cô chưa từng phải lo những việc như này, chưa từng phải tính toán tới bất cứ việc gì cả. Cô có làm hỏng chiếc xe nào đi chăng nữa thì đó cũng chưa bao giờ là một vấn đề quan trọng; cha cô sẽ có thể lập tức sửa chiếc xe ngay, hoặc đơn giản là sẽ mua cho cô một cái mới. Chết tiệt, dù rằng anh không lấy làm hạnh phúc gì về việc cô đã phá hỏng chiếc xe đó, nhưng anh không phải là một kẻ cuồng ô tô, dù cho chúng có đắt tới mức nào. Mọi việc sẽ khác nếu cô làm một con tốt mã bị thương. Anh chỉ cảm thấy biết ơn vì cô đã không bị làm sao cả.

“Được rồi, ổn rồi,” anh nói, cố gắng xoa dịu cô trong lúc anh đỡ lấy tay cô và bước cùng cô về cái xe tải, “Anh có giấy bảo hành xe mà. Em ổn rồi, và đó là điều quan trọng nhất. Bình tĩnh lại nào. Anh sẽ đưa em về nhà ngay khi viên cảnh sát hoàn thành bản báo cáo của ông ta và có xe đến kéo xe đi.”

Cô nắm chặt cánh tay của anh. “Nhưng thế còn...” Anh hôn cô và xoa lấy vai cô “Anh nói là mọi việc ổn rồi mà, cưng à. Anh có bị điên đâu. Em không cần phải xin lỗi.”

Người Michelle bắt chợt cứng lại, cô ngồi trong chiếc xe tải, mắt đờ đẫn dõi theo hình bóng anh quay lại với viên cảnh sát. Anh đã không tin lời cô nói, không ai tin cô cả. Sự việc cũng giống y hệt như trước đây, khi chẳng ai có thể tin được rằng một Roger Beckman hào hoa, phong độ lại có thể hành hung vợ của mình, bởi quá rõ ràng rằng anh ta thực sự rất yêu cô ta. Đúng là mọi việc xảy ra một cách thật quá khó tin. Ngay cả cha cô cũng nghĩ rằng cô chỉ đang cường điệu hóa vấn đề mà thôi.

Cả người cô lạnh muốn run lên, ngay cả khi nhiệt độ trong xe đã được chỉnh lên vào khoảng chín mảy độ (độ F). Cô đã bắt đầu tin, bắt đầu chấp nhận rằng John vẫn luôn đứng ngay bên cô, như một khối granite vững chắc không thể lay chuyển, và luôn có mặt mỗi khi cô cần đến anh. Lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài, cô không còn cảm thấy cô độc nữa. Anh đã có mặt ở đó, luôn sẵn sàng gánh vác mọi trách nhiệm và gánh nặng giúp cô. Nhưng bỗng dưng mọi thứ lại trở về nguyên trạng như trước đây, và cô lại cảm thấy lạnh lẽo và cô độc một lần nữa.

Cha cô đã cung cấp đầy đủ mọi thứ cho cô, nhưng ông đã quá yếu đuối để có thể đối mặt với sự thật phũ phàng. Roger luôn khiến cô ngập chìm trong những món quà đắt tiền, cưng chiều cô hết mực với mong muốn có thể bù đắp lại được những tổn thất về tinh thần và những vết bầm tím trên người cô. John đã cho cô một chỗ để sinh sống, thức ăn hàng ngày, niềm thỏa mãn đến cực điểm về thể xác, nhưng giờ, anh cũng giống như họ, luôn quay mặt đi trước mỗi đe dọa thực sự. Nhưng cũng quá khó để anh có thể tin một câu chuyện phi lý đến vậy. Làm sao một ai đó lại có thể muốn giết cô được kia chứ?

Cô không biết lý do đó là gì, nhưng chắc chắn là có ai đó muốn làm vậy. Và việc này chắc hẳn phải có liên quan tới những cú điện thoại kia. Chúng tạo ra cho cô một cảm giác kinh sợ, bất an giống y hệt lúc cô bước vào trong chiếc xe. Chúa ơi, chẳng lẽ hắn ta vẫn luôn theo dõi cô từ lúc cô ở nhà ư? Hắn ta đang đợi cô ư? Hắn ta có thể ở bất kỳ nơi đâu. Hắn chắc chắn biết cô, nhưng cô thì lại không hề biết hắn, và cô lại cô độc một lần nữa. Cô vẫn luôn cô độc, nhưng chỉ là cô chưa nhận ra điều đó. Trong một khoảng thời gian cô đã tin tưởng, hy vọng, và sự đối lập với

cảm giác ấm áp đó, cảm giác được che chở đó dường như chỉ làm sự thực lạnh lẽo đó buồn giá hơn.

Chiếc xe kéo xuất hiện với những ánh đèn vàng lóe sáng và ngay lập tức kéo chiếc Mercedes lên. Michelle hồ hững nhìn theo hướng chiếc xe khi nó bị kéo lên. Cô thực lòng chẳng hề quan tâm một chút nào tới thiệt hại mà chiếc xe gặp phải ở phía bên cửa trái. John nghĩ cô chỉ bịa nên một câu chuyện hão huyền về sự cố mình gặp phải để không phải chịu trách nhiệm vì đã làm hỏng nó. Anh không tin tưởng cô. Viên cảnh sát cũng vậy. Đáng lẽ ra phải xuất hiện một vết sơn xanh ở bên cánh trái, nhưng rõ ràng rằng sự va quệt với cây thông lớn ven đường đã xóa đi mọi vết tích về nó. Có lẽ đất bẩn đã lấp lên nó. Hoặc cũng có thể nó quá tối và mọi người không thể phát hiện ra nó. Dù là lý do gì đi chăng nữa thì họ cũng không hề tin lời cô nói – đó mới là vấn đề đối với Michelle. Trên đường về nhà, cô hoàn toàn câm lặng. Edie chạy ra mở cửa, nhìn họ với ánh mắt lo lắng, rồi nhanh chóng chạy lên phía trước trong lúc Michelle trượt người ra khỏi chiếc xe.

“Cô cậu vẫn ổn đấy chứ? John chạy ra khỏi nhà điên cuồng cứ như ngày tận thế đã đến tới nơi rồi mà chẳng hề chịu nói cho chúng tôi bất cứ một điều gì khác ngoại trừ rằng cô đã gặp tai nạn.”

“Cháu vẫn ổn,” Michelle mấp má môi. “Cháu chỉ cần tắm qua một lát thôi. Người cháu lạnh cóng cả rồi.”

John cau mày rồi chạm thử nhẹ vào cánh tay cô. Đúng là nó đang lạnh như đá vậy, dù rằng trời đang nóng đến như vậy. Cô không bị thương, nhưng rõ ràng cô đã rất sốc.

“Pha chút café đi,” anh nhìn Edie ra lệnh, rồi chỉ Michelle lên cầu thang “Tôi sẽ tắm cho cô ấy.”

Một cách chậm rãi, Michelle giăng tay mình ra khỏi người anh. Mặt cô rất bình tĩnh. “Không, em sẽ tự tắm. Ẽm ổn mà. Chỉ cần anh cho em vài phút riêng tư thôi.”

Sau khi nhanh chóng dội làn nước nóng qua người, cô đi xuống dưới tầng và uống một cốc café, thậm chí còn xoay sở để ăn hết một ít thức ăn mà Edie đã chuẩn bị sẵn cho mình.

Đêm hôm đó là đêm đầu tiên cô không thể đáp lại anh. Anh thực sự rất cần cô, cần đến tuyệt vọng, để anh có thể tự trấn an bản thân rằng cô thực sự ổn. Anh cần đảm bảo mối quan hệ gắn kết giữa anh và cô, để có thể trói chặt cô lại với anh như ngày nào. Nhưng dù anh cố nhẹ nhàng hay ngọt ngào ra sao thì người cô vẫn lộ rõ vẻ căng thẳng dưới bàn tay to khỏe của anh. Cô vẫn im lặng, cứ như thể cô đang giữ khoảng cách với anh vậy.

Cuối cùng thì John cũng chỉ ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng mơn trớn vuốt ve cô tới khi cô ngủ – tới khi cơ thể của cô mềm mại dần trong tay anh. Nhưng anh không tài nào ngủ nổi, cơ thể anh nóng rực với đôi mắt mở rộng. Chúa ơi, anh đã có thể mất cô dễ dàng đến thế nào!

CHƯƠNG 9

John lắng nghe một cách thiếu kiên nhẫn, khuôn mặt anh tối sầm lại, lộ rõ vẻ tức giận và đôi mắt đen nheo lại nhiều lần. Cuối cùng anh nói “Chưa đầy ba tháng trước con đã xử lý hết mọi chuyện rồi cơ mà. Làm thế quái nào mà bây giờ mọi việc lại thành một mớ bòng bong như thế này?”

Michelle rời mắt khỏi đồng tài liệu trước mặt, tò mò muốn biết xem ai là người đang nói chuyện với John trong điện thoại. Từ lúc nhận điện thoại anh chẳng nói gì ngoài tiếng “alo” trước khi bắt đầu lộ vẻ tức giận. Cuối cùng anh nói “Được rồi ngày mai con sẽ tới đó. Và nếu khi con tới mà không có ai ở đó, cũng như lần trước, thì con sẽ lập tức quay trở về nhà. Con không có thời gian để đứng đó chờ đến mỗi gổ trong khi mẹ chơi đùa đâu.” Anh cúp máy và ngay lập tức xổ ra một tràng những câu chửi bậy thô tục.

“Ai đấy anh?” Michelle hỏi

“Mẹ anh.” Ngay cả khi phát âm ra từ này John cũng để lộ rõ vẻ phần nộ của mình.

Cô hoàn toàn sững sờ. “Mẹ *anh* ư?”

Anh quay sang nhìn trong giầy lát; và rồi anh gương cười với chiếc ria khê giật “Em không cần phải choáng đến thế đâu. Anh có mặt trên trái đất này như bao người khác.”

“Vì anh chưa từng nhắc tới nên em đoán là bà ấy đã mất rồi, cũng như cha anh vậy.”

“Bà ấy chuyển đi từ lâu rồi. Những công việc trong nông trại là không đủ tốt đối với bà ấy, bà ấy luôn thích những ánh sáng rực rỡ ở Miami và khoản tiền của Palm Beach, vì thế bà bước đi mà chẳng bao giờ quay trở lại.”

“Lúc đó anh bao nhiêu tuổi?”

“Sáu hay bảy gì đó. Buồn cười thật đấy, anh nhớ là mình chưa từng giận bà khi bà bỏ đi, hay là nhớ nhưng bà ấy. Hầu hết những gì anh nhớ đến khi nhắc đến bà ấy là cái cách bà ấy từng phàn nàn về việc căn nhà này nhỏ bé và cũ kỹ ra sao, bởi hồi đó nhà anh chẳng phải loại khá giả gì cho lắm. Anh ở với cha mọi giây mọi phút ngoài lúc đi học ở trường, nhưng anh chưa từng thân thiết với mẹ.”

Cảm giác của Michelle lúc này giống như lúc cô phát hiện rằng anh đã từng kết hôn. Anh vẫn cứ cố quên đi những điều tưởng như nhỏ nhất trong cuộc đời mình, và rồi gạt bỏ, xua đuổi chính những điểm nhấn quan trọng ấy cứ như thể chúng chẳng có chút ảnh hưởng nào đến anh vậy. Có lẽ chúng thực sự như vậy. John là một người đàn ông mạnh mẽ, tính cách ấy được hình thành từ một khoảng thời gian dài làm việc vất vả cùng bản tính kiêu ngạo và một quyết tâm sắt đá. Nhưng khi tận mắt chứng kiến mẹ mình bỏ đi, liệu có đứa trẻ nào lại không bị ảnh hưởng cơ chứ? Làm sao mà một người đàn ông còn trẻ măng lại có thể không cảm thấy gì khi mà người vợ mới cưới của anh ta thà bỏ đi còn hơn là phải ở lại và làm việc cùng anh ta? John là người sẽ làm tất cả để có thể giúp đỡ một ai đó nếu anh ta cố gắng hết mình, nhưng anh sẽ không đời nào chịu nhắc lên dù chỉ một ngón tay thôi để trợ giúp những ai chỉ ngồi không và trông chờ người khác đến giúp đỡ. Tất cả nhân viên đang làm việc cùng anh ở dưới mái nhà này đều là những người nguyện thề sẽ mãi trung thành với anh cho đến hơi thở cuối cùng. Vì nếu họ không phải là những người như vậy, thì lúc này đây họ đã không ở nông trại của anh rồi.

“Lần trước khi anh đến Miami là để gặp mẹ anh ư?”

“Ừ. Bà ấy luôn gặp những khó khăn về tài chính một năm ít nhất hai lần và muốn anh gác tất cả mọi thứ lại để bay đến đó và giải quyết tình hình.”

“Mà đấy cũng chính là những việc anh làm mà.”

Anh nhún vai, “Anh và bà ấy có thể không thân thiết, nhưng bà ấy vẫn là mẹ của anh.”

“Lần này anh đi nhớ gọi về cho em nhé,” cô nói, và gửi về phía anh một cái nhìn quả quyết như để nhấn mạnh lời nói của mình.

Anh gầm nhẹ lên một tiếng với vẻ mặt tức giận, và rồi anh nháy mắt với cô khi bắt đầu gọi điện cho hãng hàng không. Michelle nghe thấy anh đặt một chuyến bay tới Miami vào sáng mai. Rồi anh liếc nhìn cô và nói “Đợi tôi một chút”, trước khi đặt tay che đi miệng loa. “Muốn đi cùng anh không?” Anh hỏi cô.

Cơn hoảng loạn ánh lên trong đôi mắt cô trước khi cô kịp kiềm chế bản thân và nhanh chóng lắc đầu. “Không, em cảm ơn. Em đang cần thời gian hoàn thành nốt đồng tài liệu này.”

Đó là một lý do khá vớ vẩn, bởi những công việc sổ sách còn lại sẽ chẳng tốn của cô quá một ngày, nhưng dù rằng John đã chăm chú nhìn cô một lúc để đánh giá cần thận thì anh cũng không tranh cãi với cô. Thay vào đó anh bỏ tay ra khỏi ống nghe và nói, “Chỉ một vé thôi. Thế là ổn rồi. Không, không cần thêm vé khứ hồi đâu. Tôi không biết khi nào mình sẽ quay trở lại. Vâng, cảm ơn.”

Anh ghi lại số hiệu cùng thời gian cất cánh của chuyến bay của mình vào một quyển sổ tay nhỏ trong lúc nhắc ống nghe ra và cúp máy. Từ khi vụ tai nạn xảy ra, Michelle không hề rời nông trại, vì bất cứ một lý do gì. Anh đã cho người chở chiếc xe Mercedes về sau khi sửa chữa và bảo hành xong xuôi từ ba ngày trước nhưng kể từ đó trở đi thì nó vẫn chưa từng rời khỏi gara dù chỉ một lần. Tai nạn đôi khi khiến người ta cảm thấy lo lắng bất an khi phải lái xe lần nữa, nhưng anh cảm nhận được rằng có một điều gì đó hoàn toàn khác khiến cô buồn phiền và bận tâm.

Cô tiếp tục quay trở lại với công việc tính toán của mình. Còn anh thì lại chăm chú quan sát cô, hoàn toàn chìm đắm trong bộ dạng nghiêm túc và say sưa của cô – và cái cách cô cẩn mĩ dưới trong lúc làm việc. Cô đã hoàn thành tốt mọi công việc liên quan tới giấy tờ của nông trại tới mức thậm chí thỉnh thoảng anh còn phải hỏi cô về những gì đang diễn ra trong nông trại. Anh không chắc rằng mình thấy thích thú với việc không kiểm soát trực tiếp được một phần nào đó của nông trại, nhưng anh có thể chắc chắn rằng bản thân hoàn toàn thích khoảng thời gian mà anh có hằng đêm.

Ý nghĩ đó khiến anh nhận ra rằng mình sẽ phải ở một mình vào những đêm sắp tới, và anh cảm thấy bức bối khó chịu. Anh đã từng tìm vài người tình một đêm ở Miami, nhưng giờ thì anh chẳng còn cảm thấy hứng thú với bất cứ người phụ nữ nào khác. Anh chỉ cần và chỉ muốn một mình Michelle mà thôi. Chưa một người phụ nữ nào lại có thể nằm trọn trong vòng tay như thế, hay cho anh niềm khoái lạc chỉ bằng cách ở bên anh mỗi đêm. Anh thích được trêu đùa và khiêu khích cô cho tới khi cô mất bình tĩnh để rồi quay sang đả kích anh, và đó cũng là lúc anh tìm thấy niềm vui thú khi được nhìn thấy cô trong vẻ kiêu kỳ. Và điều còn khiến anh thích thú hơn nữa là được mang cô lên giường và yêu cô cho đến khi cô rũ bỏ hết cái tính kiêu kỳ ấy. Và giờ thì nhờ mẹ mà anh sẽ phải sống thiếu những thú vui này trong vài ngày tới. Và chắc chắn anh chẳng thích điều này một chút nào.

Bỗng dưng anh nhận ra rằng mọi việc không phải chỉ liên quan đến tình dục. Anh không muốn phải rời xa cô, bởi chắc chắn cô đang lo lắng điều gì đó. Anh muốn được ôm cô vào lòng và giúp cô giải quyết mọi chuyện, nhưng cô mãi chẳng chịu nói với anh về nó. Anh cảm thấy không thoải mái một chút nào. Cô cứ khẳng định nói với anh rằng chẳng có thứ gì là không ổn cả, nhưng anh chắc rằng không phải vậy. Chỉ đơn giản là anh không biết nó là gì mà thôi. Đã một vài lần anh bắt gặp cô đang nhìn chăm chăm về phía cửa sổ với vẻ mặt dường như là khiếp sợ. Hẳn là anh đã nhầm, bởi lẽ cô hoàn toàn chẳng có lí do gì để sợ hãi cả. Mà cô sợ cái gì mới được cơ chứ?

Mọi việc chắc hẳn bắt đầu từ cái lần cô gặp tai nạn. Anh đã luôn cố trấn an cô rằng anh không hề tức giận vì cô đã làm hỏng xe, nhưng thay vào đó cô lập tức rút người lại cứ như thể anh vừa tát cô vậy, và anh vẫn không thể lấp được khoảng trống giữa hai người. Trong khoảnh khắc đó trông cô như thể bị choáng, thậm chí là bị tổn thương, và rồi cô thu mình lại nhẹ nhàng đến nỗi anh không thể nào diễn tả nổi, ngoài việc cảm nhận được nó. Tuy vậy giữa anh và cô không hề có bất cứ sự ngăn cách nào về thể xác, trừ cho cái đêm hôm cô gặp tai nạn, cô vẫn cứ ngọt ngào mà hoang dại nồng nhiệt trong vòng tay anh như ngày nào. Nhưng anh muốn cô, cả thể xác lẫn tinh thần, và vụ tai nạn đó chỉ khiến mong muốn ấy càng thêm nhức nhối khi nó nhắc anh nhớ đến việc cô có thể bị cướp mất khỏi vòng tay anh để dành đến thế nào.

Anh vươn người về phía trước và chạm đầu ngón tay tới gò má của cô, anh cần chạm vào người cô dù chỉ bằng cách nhỏ nhất nhất. Cô ngược mắt nhìn anh trong một tia yếu ớt, ánh mắt họ gặp nhau rồi khóa chặt lại. Không nói một lời nào, cô đóng sổ sách và đứng dậy. Cô không hề ngoái đầu nhìn lại trong lúc bước ra khỏi căn phòng với vẻ yêu kiều mà anh đã từng luôn ngưỡng mộ, thỉnh thoảng pha lẫn cả chút ghen tỵ nữa bởi anh không thể có được chủ nhân của thân thể ấy. Nhưng giờ anh đã có thể làm được điều đó, và trong lúc đi theo cô tay anh đã tự động mở cúc áo của mình. Anh vẫn thông thả bước đi trên những bậc cầu thang nhưng sự chú ý của anh hoàn toàn bị chiếc giường và người phụ nữ bên trong căn phòng thu hút.

Thỉnh thoảng, khi trời trở nên nóng nực và trôi qua chậm rãi như thế này, Michelle thường cảm thấy rằng mọi thứ có lẽ chỉ là một cơn ác mộng mà thôi và cũng có lẽ chưa từng có việc gì xảy ra cả. Những cú điện thoại đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Sự hiểm nguy “rình rập” mà cô cảm nhận được có lẽ chỉ là sản phẩm của một trí tưởng tượng có phần thái quá. Người đàn ông đeo mặt nạ đó có lẽ không hẳn là cố tình muốn giết cô. Và tai nạn đó cũng có lẽ không phải là một vụ giết người được dàn dựng cho giống với một vụ tai nạn đơn thuần. Thực sự là chưa có gì xảy ra cả. Tất cả chỉ là một giấc mơ, những gì đang thực sự diễn ra chính là việc Edie hát thầm trong lúc làm việc nhà, những tiếng ngựa hí cộng với tiếng vó ngựa, khu nông trại to lớn được xây trên vườn cỏ xanh rộng, những cuộc gọi từ Miami của John tỏ rõ sự thiếu kiên nhẫn của anh và ham muốn được về nhà.

Nhưng chuyện đó lại không phải là một giấc mơ. John không tin cô, nhưng việc có anh ở bên dường như đã có thể khiến cô cảm thấy yên tâm hơn và không còn sợ hãi nữa. Cô cảm thấy an toàn khi sống trong nông trại, khi còn được sống tại nơi mà anh nắm giữ quyền quản lý, khi còn được vây quanh bởi những người làm trung thành của anh. Để rồi khi không còn có anh ở bên mỗi đêm, cảm giác an toàn đó như bay biến mất. Cô ngủ nhiều hơn bình thường, và vào ban ngày cô luôn cố làm việc một cách cật lực để buổi tối có thể ngủ nhiều hơn nữa.

Nev Luther, vẫn nhận được những lời dăn dò từ phía ông chủ của mình, nhưng một lần nữa anh ta lại phải đối mặt với khó khăn về việc làm thế nào để có thể hoàn thành những việc đó. Nếu Michelle muốn làm một việc gì đó, làm quái nào mà anh ta có thể ngăn cô lại được? Chẳng lẽ lại phải gọi điện cho ông chủ đang ở tận Miami của mình và mách leo mọi sự tình ư? Nev không hề nghi ngờ rằng ông chủ chắc chắn sẽ xé xác anh ta ra nếu nhìn thấy những gì Michelle đang làm ở nông trại, nhưng cô cũng không hề hỏi hay xin phép ai xem liệu cô có được làm việc đó hay không, cô chỉ đơn giản là bắt tay vào làm mọi việc mà thôi. Và anh ta cũng thực sự chẳng thể làm được gì cả. Hơn nữa, anh ta nhận thấy rằng dường như cô đang cần có việc gì đó

để làm để có thể lấp đầy những khoảng trống. Cô trầm lặng hơn bình thường, có lẽ là vì quá nhớ ông chủ. Suy nghĩ đó khiến Nev mỉm cười. Anh ủng hộ sự sắp xếp hiện tại này, và sẽ còn ủng hộ nhiệt tình hơn nữa nếu nó là vĩnh viễn.

Sau bốn ngày làm nhiều việc hết sức có thể, Michelle cuối cùng cũng đủ kiệt sức đến mức cô nghĩ rằng cuối cùng thì mình cũng có thể ngủ nướng thêm một chút, dù vậy, cô vẫn hoãn lại việc lên giường đi ngủ. Bởi nếu cô đoán sai, cô sẽ mất ngủ và nằm hàng giờ trên giường, hay run rẩy sau những chấn động từ một cơn ác mộng. Cô cố ép bản thân thức và hoàn thành giấy tờ tài liệu trong văn phòng. Đáng lẽ ra cô hoàn toàn không cần phải giải quyết những giấy tờ đó, nhưng cô muốn mọi thứ phải được sắp xếp cẩn thận khi John về đến nhà. Suy nghĩ này khiến khuôn mặt cô giãn ra và nở một nụ cười mỉm; mai là anh đã về đến nhà rồi. Cuộc gọi của anh chiều nay đã làm tinh thần cô thoải mái lên rất nhiều. Chỉ còn một đêm cô không được ở bên anh nữa thôi, và rồi ngay ngày mai anh sẽ lại ở bên cô trong bóng tối lạnh lẽo này.

John lặng lẽ bước vào căn nhà vào lúc gần hai giờ sáng. Anh đã định sẽ bay chuyển tám giờ sáng ngày mai, nhưng sau khi nói chuyện với Michelle trên điện thoại thì anh lại càng nôn nóng và sốt ruột muốn thu ngắn lại khoảng cách giữa họ. Anh cần ôm cô trong vòng tay mình, tự tay cảm nhận thân hình thon mảnh của cô trước khi anh có thể chắc rằng cô vẫn ổn.

Và cuối cùng thì anh không thể chịu nổi thêm một giây phút nào nữa và đã gọi ngay cho hãng hàng không để đặt thêm một suất ghế nữa vào chuyến bay cuối cùng trong ngày, và rồi nhanh chóng gói ghém chút ít quần áo anh đã mang theo lại, hôn lên trán mẹ mình. “Mẹ hãy từ từ mà xử lý tấm séc đó,” anh như gầm lên, mắt nhìn xuống người đàn bà xinh đẹp mà ngạo mạn đã sinh ra mình.

Chủ nhân của đôi mắt đen mà anh được thừa hưởng cũng nhìn anh, và khóe môi của bà nhếch nhẹ lên tạo thành nụ cười nửa miệng như vẫn thường trực xuất hiện trên đôi môi anh. “Con vẫn chưa nói gì với mẹ cả, nhưng dù sao thì mẹ cũng đã nghe thấy những gì người ta đồn thổi ở đây,” bà nói, giọng nhẹ tựa như lông hồng. “Có thật là con gái Langley Cabot đã dọn đến ở cùng con không? John à, ông ta đã mất tất cả.”

Lúc đó anh quá mong mỏi được quay trở lại với Michelle nên chẳng thể để ý nhiều đến những lời bà nói. “Không hẳn là tất cả mọi thứ.”

“Vậy là đúng như vậy ư? Cô ta đang sống với con?”

“Đúng vậy.”

Bà chăm chú nhìn anh trong một lúc lâu. Từ lúc anh 19 tuổi anh đã có rất nhiều phụ nữ, nhưng chưa từng ai trong số đó dọn đến sống với anh, dù chỉ là trong một thời gian ngắn, và mặc dù khoảng cách giữa 2 người họ là khá lớn, mà cũng có lẽ bởi chính điều đó, mà bà hiểu khá rõ con trai của mình. Không ai có thể lợi dụng được John. Nếu Michelle Cabot đang sống cùng John, đó chính chỉ là bởi anh muốn cô ở đó với mình, chứ không phải bởi những ước muốn dục vọng từ phía cô.

Trong khoảnh khắc John leo lên những bậc cầu thang trong căn nhà tối om và im ắng, trái tim anh bỗng đập chậm lại theo một giai điệu nặng nề của một tâm trạng phấn khích. Anh không muốn làm cô thức giấc, nhưng anh không thể chờ được cái khoảnh khắc lại được nằm bên cạnh cô, chỉ để cảm nhận sự mềm mại ấm áp của cơ thể cô và hít lấy hương thơm ngọt ngào từ làn da mịn màng của cô. Anh đang mệt; và anh có thể ngủ thiếp đi vài tiếng. Nhưng vào buổi sáng làn da của cô sẽ ửng hồng lên sau giấc nồng, cô sẽ uể oải nằm đó với vẻ yêu kiều của một chú mèo con. Và đó sẽ là lúc anh chiếm lấy cô.

Anh bước vào căn phòng mà không gây ra một tiếng động nhỏ nào và nhẹ nhàng đóng cánh

cửa sau lưng lại. Trông cô thật nhỏ bé trên chiếc giường rộng này và hoàn toàn không biết đến sự hiện diện của anh. Sau khi ra khỏi nhà tắm anh vẫn để đèn sáng để có thể nhìn thấy mọi thứ trong lúc cởi đồ.

Anh nhìn về phía giường một lần nữa, và mọi cơ bắp trong cơ thể anh ngay lập tức thắt chặt lại. Vài giọt mồ hôi lăn xuống dưới vầng trán cao của anh. Có lẽ ngay cả khi lúc này có một cơn lốc xoáy tới cuốn căn nhà đi thì anh cũng chẳng thể nào rời mắt ra khỏi cô được.

Cô đang nằm nghiêng, với tấm chăn mỏng bị tung xuống dưới chân giường. Cô duỗi thẳng chân phải còn chân trái thì co lên phía trên. Cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, và ngay lúc này đây thì nó đã bị lật lên đến ngang hông cô rồi.

Cơ thể cô đang hoàn toàn phơi bày trước mặt anh. Đôi mắt nóng bỏng rực lửa của anh chậm rãi lướt qua cặp mông trần phía dưới chiếc quần cotton mỏng rồi đến khe hở nữ tính mà anh khao khát được chạm vào.

Anh rùng mình dữ dội, nghiêng rằng kiểm chế, âm thanh nguyên thủy dội vang trong lồng ngực. Anh thấy cơ thể mình siết chặt mạnh mẽ, dữ dội, đau nhói. Cô đang ngủ say, hơi thở cô chậm, đều và sâu. Hơi thở của anh cuộn lên trong phổi, mồ hôi túa ra, cơ bắp của anh run lên như một con ngựa đực đang đánh hơi thấy một con ngựa cái đang sẵn sàng giao phối. Không rời mắt khỏi cô, anh bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của mình. Anh phải có cô, anh không thể chờ được nữa. Cô quá ẩm ướt, quá dễ bị tổn thương, quá ấm áp, quá nữ tính và...là của anh. Anh bước đến gần và chỉ ngắm nhìn cô, sự kiểm soát của anh đang vỡ ra thành từng mảnh, phần thắt lưng anh đang siết chặt dữ dội.

Anh trút bỏ quần áo trên sàn phòng tắm và cúi xuống cô, vòng tay anh dịu dàng khi anh xoay cô nằm ngửa. Cô rên lên một tiếng nho nhỏ, không hẳn là tiếng thở dài và dịch người nhưng vẫn không thức giấc. Nhu cầu của anh trở nên cấp bách hơn khi anh không dành thời gian để đánh thức cô dậy, anh chuyển sự chú ý đến eo cô, luồn xuống đùi cô và đặt mình vào vị trí giữa hai chân cô. Với mảnh nhỏ cuối cùng của sự kiểm soát anh đi vào trong cô, chậm rãi; một tiếng rên bùng lên trong họng khi anh cảm nhận được sự nóng bỏng, ẩm ướt của cô đang siết chặt lấy mình.

Cô rên rỉ đôi chút, cơ thể cô cong lên trong vòng tay anh, và cánh tay cô nâng lên để quấn quanh cổ anh. “Em yêu anh”, cô rên rỉ, vẫn chưa tỉnh táo. Những lời của cô bắn xuyên qua anh như một tia chớp, cơ thể anh giật lên khi anh lên tới đỉnh. Ôi Chúa ơi, anh thậm chí không biết cô đang nói với anh hay cô đang nói trong giấc mơ, nhưng tất cả mọi thứ trong anh vỡ òa. Anh muốn nghe điều đó một lần nữa, và anh muốn cô tỉnh táo, đôi mắt cô nhìn thẳng vào anh khi cô nói điều đó, để anh có thể biết được ai là người đang nằm trong tâm trí cô. Tuyệt vọng anh chìm sâu hơn vào cô, cố gắng để hòa tan cơ thể cô vào với anh, để không gì có thể tách họ ra khỏi nhau nữa.

“Michelle”, anh thì thầm trong đau đớn, căng lên, chôn miệng vào cần cổ ấm áp của cô.

Michelle cong người hướng về phía anh lần nữa trong khi tâm trí cô đang bơi đi trong một giấc ngủ mộng mị. Nhưng ngay cả khi đang ngủ cô cũng biết được những cái vuốt ve của anh, cơ thể cô phản ứng ngay lập tức với anh, mở ra cho anh, chào đón anh. Cô không thắc mắc về sự hiện diện của anh; anh đang ở đây, và đó là tất cả những gì quan trọng. Sự bùng nổ quá mãnh liệt của tình yêu khiến cô gần như thét lên và tất cả mọi thứ khác dường như là vô nghĩa. Cô đang bùng cháy, các giác quan của cô đang quay cuồng, da thịt cô run rẩy dưới những cú thúc dòn dập của anh lên cô. Cô cảm nhận được anh đang ở sâu bên trong cô, và cô hét lên bên dưới miệng anh một cách hoang dại trong khi cơn cực khoái mãnh liệt khiến các dây thần kinh của cô nổ tung. Anh ghim chặt cô bên dưới bắp đùi cùng cánh tay cơ bắp cứng rắn của mình, ôm cô khi cô căng lên điên cuồng bên dưới anh, và cảm giác sự run rẩy siết chặt từ sâu bên

trong cô vất kiệt anh, gửi đến anh cơn bùng nổ trong sự nóng rực, điên rồ, ngọt ngào của chính mình.

Anh không thể để cô đi được. Ngay cả khi chuyện này kết thúc, anh cũng không thể để cô đi. Anh bắt đầu đẩy mạnh một lần nữa, cần nhiều hơn từ cô để thỏa mãn cơn đói khát từ tận sâu bên trong mà anh không nghĩ nó có bao giờ được thỏa mãi.

Cô đang rên khẽ, đôi mắt xanh sáng của cô ướt nước khi cô bám lấy anh. Cô gọi tên anh bằng chất giọng thô ráp, run rẩy. Anh không để cô trượt khỏi cơn cực khoái, vẫn giữ cơ thể cô căng lên với ham muốn. Anh giờ đang chậm rãi và quá dịu dàng, nhẹ nhàng dẫn cô vào cơn cực khoái thay vì ném cô vào nó, nhưng kết quả cuối cùng cũng vẫn khiến cô vỡ vụn.

Đã gần bình minh trước khi cô cuộn tròn trong vòng tay anh, cả hai đều mệt mỏi. Chỉ ngay trước khi rơi vào giấc ngủ cô ngạc nhiên nói khẽ, "Anh về nhà sớm."

"Anh không thể chịu đựng thêm một đêm nào nữa cách xa em." Vòng tay anh siết chặt quanh cô. "Anh không thể chịu đựng thêm một đêm nữa xa em." Đó chính là sự thật trần trụi, khủng khiếp. Anh cần phải quay về ngay cả nếu có phải cuộc bộ.

Không ai làm phiền họ sáng hôm sau, và họ ngủ rất lâu sau khi mặt trời bắt đầu chiếu nhưng tia sáng vào phòng. New Luther, đã trông thấy xe tải của John đậu ở vị trí quen thuộc của nó, đã đến để hỏi anh một câu hỏi, và Edie đã thách thức anh ta dám quấy rầy họ với một biểu hiện trên gương mặt bà khiến anh ta quyết định rằng câu hỏi dù sao cũng không quan trọng cho lắm.

John tỉnh dậy sau giấc ngủ, bị quấy rầy bởi sức nóng của ánh mặt trời đang chiếu thẳng vào giường. Trán và cằm mặt anh lấm tấm mồ hôi, và anh cần tắm nước mát để xua đi sự trì trệ bởi nhiệt độ và sự kiệt sức. Anh rời khỏi giường lặng lẽ, cẩn thận không đánh thức Michelle, dù cho một nụ cười cực kỳ nam tính đang chạm tới khóe môi anh khi trông thấy áo ngủ của cô nằm trên sàn nhà. Anh thậm chí không hề nhớ đã kéo nó ra khỏi người cô, không hơn việc ném nó đi. Không gì quan trọng bằng việc làm tình với cô.

Anh đứng dưới vòi sen, cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn, nhưng dù vậy vẫn không thật thoải mái. Anh nhớ lại giọng cô khi cô nói "Em yêu anh" và nó đã khiến anh điên cuồng. Có phải cô đang mơ ngủ, hay cô biết đó là anh? Cô chưa từng nói như vậy trước đây, và cô cũng không nói lại lần nữa. Sự bất ổn châm chích anh. Cảm giác thật đúng đắn, nhưng rồi, họ đã luôn cực kỳ hòa hợp trên giường một cách hoàn hảo đến mức ký ức của anh về những người phụ nữ khác bị phá hủy hoàn toàn. Rời khỏi giường... Luôn có khoảng cách nhỏ anh không thể vượt qua, một phần nào đó trong cô luôn không để anh chạm tới. Cô đã yêu ai đó khác ư? Đó có phải một trong số những người theo đuổi cô trước đây? Một gã đào hoa, tinh tế, rám nắng, người đã vượt khỏi tầm với của cô bởi giờ đây cô không còn tiền? Ý nghĩ đó dày vò anh, vì anh biết con người ta có thể yêu ai đó ngay cả khi họ ở thật xa và không gặp gỡ trong nhiều năm. Anh biết, bởi anh yêu Michelle y như thế.

Khuôn mặt anh ửng rửng trong khi tắt nước một cách dứt khoát. *Yêu*. Chúa ơi, anh đã yêu cô trong nhiều năm, và tự lừa dối chính mình điều đó bằng cách chôn chặt nó dưới sự thù địch, rồi gán cho nó cái mác dục vọng, muốn, cần, bất cứ điều gì để tránh thừa nhận anh dễ bị tổn thương như một đứa trẻ trần trụi khi đến với cô. Anh đang cứng như đá, một tên tội phạm tình dục, kẻ đã tình cờ sử dụng và bỏ rơi phụ nữ, nhưng anh chỉ chuyển từ người phụ nữ này sang người phụ nữ khác không ngừng bởi không ai trong số đó có thể thỏa mãn cơn đói khát của anh. Không ai trong số họ từng là người phụ nữ anh mong muốn, là người phụ nữ anh yêu. Giờ đây anh đã có được cơ thể cô, nhưng không phải trái tim cô, không phải những cảm xúc, và anh đang sợ muốn chết. Bàn tay anh run rẩy khi anh lau chiếc khăn khắp cơ thể. Bằng cách nào đó anh sẽ khiến cô yêu anh. Anh sẽ sử dụng bất kỳ biện pháp cần thiết nào để giữ cô lại với anh,

yêu cô và chăm sóc cô để không một ai còn tồn tại được trong tâm trí cô ngoại trừ anh, và từng phần của cô sẽ là của anh để anh trân trọng.

Liệu cô có chạy trốn khi anh nói với cô rằng anh yêu cô? Nếu anh nói những lời đó, liệu cô có thấy khó chịu với anh? Anh nhớ anh đã cảm thấy như thế nào mỗi khi phụ nữ bám riết lấy mình, rên rỉ rằng cô ta yêu anh, cầu xin anh ở lại. Anh đã cảm thấy bối rối, mất kiên nhẫn và thương hại. Thương hại! Anh không thể chịu đựng được nếu Michelle thương hại mình.

Anh chưa bao giờ cảm thấy không chắc chắn trước đây. Anh luôn là người kiêu ngạo, thiếu kiên nhẫn, kiên quyết, và anh khiến mọi người nể sợ mỗi khi anh ra lệnh. Thật bất an khi nhận ra anh không thể kiểm soát cảm xúc của anh hay của Michelle. Anh đã từng đọc được rằng tình yêu khiến những người đàn ông mạnh mẽ trở nên yếu đuối, nhưng anh không thể hiểu được điều đó cho đến lúc này. Yếu đuối ư? Chết tiệt, anh đang sợ hãi!

Vẫn khóa thân, anh trở lại phòng ngủ và lấy ra đồ lót cùng quần jean. Cô là một thói nam chân, hút đôi mắt anh về phía cô lần nữa và lần nữa. Lạy Chúa, cô là một viễn cảnh thật đáng chiêm ngưỡng, với mái tóc vàng nhạt sáng lấp lánh trong ánh mặt trời, làn da trần của cô thật rực rỡ. Cô nằm úp bụng xuống với cánh tay chèn dưới gối, cho anh cái nhìn toàn cảnh về phía sau mìn màng của cô, đôi mông tròn và cặp chân dài, mượt. Anh ngưỡng mộ cơ thể duyên dáng của cô cùng những đường cong nữ tính, như cầu chạm vào cô trong anh ngày một tăng. Cô định sẽ ngủ nguyên ngày sao?

Anh bước đến giường và ngồi xuống cạnh bên, vuốt ve bàn tay qua bờ vai trần của cô. “Dậy thôi nào, đồ lười biếng. Gần hai giờ rồi.”

Cô ngáp dài, rúc sâu hơn xuống gối. “Thì sao?” Miệng cô cong thành một nụ cười trong khi từ chối mở mắt.

Anh cười khúc khích, “Thì dậy đi. Anh thậm chí không thể mặc đồ trong khi em vẫn nằm đây như thế này. Sự chú ý của anh bị phân tán –” Anh dừng lại, nhử mày nhìn những vết sẹo nhỏ trắng mờ trên bờ vai mượt mà dưới những ngón tay mình. Cô đang nằm khóa thân bên dưới những tia sáng của ánh trời chiều, nếu không anh cũng không chú ý tới. Và rồi anh nhìn từng vết, và chạm vào tất cả chúng. Ánh mắt anh di chuyển, tìm kiếm theo những vết sẹo trên làn da hoàn hảo của cô. Chúng trải dọc xuống lưng cô, thậm chí cả bên dưới mông và trên đùi. Những ngón tay anh chạm vào tất cả trong số đó, di chuyển chậm rãi từ vết sẹo này sang vết sẹo khác. Cô cứng người bên dưới bàn tay anh, không di chuyển cũng không nhìn anh, thậm chí còn không thể thở được.

Choáng váng, anh cố gắng nghĩ về thứ gì đã tạo ra những vết nhỏ hình lưới liềm đó. Chẳng hạn như một vụ tai nạn, do kính vỡ, tất cả đều không đúng kích cỡ và hình dáng. Những vết cắt không sâu; sẹo đã mờ đi, không còn lồi lên bên dưới làn da cô. Đó là lý do tại sao anh không thể cảm thấy chúng, dù anh đã chạm vào từng inch trên cơ thể cô. Nhưng nếu chúng không phải tai nạn, vậy thì chúng là do cố ý.

Hơi thở của anh rít lên qua kẽ răng. Anh chửi thề, giọng anh yên lặng và kiềm chế để những lời tục tĩu rõ ràng không phun trào hơn nữa nếu anh gầm lên. Và rồi, anh lật cô lại, đôi tay anh ôm cứng vai cô và anh chỉ nói ba từ. “Ai đã làm thế?” [3]

Michelle trắng bệch, lạnh người khi nhìn vào gương mặt anh. Anh trông chết người, đôi mắt lạnh lùng và hung dữ. Anh nâng cô lên cho đến khi mũi cô gần chạm mũi anh, và anh lặp lại câu hỏi, những câu chữ đều đều, gần như không thành tiếng. “Ai đã làm thế?”

Môi cô run lên khi cô bất lực nhìn anh. Cô không thể nói về nó; cô chỉ là không thể. “Em không... Nó không –”

“Ai đã làm thế?” anh quát to, thanh quản rung lên với cơn thịnh nộ.

Cô nhắm mắt lại, nước mắt thiêu đốt đang chực trào ra bên dưới hàng mi. Thất vọng và xấu hổ đã bào mòn cô, nhưng cô biết anh sẽ không để cô đi cho đến khi cô trả lời. Mọi cô run rẩy khó nhọc, cô gần như không thể thốt nên lời. “John, làm ơn!”

“Ai?”

Tan nát, cô thu mình, quay mặt đi chỗ khác. “Roger Beckman. Chồng cũ của em.” Thật khó để nói thành lời; cô nghĩ rằng cô sắp nghẹt thở mất.

John chửi thề lần nữa, nhẹ và không ngừng. Michelle cố gắng vùng vẫy khi anh nâng cô lên và ngồi xuống một chiếc ghế, ôm cô vào lòng, nhưng nó là một nỗ lực vô ích vậy nên cô từ bỏ. Chỉ cần nhắc đến tên Roger cũng khiến cô cảm thấy nhơ bẩn. Cô muốn trốn đi, chà sát mình lần nữa và lần nữa để thoát khỏi những vết nhơ, nhưng John không để cô đi. Anh ôm cơ thể khỏa thân của cô vào lòng, không nói thêm lời nào sau tràng nguyên rửa cho đến khi anh nhận thấy cô đang run rẩy. Mặt trời đang nóng lên, nhưng làn da cô thì lại lạnh. Anh vươn người ra cho đến khi túm được góc tấm chăn, sau đó giật mạnh ra khỏi giường và quấn nó quanh người cô.

Anh ôm cô thật chặt, dùng đũa, hai tay vuốt ve lên xuống lưng cô. Cô đã từng bị đánh đập. Nhận thức đó đánh mạnh vào đầu anh, và anh choáng váng với cơn thịnh nộ đen tối anh chưa bao giờ biết đến trước đây. Nếu anh có thể đặt được bàn tay anh lên tên khốn nhầy nhụa đó anh sẽ giết hẳn ta với hai bàn tay trần của mình và tận hưởng nó từng phút một. Anh nghĩ về việc Michelle đã thu mình lại trong sợ hãi và đau đớn, cơ thể nhạy cảm của cô run rẩy dưới tầm dày đặc sương mù đỏ như máu của anh. Không ngạc nhiên khi cô yêu cầu anh đừng làm đau cô trong lần đầu tiên anh làm tình với cô! Sau kinh nghiệm đó của cô với đàn ông, thật là phép lạ khi cô hoàn toàn đáp lại anh.

Anh ngâm nga với cô, gò má thô ráp của anh ép lên mái tóc sáng màu của cô, đôi tay anh khóa quanh cơ thể cô. Anh không biết anh đang nói gì, và cô cũng không, nhưng chỉ cần nghe tiếng anh là đủ. Sự dịu dàng đang chảy qua, rửa trôi và sưởi ấm cô từ bên trong cũng như sức nóng cơ thể anh đang khiến làn da cô ấm lại. Ngay cả sau khi cơn run rẩy của cô đã ngừng, anh chỉ đơn giản là ôm lấy cô, chờ đợi, để cô cảm nhận được sự gần gũi của anh.

Cuối cùng cô dịch người một chút, âm thầm yêu cầu anh để cô đi. Anh làm vậy, một cách miễn cưỡng, đôi mắt anh chưa từng rời khỏi gương mặt trắng bệnh của cô khi cô bước vào phòng tắm và đóng cửa lại. Anh bắt đầu bước vào phòng tắm ngay sau cô, bị báo động bởi sự im lặng và nhột nhột của cô; tay anh đặt trên tay nắm cửa trong khi anh kiểm chế để kiểm soát lại bản thân. Giờ cô đang cần được ở một mình. Anh nghe thấy tiếng động trong phòng tắm, và chờ đợi với sự kiên nhẫn chưa từng có cho đến khi cô bước ra. Cô vẫn quá xanh xao, nhưng không còn quá nhột nhột, như lúc trước. Việc tắm rửa đã lấy đi cơn ớn lạnh khỏi làn da cô, và cô đang quấn mình trong chiếc áo choàng vải lông cô vẫn luôn treo phía sau cửa phòng tắm.

“Em ổn chứ?” anh hỏi lặng lẽ.

“Vâng.” Giọng cô quá im lặng.

“Chúng ta phải nói về nó.”

“Không phải bây giờ.” Ánh nhìn của cô rời khỏi anh. “Em không thể. Không phải bây giờ.”

“Được rồi, em yêu. Để sau.”

Sau là đêm hôm đó, nằm trong vòng tay anh lần nữa, với bóng tối như một lá chắn quanh họ. Anh làm tình với cô, vô cùng nhẹ nhàng và trong một lúc lâu, khiến cô ngây ngất. Trong sự im lặng kéo dài sau đó, cô cảm thấy quyết tâm của anh phải biết được tất cả câu trả lời, và mặc dù cô còn sợ hãi, nhưng trong bóng tối cô cảm thấy có thể nói về chúng với anh. Khi đến lúc, anh không cần phải hỏi. Cô đơn giản là bắt đầu kể.

“Anh ta ghen tuông,” cô thì thầm. “Phát điên vì nó. Em không thể nói chuyện nổi với một người đàn ông trong bữa tiệc, không quan trọng nó là một cuộc hôn nhân kinh tởm hay hạnh phúc; em không thể mỉm cười với một người hầu bàn. Những điều nhỏ nhặt nhất cũng gây ra cho anh ta cơn thịnh nộ. Lần đầu tiên anh ta chỉ la hét, buộc tội em lừa dối anh ta, vì em đã yêu người khác, và anh ta hỏi em hết lần này đến lần khác đó là ai cho đến khi em không thể chịu đựng nổi nữa. Sau đó anh ta bắt đầu tát em. Anh ta luôn xin lỗi sau đó. Anh ta nói với em anh ta yêu em nhiều đến thế nào, thề thốt rằng anh ta sẽ không bao giờ làm vậy lần nữa. Nhưng dĩ nhiên anh ta vẫn làm.”

John cứng người, cơ bắp của anh run rẩy với cơn thịnh nộ cô cảm nhận đang dâng lên trong anh lần nữa. Trong bóng tối, cô vuốt ve gương mặt anh, khiến anh thoải mái nhất có thể để anh không hỏi về sự phi logic của nó.

“Em đã đệ đơn cáo buộc chống lại anh ta một lần; cha mẹ anh ta đã mua chuộc để anh ta thoát tội và khiến em đơn giản là không thể làm vậy lần nữa. Và rồi em cố gắng rời bỏ anh ta, nhưng anh ta tìm ra em và mang em về. Anh ta... anh ta nói rằng sẽ giết cha nếu em cố gắng rời bỏ anh ta lần nữa.”

“Em tin hẳn ta không?” John hỏi gay gắt, là những lời đầu tiên anh nói. Cô không lùi lại trước sự khắc nghiệt đó, biết rằng nó không hướng vào cô.

“Ồ, có, em tin anh ta.” Cô cố gắng cười. “Em vẫn tin. Gia đình anh ta có đủ tiền để anh ta có thể làm thế mà không cần phải trả giá.”

“Nhưng rồi em vẫn bỏ hẳn ta.”

“Không cho đến khi em tìm ra cách kiểm soát anh ta.”

“Như thế nào?”

Cô bắt đầu run rẩy đôi chút, và giọng cô do dự mất kiểm soát. “Những...những vết sẹo trên lưng em. Khi anh ta làm điều đó, cha mẹ anh ta đang ở châu Âu; họ không thể xóa bỏ bằng chứng và hối lộ nhân chứng cho đến khi quá muộn. Em đã có những bản sao tất cả mọi thứ, đủ để khởi tố chống lại anh ta. Em đã mua được việc ly hôn nhờ thế, và em khiến cha mẹ anh ta hứa sẽ giữ anh ta tránh xa em hoặc em sẽ sử dụng những gì em có. Họ rất ý thức về vị trí của họ và uy tín của gia đình.”

“Uy tín cái con khỉ,” anh nói thẳng thừng, cố gắng kiềm chế cơn giận dữ trong vòng kiểm soát.

“Giờ thì nó chỉ là hình thức thôi, họ chết rồi.”

Anh không nghĩ điều đó quá mất mát. Những người quan tâm đến uy tín gia đình họ hơn một phụ nữ trẻ bị đánh đập tàn nhẫn và khủng bố về tinh thần không thể khiến anh cảm thông được nhiều lắm.

Sự im lặng kéo dài, và anh nhận ra cô không nói thêm điều gì nữa. Nếu anh cho phép, cô sẽ nói một cách súc tích ngắn gọn và thay đổi chủ đề, nhưng giờ anh cần phải biết nhiều hơn. Nó

khiến anh đau đớn theo cách anh chưa bao giờ nghĩ mình có thể bị đau đớn thế, nhưng việc biết tất cả những gì có thể về cô đối với anh là vô cùng quan trọng, hoặc anh sẽ không bao giờ có thể thu hẹp khoảng cách giữa họ. Anh muốn biết tâm trí cô đang ở đâu và lý do tại sao cô không để anh biết, cô đang suy nghĩ điều gì, chuyện gì đã xảy ra trong hai năm kể từ sau khi cô ly hôn.

Anh chạm vào lưng cô, vuốt ve cô bằng ngón tay anh. “Đây là lý do tại sao em không bơi?”

Cô cự mình dựa vào vai anh, giọng cô nhẹ như lông hồng trong bóng tối. “Vâng. Em biết những vết sẹo không xấu, chúng đã nhạt đi rất nhiều rồi. Nhưng trong tâm trí em chúng vẫn như thế... Em rất sợ ai đó sẽ trông thấy chúng và hỏi về chúng.”

“Đó là lý do tại sao em luôn mặc lại áo ngủ sau khi chúng ta làm tình.”

Cô im lặng, nhưng anh cảm thấy cái gật đầu của cô.

“Tại sao em không muốn *anh* biết? Anh đâu phải chỉ là một người lạ đi ngang qua phố đâu.”

Không, anh có trái tim cô và khiến nó cô tan vỡ, người đàn ông duy nhất cô từng yêu, và anh là điều quan trọng với cô hơn bất kỳ ai trên thế gian này. Cô không muốn anh biết sự xấu xí đã qua trong cuộc đời cô.

“Em thấy bẩn thỉu,” cô thì thầm. “Xấu hổ lắm.”

“Chúa ơi!” anh bùng nổ, nâng người lên khuỷu tay để nhìn xuống cô. “Tại sao? Đó không phải lỗi của em. Em là nạn nhân, không phải kẻ gây hại.”

“Em biết, nhưng đôi khi nhận thức đó cũng không giúp được gì. Những cảm giác vẫn còn đó.”

Anh hôn cô, dài lâu, chậm rãi và nóng bỏng, yêu thương cô bằng lưỡi anh và để cô biết anh muốn cô biết bao nhiêu. Anh hôn cô cho đến khi cô đáp lại, nâng cánh tay cô vòng quanh cổ anh và đáp lại anh bằng lưỡi cô. Và rồi anh nằm lại trên gối, đặt đầu cô lên vai anh. Cô đang khỏa thân; anh đã nhẹ nhàng nhưng kiên quyết không để cô mặc lại áo choàng. Giờ đó không còn là bí mật giữa họ nữa, và cô rất mừng. Cô thích cảm giác cơ thể cơ bắp, ấm áp của anh trên làn da trần của cô.

Anh vẫn đang nghiền ngẫm, không thể bỏ qua chuyện đó. Cô cảm thấy sự căng thẳng của anh và từ từ lướt tay lên ngực anh, cảm nhận lớp lông xoắn và núm vú tròn nhỏ của anh ở giữa. “Thư giãn nào,” cô thì thầm, hôn lên vai anh. “Nó qua rồi mà.”

“Em nói cha mẹ hẳn ta kiểm soát hẳn, nhưng họ chết rồi. Hẳn có làm phiền em từ đó không?”

Cô rùng mình, nhớ lại cuộc gọi cô nhận từ Roger. “Anh ta gọi cho em vài lần, tại nhà. Em đã không gặp anh ta. Em hy vọng em không bao giờ phải thấy anh ta một lần nữa.” Câu cuối cùng là sự chân thành đầy tuyệt vọng.

“Ở nhà sao? Nhà em? Cách đây bao lâu?”

“Trước khi anh mang em đến đây.”

“Anh muốn gặp hẳn ta,” John nói khẽ, vẻ đe dọa.

“Em hy vọng anh đừng làm thế. Anh ta...không bình thường.”

Họ nằm bên nhau, ấm áp, màn đêm ẩm ướt bao quanh họ, và cô bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Và rồi, anh chạm vào cô lần nữa, và cô cảm thấy cơn giận dữ hoang dại dâng lên trong anh, anh cần phải biết. “Hắn đã dùng thứ gì?”

Cô rùng mình tránh khỏi anh. Khẽ chửi thề, anh túm cô lại gần. “Nói cho anh.”

“Không quan trọng đâu.”

“Anh muốn biết.”

“Anh biết rồi mà.” Nước mắt khiến mắt cô cay xè. “Nó rất lập dị.”

“Một cái thắt lưng.”

Hơi thở của cô siết lại trong họng. “Anh ta... anh ta quấn lớp da quanh bàn tay anh ta.”

John thật sự gầm gừ, cơ thể to lớn của anh co giật. Anh nghĩ về việc chiếc khóa dây lưng cắt vào làn da mềm mại của cô, và nó khiến anh muốn bệnh. Nó khiến anh muốn giết người. Hơn bao giờ hết, anh muốn đặt được tay anh lên Roger Beckman.

Anh cảm thấy bàn tay cô trên anh, nín lấy. “Làm ơn,” cô thì thầm. “Ngủ thôi anh.”

Anh muốn biết thêm một điều nữa, điều khiến anh thấy kỳ lạ. “Tại sao em không nói với cha em? Ông ấy có rất nhiều mối quan hệ; ông ấy có thể làm gì đó. Em không cần phải cố gắng bảo vệ ông ấy.”

Cô cười nhẹ và pha chút cay đắng, không thật sự là một nụ cười. “Em đã nói với ông. Ông không tin em. Sẽ dễ dàng cho ông để nghĩ rằng em tưởng tượng ra điều đó hơn là thừa nhận cuộc sống của em đã đi sai đường.”

Cô không nói với anh rằng cô chưa bao giờ yêu Roger, rằng cuộc đời cô đã đi sai đường bởi cô đã kết hôn với một người đàn ông trong khi vẫn đang yêu một người khác.

CHƯƠNG 10

“Có điện thoại này, Michelle!” Edie gọi với từ trong bếp.

Michelle bước tới, đang trên đường lên gác để tắm; cô bước vào văn phòng nhận điện thoại. Tâm trí cô đang đặt nơi đàn gia súc; chúng đang trong tình trạng hoàn hảo, và John đang sắp xếp việc bán chúng. Cô sẽ sớm ra khỏi cảnh túng quẫn và sẽ chỉ đơn giản là đang thiếu thốn mà thôi. John đã cau mày khi cô nói điều đó với anh.

“A-lô”, cô lơ đãng nói.

Im lặng.

Sự lạnh giá quen thuộc chạy dọc sống lưng cô. “A-lô!” cô gần như hét lên, những ngón tay trắng bệnh vì siết chặt.

“Michelle.”

Tên cô chỉ gần như tiếng thì thầm, nhưng cô có nghe thấy nó, nhận ra nó. “Không,” cô nói, nuốt xuống khó nhọc. “Đừng gọi lại cho tôi nữa.”

“Sao em có thể làm như vậy với anh?”

“Để tôi yên!” cô hét lên, đập điện thoại xuống. Đôi chân cô run rẩy, và cô gập người trên bàn, hóp lấy không khí. Cô đang sợ hãi. Làm cách nào Roger tìm được cô ở đây? Lạy Chúa, John sẽ làm gì nếu như anh biết Roger đang làm phiền cô? Anh sẽ tức giận... Còn hơn cả tức giận. Anh sẽ giết người. Nhưng nếu Roger gọi lại và John là người trả lời thì sao? Roger sẽ hỏi gặp cô, hay anh ta sẽ giữ im lặng?

Sự im lặng ban đầu ám ảnh cô, nhắc cô nhớ về các cuộc điện thoại khác, cô đã từng nhận được. Cô cũng có cảm giác tương tự với chúng. Và rồi, cô biết: Roger cũng đã gọi những cuộc điện thoại đó. Cô không thể đoán được lý do tại sao anh ta không nói chuyện, nhưng đột nhiên cô không còn nghi ngờ gì về việc ai đã gọi cho mình. Tại sao cô lại không nhận ra chúng từ trước chứ? Anh ta có nguồn lực để theo dõi được cô, và anh ta đủ bệnh hoạn và ám ảnh để làm như vậy. Anh ta biết cô ở đâu, biết cô đã thân mật với người đàn ông khác. Cô cảm thấy buồn nôn, nghĩ về những cơn ghen tuông bệnh hoạn của anh ta. Anh ta hoàn toàn có khả năng tới được đây quan sát và đánh giá, để giật cô khỏi người đàn ông anh ta coi là đối thủ rồi đưa cô trở lại “nơi cô thuộc về.”

Đã hơn hai năm, và cô vẫn không thể thoát khỏi anh ta.

Cô nghĩ về việc yêu cầu từ chối những cuộc gọi từ anh ta, nhưng John sẽ biết, bởi vì đây là điện thoại của anh. Cô không muốn anh biết; phản ứng của anh có thể quá bạo lực, và cô không muốn anh rơi vào bất kỳ rắc rối nào.

Cô không được lựa chọn trong việc giữ bí mật với anh. Anh mở cửa văn phòng, một câu hỏi rành rành hiện trên mặt khi anh bước vào; hẳn là Edie đã nói với anh rằng Michelle có một cuộc điện thoại, và chỉ điều đó thôi đã đủ để khiến anh tò mò. Michelle không có thời gian trưng ra bộ mặt khác. Anh dừng lại, nhìn cô chăm chú. Cô biết trông cô nhợt nhạt và quẫn trí. Cô nhìn theo ánh mắt anh di chuyển từ từ, chắc chắn đến điện thoại. Anh không bao giờ bỏ lỡ

một chi tiết nào, chết tiệt anh; gần như không thể giấu anh bất cứ điều gì. Cô có thể làm được điều đó nếu cô có thời gian hồi phục sau cú sốc, nhưng giờ thì tất cả những gì cô có thể làm là đứng đống băng tại chỗ. Tại sao anh không chậm lại thêm năm phút thôi? Cô hẳn đã ở trong phòng tắm; cô sẽ có thời gian để suy nghĩ vài điều.

“Là hẳn ta, phải không?” anh hỏi thẳng.

Bàn tay cô rón rén trườn lên cổ họng khi cô nhìn chăm chăm vào anh như một con thỏ bị mắc bẫy. John bước ngang qua căn phòng với những sải chân nhanh chóng, nắm lấy vai cô trong bàn tay to lớn của anh.

“Hẳn ta đã nói gì? Hẳn có đe dọa em không?”

Điếng người, cô lắc đầu. “Không. Anh ta không đe dọa em. Đó không phải những gì anh ta nói; chỉ là em không thể đứng nghe –” Giọng cô vỡ ra, và cô cố quay đi, sợ rằng cô không thể kiểm soát bản thân thêm nữa.

John siết chặt cô hơn vào với anh, ôm ấp cô bằng một cánh tay khi anh nhắc ống nghe. “Số của hẳn là gì?” anh quát.

Điên cuồng, Michelle cố gắng giật lấy điện thoại từ anh. “Không, đừng! Điều đó chẳng giải quyết được gì đâu!”

Khuôn mặt anh sắt lại, anh tránh khỏi những nỗ lực của cô và siết chặt tay cô hai bên hông. “Hẳn ta đã khùng bố một người phụ nữ, nhưng đã đến lúc hẳn biết có ai đó sẽ đối phó với hẳn nếu hẳn còn gọi cho em một lần nữa. Em còn nhớ số của hẳn ta không? Anh sẽ có nó, nhưng sẽ dễ dàng hơn nếu em đưa nó cho anh.”

“Nó không được niêm yết,” cô nói, cố trì hoãn.

Anh cho cô một cái nhìn lâu, dò xét. “Anh có thể có được nó,” anh lặp lại.

Cô không nghi ngờ rằng anh có thể. Khi anh quyết định làm gì, anh sẽ làm, và những người khác tốt hơn là nên tránh đường anh. Bị đánh bại, cô đưa anh số và quan sát anh bấm nút.

Nép gần vào anh nhất có thể, cô nghe thấy tiếng chuông ở đầu dây bên kia, và rồi một giọng yếu ớt trả lời. “Cho gặp Roger Beckman,” anh yêu cầu với một giọng cứng rắn khiến không ai là không thể vâng lời.

Lông mày anh nhăn lại trong vẻ mặt cau có khi anh lắng nghe, sau đó anh nói. “Cảm ơn,” và đập máy. Tuy vẫn cau mày, anh ôm cô gần vào mình trong cả phút trước khi nói với cô. “Bà quản gia nói hẳn ta đi nghỉ ở miền nam nước Pháp, và bà ta không biết khi nào hẳn mới về.”

“Nhưng em chỉ vừa nói chuyện với anh ta!” cô nói, giật mình. “Anh ta không ở Pháp!”

John buông cô ra và bước qua ngòi vào sau bàn làm việc, những cái cau mày chuyển thành sự lơ đãng. “Đi tắm đi,” anh nói lặng lẽ. “Anh sẽ lên trong vài phút nữa.”

Michelle lùi lại, cảm thấy lạnh lẽo lần nữa. Anh không tin cô sao? Cô biết Roger đang không ở miền nam nước Pháp; cuộc gọi đó chắc chắn không phải một cuộc gọi từ nước ngoài. Đường dây quá tốt, rõ ràng là một cuộc gọi trong vùng. Không, tất nhiên anh không tin cô, cũng giống như anh không tin cô về chiếc Chevrolet xanh. Cô bước đi, lưng cô thẳng đơ và đôi mắt cô bùng cháy. Roger không ở Pháp, ngay cả nếu người quản gia nói vậy, nhưng tại sao anh ta lại cố gắng giữ bí mật nơi mình đang ở?

Sau khi Michelle rời đi, John ngồi lại ngẫm nghĩ, những hình ảnh chạy qua tâm trí anh, và anh không thích thứ nào trong đó. Anh thấy gương mặt Michelle, quá nhợt nhạt và rúm rỏ, đôi mắt hoảng hốt; anh đã trông thấy những vết sẹo nhỏ màu trắng trên lưng cô, nhớ lại việc đã cảm thấy cô muốn bệnh thế nào khi cô kể về chồng cũ. Cô có cùng ánh mắt đó lúc này. Có gì đó không đúng. Anh sẽ đày Roger Beckman xuống địa ngục trước khi anh để gã đàn ông đó ở bất cứ đâu gần Michelle lần nữa.

Anh cần có thông tin, và anh sẽ sẵn sàng sử dụng bất kỳ phương tiện nào để có được nó. Michelle có ý nghĩa với anh hơn bất cứ điều gì khác trên thế gian này.

Có chuyện gì đó đã xảy ra vào hồi hè trước cửa nhà hàng xóm của anh ở Vịnh Kim Cương, và hàng xóm của anh, Rachel Jones, đã bị bắt. John đã trông thấy cả địa ngục thuần túy ở đó, trong đôi mắt đen của người đàn ông đã ôm cơ thể bị thương của Rachel trong vòng tay anh ta. Người trông như thể cơn đau của Rachel đã xé nát linh hồn anh. Thời điểm đó, John chưa thật sự thấu hiểu được sự đau đớn của người đàn ông đó; khi ấy anh vẫn đang tự che giấu việc dễ bị tổn thương với chính bản thân mình. Rachel đã kết hôn với người chiến binh mắt đen của cô hồi mùa đông vừa rồi. Giờ thì John đã hiểu nỗi thống khổ của người đàn ông đó, bởi giờ anh đã có Michelle, và cuộc sống của anh sẽ chẳng còn chút giá trị nếu không có cô.

Anh muốn có chồng của Rachel, Sabin, ở bên anh lúc này, cũng như người đàn ông tóc vàng to lớn, người đã giúp đỡ họ. Hai người đàn ông đó có điều gì đó thật hoang dã về họ, ánh nhìn của kẻ săn mồi, nhưng họ sẽ hiểu rằng anh cần bảo vệ Michelle. Họ sẽ sẵn sàng giúp anh săn Beckman như thể hắn là một con vật.

Anh cau mày. Họ không ở đây, nhưng Andy Phelps thì có, và Phelps đã tham gia vào mớ hỗn độn ở Vịnh Kim Cương hè năm ngoái. Anh nhìn dây số và ấn nút, cảm thấy sự giận dữ dâng lên trong mình khi anh nghĩ về gương mặt sợ hãi của Michelle. “Cho gặp Andy Phelps.”

Khi phó cảnh sát trưởng trả lời, John lên tiếng. “Andy, Rafferty đây. Anh có thể làm một cuộc điều tra bí mật không?”

Andy là một cựu thành viên D.E.A[4], và, bên cạnh đó, anh ta có vài đầu mối liên lạc sẽ không an toàn nếu muốn biết quá nhiều. Anh lặng lẽ nói. “Có chuyện gì?”

John tóm tắt tình hình, sau đó chờ trong khi Andy cân nhắc các khả năng.

“Được rồi, Michelle nói kẻ gọi cho cô ấy là chồng cũ, nhưng quản gia của hắn lại nói hắn đã ra khỏi đất nước phải không?”

“Phải.”

“Cô ấy có chắc đó là gã chồng cũ không?”

“Có. Và cô ấy nói hắn ta đang ở Pháp.”

“Cậu không có nhiều thông tin cho lắm. Cậu phải chứng minh được hắn ta là người gọi điện trước khi cậu có thể xin được lệnh, và có vẻ như hắn đang có lợi thế.”

“Anh có thể tìm xem hắn có thật sự xuất cảnh hay không không? Tôi không nghĩ hắn đã, nhưng tại sao hắn phải giả vờ, trừ khi hắn ta đang cố gắng che giấu vì lý do nào đó.”

“Cậu thật đa nghi đấy, Rafferty.”

“Tôi có lý do để làm vậy,” John nói lạnh lẽo, “Tôi đã trông thấy những vết thương hằn để lại trên Michelle. Tôi không muốn hằn ta ở bất cứ nơi nào gần cô ấy nữa.”

Giọng Andy thay đổi khi anh ta tiêu hóa thông tin đó, sự giận dữ và ghê tởm len lỏi trong âm giọng anh. “Là vậy, phải không? Cậu nghĩ hằn ta đang trong vùng?”

“Hằn ta chắc chắn là không ở nhà, và chúng ta biết hằn cũng chẳng ở Pháp. Hằn gọi cho Michelle, dọa cô ấy sợ gần chết. Tôi cho rằng đó là một khả năng.”

“Tôi sẽ bắt đầu kiểm tra. Có vài sự trợ giúp tôi có thể gọi. Cậu nên đặt băng ghi âm đi bởi nếu hằn có gọi lại cậu sẽ có bằng chứng.”

“Còn chuyện nữa,” John nói, xoa xoa trán. “Michelle bị một tai nạn vài tuần trước. Cô ấy nói có ai đó đã cố đẩy xe cô ấy ra khỏi đường, một gã nào đó trong chiếc Chevrolet xanh. Tôi đã không tin cô ấy, chết tiệt, và cũng không bận tâm. Không ai trông thấy bất cứ điều gì, và chúng tôi cũng không tìm thấy bất kỳ vết xước nào trên xe, vậy nên tôi nghĩ ai đó có lẽ đã đi quá gần và khiến cô ấy hoảng sợ. Nhưng cô ấy nói hằn đã vòng xe quay lại và cố gắng đâm cô ấy lần nữa.”

“Đó không phải câu chuyện thường thấy kiểu ai-đó-cố-gắng-đẩy-tôi-ra-khỏi-đường.” Andy nói mạnh mẽ. “Cô ấy còn nói gì không?”

“Không, cô ấy không nói thêm gì về nó nữa.”

“Cậu đang nghĩ đó là chồng cũ của cô ấy.”

“Tôi không biết nữa. Có thể nó hoàn toàn không liên quan tới những cuộc gọi điện thoại, nhưng tôi không muốn bỏ lỡ bất kỳ khả năng nào.”

“Được rồi, tôi sẽ xem xem. Để mắt đến cô ấy, và nhét một cuộn băng ghi âm vào điện thoại đi.”

John treo máy và ngồi lại trong một lúc lâu, âm thầm rửa xả bằng mọi từ ngữ mà anh biết. Để mắt đến cô sẽ không thật sự dễ dàng; cô đã không rời khỏi trang trại kể từ vụ tai nạn, thậm chí còn không qua kiểm tra nhà của cô. Giờ thì anh đã biết tại sao, và anh nguyên rửa bản thân cũng như Roger Beckman với cùng mức độ. Nếu anh chỉ cần chú ý hơn trong đêm xảy ra tai nạn, họ có lẽ đã có thể theo dõi chiếc Chevrolet, nhưng đã mất quá nhiều thời gian để anh có thể nghi ngờ rằng chiếc xe có bao giờ sẽ được tìm thấy nữa. Ít nhất Michelle đã không kết nối Beckman với vụ tai nạn, và John cũng sẽ không đề cập đến khả năng đó với cô. Cô đã có đủ sợ hãi rồi.

Thật là điên tiết khi mà anh không thể làm được gì ngoài việc ngồi đợi Andy gọi lại. Thậm chí nó có thể là cái kết chết chóc. Nhưng nếu Beckman ở bất cứ đâu trong khu vực, John định sẽ trả cho hằn một chuyến viếng thăm và làm vài sự đảm bảo chết tiệt để hằn không bao giờ liên lạc với Michelle lần nữa.

Michelle nằm thẳng đơ trên giường, đôi mắt mở to và gương mặt nhợt nhạt. Bên cạnh cô, John không ngừng trấn trọc và ôm lấy cô, nhưng không thức giấc. Cô nằm ngửa lại, thả lỏng trước sự gần gũi của anh, nhưng cả suy nghĩ và trái tim cô đều đang chạy đua.

Là về Roger.

Roger đã lái chiếc Chevrolet xanh. Roger đã cố gắng giết cô. Anh ta không phải đang ở Pháp, mà ở ngay Florida này, kiên nhẫn chờ đợi thời cơ để bắt được cô một mình. Cô nhớ cảm giác cô

đã có trước lúc tai nạn, như thể có ai đó đã quan sát cô với dã tâm xấu xa, cùng cảm giác với những cuộc điện thoại gọi cho cô. Lẽ ra cô nên cố gắng liên kết tất cả với nhau từ trước.

Anh ta đã phát hiện ra John. Michelle thậm chí còn biết anh ta làm cách nào phát hiện được. Bitsy Summer, người phụ nữ cô và John đã gặp ở Tammpa khi họ tới để soạn thảo chứng từ, luôn là người tung tin đồn tồi tệ nhất ở Palm Beach. Không mất nhiều thời gian để tin đồn lan nhanh đến Philadelphia rằng Michelle Cabot đang ôm ấp một anh chàng cực kỳ *lực lưỡng*, đẹp tuyệt, nam tính, với đôi mắt gợi tình khiến Bitsy cảm thấy thật *ấm áp*. Michelle có thể gần như nghe thấy tiếng Bitsy trên điện thoại, thêu dệt câu chuyện của mình và mỉm cười tinh quái khi suy đoán về anh chàng chủ trang trại sexy.

Roger có lẽ đã tự thuyết phục bản thân rằng Michelle sẽ quay lại với mình; cô có thể vẫn còn nghe thấy anh ta thì thầm rằng anh ta yêu cô bao nhiêu, rằng anh ta muốn dâng hiến và cho cô thấy điều có giữa họ sẽ tuyệt vời đến thế nào. Anh ta hẳn đã trở nên ghen tuông điên loạn khi phát hiện ra John. Cuối cùng thì anh ta cũng biết người đàn ông khác là ai, khẳng định cho những nghi ngờ anh ta đã từng ảo tưởng.

Anh ta hẳn đã mất trí rồi. Cô nhớ lại những lời anh ta nói trong cuộc gọi cuối cùng. “Sao em có thể làm như vậy với anh?”

Cô thấy như bị mắc kẹt, hoảng sợ bởi ý nghĩ rằng anh ta đang ở đâu đó, kiên nhẫn chờ đợi để bắt được cô ở một mình. Cô không thể đến gặp cảnh sát; cô không có bằng chứng, chỉ có trực giác của mình, và người ta không thể bị bắt chỉ nhờ vào trực giác. Bên cạnh đó, cô không đặt nhiều niềm tin vào cảnh sát cho lắm. Cha mẹ Roger đã từng mua chuộc được họ ở Philadelphia, và giờ thì Roger đang kiểm soát một lượng tài sản khổng lồ. Anh ta có nguồn tài chính không giới hạn được sử dụng tùy ý; ai biết được anh ta có thể mua được những gì chứ? Anh ta thậm chí còn có thể thuê một ai đó, người mà cô không biết rằng cô cần phải cảnh giác.

Cô muốn nói cho John về nó, nhưng kinh nghiệm cay đắng khiến cô giữ im lặng. Sao cô có thể nói chuyện với anh khi mà anh không tin cô về các cuộc gọi hay về vụ tai nạn? Anh đã đặt máy ghi âm trên điện thoại, nhưng anh không thảo luận với cô, và cô cũng không hỏi bất kỳ câu nào. Cô không muốn biết về nó nếu như anh chỉ đang chiều lòng cô. Mọi thứ giữa họ đã trở nên cứng nhắc kể từ lần cuối Roger gọi, và cô cảm thấy thậm chí còn khó tiếp cận anh hơn cả trước đây. Chỉ mỗi lúc trên giường là vẫn vậy; cô bắt đầu sợ rằng anh đang mệt mỏi với cô, nhưng anh không có vẻ mệt mỏi với cô trên giường.

Việc làm tình của anh vẫn đói khát và thường xuyên như trước.

Và rồi, trong một buổi sáng nóng và đầy năng, cô không thể chịu đựng được nữa. Cô đã bị đẩy đến giới hạn của mình. Ngay cả một con thỏ cũng sẽ xoay mình và chiến đấu khi nó bị dồn tới chân tường. Cô đã quá mệt mỏi sau tất cả, quá mệt mỏi như thể cô cảm thấy mình vừa mới nâng người ra khỏi làn nước. Chết tiệt Roger! Cô phải làm gì để tổng khứ anh ta ra khỏi cuộc đời cô đây? Phải làm gì đó chứ. Cô không thể dành phần còn lại trong cuộc đời nhìn chằm chằm qua mỗi góc rẽ, quá hoảng sợ, ngay cả việc tới cửa hàng tạp hóa. Nó khiến cô giận dữ khi nghĩ đến việc cô đã để anh ta cầm chân cô một cách chắc chắn như thể anh ta đã nhốt cô vào tù, và bắt đầu từ hôm nay cô sẽ phải làm gì đó với chuyện này.

Cô vẫn giữ những tập tài liệu dùng để thắng vụ li hôn; giờ thì cha mẹ anh ta đã chết và chỗ tài liệu đó cũng không còn nhiều ý nghĩa, nhưng nó vẫn còn tác dụng nào đó. Nó là bằng chứng ghi nhận rằng Roger đã từng tấn công cô trước đây. Nếu anh ta gọi tới lần nữa, cô sẽ có được băng ghi âm của anh ta, và có lẽ cô sẽ dụ anh ta nói được điều gì đó đe dọa. Đây là Florida, không phải Philadelphia; nhiều tiền sẽ có được sự ảnh hưởng, nhưng ở đây anh ta sẽ không có được mạng lưới bạn bè cũ của gia đình để bảo vệ mình.

Nhưng chỗ tài liệu đó đang nằm an toàn ở nhà cô, và cô muốn nó nằm trong tầm với của cô, tại nhà John. Cô không thấy nó sẽ được an toàn trong một căn nhà bỏ không dù cho cánh cửa vẫn đang bị khóa. Ngôi nhà vẫn dễ dàng để có thể đột nhập, và kết sắt cũng bình thường như bất kỳ cái nào khác; cô nghi ngờ chiếc kết có khi nào thật sự an toàn nếu có ai thật sự muốn mở nó. Nếu Roger bằng cách nào đó có được chỗ tài liệu, cô sẽ không còn chút bằng chứng nào. Những bản sao chỗ hồ sơ sẽ không thể thay thế được.

Một khi đã quyết, cô nói với Edie rằng cô sẽ cưỡi ngựa trước khi chạy vào chuồng ngựa. Đó lẽ ra là một chuyến đi dạo thú vị trên đồng cỏ để tới được trang trại của cô, nhưng cô không thể tận hưởng được nó như bình thường, bởi những nút thắt căng thẳng đang vặn xoắn trong dạ dày cô. Roger đã gặp cô lần cuối khi cô ở đó, và cô không thể quên được nỗi kinh hoàng cô đã cảm nhận khi thấy chiếc Chevrolet lao về phía mình.

Cô tiến đến ngôi nhà từ phía sau, bứt rứt nhìn quanh khi cô trượt xuống ngựa, nhưng tất cả đều bình thường. Những chú chim trên cây vẫn đang ca hát. Nhanh chóng cô kiểm tra tất cả cửa sổ và cửa ra vào, nhưng tất cả đều có vẻ được khóa chặt, không có dấu hiệu bị đột nhập. Chỉ sau đó cô mới vào nhà và vội vã đến văn phòng để mở kết. Cô lấy tập hồ sơ ra và kiểm tra bên trong, thở phào nhẹ nhõm khi tất cả mọi thứ đều không bị xáo trộn, sau đó giấu tập hồ sơ bên trong áo sơ mi và khóa kết lại.

Căn nhà bị khóa kín trong thời gian dài nên không khí vô cùng nóng nực và ngột ngạt. Cô cảm thấy chóng mặt khi đứng dậy và da dầy cô nhột nhao. Cô vội vã ra ngoài bằng cổng sau, dựa lưng vào tường – cố gắng hít lấy không khí trong lành đầy phổi cho đến khi cơn chóng mặt qua đi và dạ dày cô ổn định. Thần kinh cô đang căng lên. Cô không biết cô có thể chịu đựng được bao lâu nữa, nhưng cô phải chờ. Anh ta sẽ gọi lại; cô biết. Cho đến lúc đó, có rất ít thứ cô có thể làm.

Tất cả mọi thứ vẫn bình thường, yên tĩnh. Con ngựa khụt khịt chào đón khi cô trèo lên và quay trở về nhà.

Người giữ ngựa ngấp cô ngay khi cô dừng lại, sự nhẹ nhõm tràn qua gương mặt anh ta. “Tạ ơn Chúa cô đã về,” anh ta nói đầy cảm thán. “Ông chủ đang như trong địa ngục – thứ lỗi cho tôi, thưa cô. Dù sao thì, ông ấy đang xé nơi này ra để tìm cô. Tôi sẽ chuyển lời đến ông ấy rằng cô đã về.”

“Sao anh ấy lại tìm tôi?” cô hỏi hoang mang. Cô đã nói với Edie rằng cô sẽ đi cưỡi ngựa.

“Tôi không biết, thưa cô.” Anh ta vội lấy dây cương con ngựa từ cô khi cô trượt xuống đất.

Michelle bước vào nhà tìm Edie. “John đang gây náo loạn gì vậy?” cô hỏi.

Edie nhướn mày. “Tôi không dám đến đủ gần để mà hỏi.”

“Bà không nói với anh ấy là tôi đi cưỡi ngựa sao?”

“Có. Đó là khi ông ấy thật sự nổ tung.”

Cô nghĩ chắc đã có chuyện gì đó và anh không thể tìm được đồng giấy tờ công việc anh cần, nhưng khi cô kiểm tra văn phòng, mọi thứ trông vẫn như vậy lúc cô rời đi hồi sáng. Lấy tập hồ sơ từ bên trong áo sơ mi, cô cất nó bên trong kết của John, và chỉ lúc đó cô mới cảm thấy khá hơn. Cô an toàn ở đây, được vây quanh bởi những người của John.

Vài phút sau, cô nghe thấy tiếng xe của anh rít lên, và xét tới tốc độ của nó, tính khí của anh đang cực kỳ tồi tệ. Tò mò hơn là bị báo động, cô bước ra chào đón anh khi chiếc xe tải phanh

lại, lớp xe xói tung đám cát sỏi. John đẩy cánh cửa mở ra, súng của anh đang nằm trong tay. Khuôn mặt anh nhẩn lại, và sạm đi và ánh lửa thiêu đốt trong đôi mắt khi anh sải bước về phía cô. “Em đã ở chỗ chết tiệt nào?” anh gầm lên.

Michelle nhìn vào khẩu súng trường. “Em ra ngoài cưỡi ngựa.”

Anh không dừng lại khi anh tóm lấy cô, nhưng là giữ cô trong vòng tay và kéo cô vào nhà. “Ra ngoài cưỡi ngựa sao? Anh đã bắt tất cả mọi người xói tung chỗ này lên vì em.”

“Em về nhà.” Cô bắt đầu có chút giận dữ của riêng mình, dù cô vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra với anh. Cô hếch mũi lên và bắn cho anh một cái nhìn chế nhạo. “Em không nhận ra là em phải xin phép để trở về nhà mình đấy.”

“Phải đấy, em yêu, em chính xác phải làm vậy,” anh cúi kính, đặt khẩu súng trường vào tủ. “Anh không muốn em đi bất cứ đâu mà không báo với anh trước.”

“Em không nghĩ em lại là tù binh của anh đấy,” cô nói lạnh lùng.

“Tù binh, chết tiệt!” Anh quay người về phía cô, không thể quên được sự hoảng loạn nguyên thủy dâng đầy khi mà anh đã không thể tìm thấy cô. Cho đến khi anh biết chuyện gì đang xảy ra và Roger Beckman đang ở đâu, anh chỉ muốn nhốt chặt cô trong phòng ngủ cho an toàn. Tuy nhiên, một ánh nhìn vào khuôn mặt giận dữ của cô đã nói với anh rằng anh đang đi sai hướng, và cô sẽ không lùi bước.

“Anh đã nghĩ có chuyện gì đó xảy ra với em,” anh nói khẽ hơn.

“Vậy nên anh xói tung trang trại lên và tìm thứ gì đó để bắn à?” cô hỏi hoài nghi.

“Không, anh đã xói tung trang trại lên để tìm em, và anh mang theo súng trong trường hợp nếu em có đang gặp bất kỳ nguy hiểm nào.”

Cô cuộn hai bàn tay thành nắm đấm, muốn tát anh. Anh đã không tin cô về một nguy hiểm thật sự, nhưng anh lại lo rằng cô có thể bị bong gân chân hay ngã ngựa. “Em có thể gặp nguy hiểm gì được nào?” cô ngắt lời. “Em chắc rằng không một con rắn nào nằm trong trang trại mà lại dám cắn bất cứ thứ gì khi chưa được sự cho phép của anh!”

Biểu hiện của anh trở nên rầu rĩ khi anh nhìn xuống cô. Anh giơ tay và nhét lại một sợi tóc màu nắng bị tuột ra sau tai cô, nhưng cô vẫn nhìn chằm chằm vào anh như một nữ hoàng đang bị xúc phạm. Anh thích sự bình tĩnh của cô nhiều hơn nhiều so với sự xa cách anh nhận được từ cô dạo gần đây. “Em thật xinh đẹp khi đang điên tiết,” anh trêu chọc, biết phải làm thế nào để hạ nhiệt cô.

Trong khoảnh khắc trông cô như sẵn sàng tranh cãi. Và rồi cô đột nhiên lấp bắp. “Anh đúng là đồ con lừa,” và bắt đầu cười lớn.

Anh cười khúc khích. Không ai có thể nói ‘đồ con lừa’ được như Michelle, với sự kiêu căng và chính xác đến vậy. Anh thích thế. Cô có thể gọi anh là đồ con lừa bất cứ lúc nào cô muốn. Trước khi cô có thể ngừng cười, anh đã vòng tay quanh người cô và kéo cô về phía anh, bao phủ miệng cô bằng miệng anh và từ từ trượt lưỡi mình vào giữa đôi môi cô. Tiếng cười của cô đột ngột ngưng bật, hai bàn tay với lên tóm lấy bắp tay săn chắc của anh, và lưỡi cô gập lưỡi anh.

“Em làm anh lo muốn chết,” anh thì thầm khi nâng miệng lên.

“Không hẳn thế, em cho là vậy,” cô rên lên khe khẽ, khiến anh cười toe toét.

“Nhưng anh không đùa đâu. Anh muốn biết bất cứ khi nào em đi bất cứ đâu, và anh không muốn em đến trang trại của em một mình. Nó đã bị bỏ không một thời gian rồi, và tên ăn mày nào đó có thể bắt đầu sục sạo xung quanh.”

“Một gã ăn mày thì có thể làm gì được chứ?” cô hỏi.

“Một gã ăn mày thì có thể làm được gì sao? Tôi phạm không ngừng leo thang trong thành phố. Làm ơn đi. Vì sự bình yên trong tâm trí anh được không?”

Thật bất thường đối với John Rafferty khi cầu xin bất cứ điều gì khiến cô chỉ có thể nhìn chăm chăm vào anh. Nó dội thẳng vào cô rằng dù anh nói làm ơn, anh vẫn hy vọng rằng cô sẽ làm chính xác như lời anh nói. Thực tế là, cô cứng đầu thế chỉ bởi bình thường anh quá chuyên quyền, kiêu ngạo và làm cô tức điên. Việc phải thận trọng là cực kỳ đáng làm, nhất là trong lúc này.

Sự chóng mặt và buồn nôn cô cảm thấy hôm ở nhà hẳn phải là sự bắt đầu của triệu chứng gì đó, bởi cô cảm thấy thật khủng khiếp vào ngày hôm sau. Cô dành gần như cả ngày trên giường, quá mệt mỏi và phát ốm để mà có thể lo lắng về bất cứ điều gì khác. Mỗi lần cô ngẩng đầu lên, cơn chóng mặt khủng khiếp đã mang theo cả một đợt tấn công của cơn buồn nôn. Cô chỉ muốn được ở một mình.

Cô cảm thấy khá hơn sáng hôm sau, và cố gắng giữ lại thứ gì đó trong dạ dày. John ôm cô vào lòng anh, lo lắng vì vẻ bơ phờ của cô. “Ngày mai nếu em vẫn không khỏe hơn, anh sẽ đưa em tới gặp bác sĩ,” anh nói chắc chắn.

“Chỉ là vài con virus thôi,” cô thở dài. “Một bác sĩ cũng không thể làm được bất kỳ điều gì đâu.”

“Em có thể có gì đó để ổn định dạ dày em.”

“Hôm nay em cảm thấy tốt hơn rồi. Chuyện gì xảy ra nếu anh bị ốm nhỉ?”

“Vậy thì em có thể ‘chăm sóc mọi nhu cầu’ của anh cho đến khi anh khá hơn,” anh nói, cười khúc khích với biểu hiện kinh dị của cô. Anh không cần phải lo lắng về việc bị ốm. Anh không thể nhớ được lần cuối anh bị cảm lạnh nữa là.

Cô đã khá hơn nhiều vào ngày hôm sau, và mặc dù cô vẫn cảm thấy không thể cười ngượng quanh trang trại được, cô đã dành buổi sáng trong văn phòng, nhập thông tin vào máy tính và kiểm tra sổ sách. Sẽ dễ dàng hơn nếu họ có một phần mềm kế toán trên máy; cô sẽ nhớ phải hỏi John về nó.

Roger vẫn chưa gọi lại.

Côn cuộn tay thành nắm đấm. Cô biết anh ta đang ở đâu đó rất gần! Làm cách nào cô có thể lôi anh ta ra khỏi chỗ trốn chứ? Cô sẽ không thể có một cuộc sống bình thường khi mà cô vẫn còn cảm thấy sợ hãi mỗi khi rời trang trại một mình.

Nhưng có lẽ đó là những gì cô phải làm. Rõ ràng Roger có vài cách để theo dõi trang trại; cô đơn giản là không thể tin rằng chiếc Chevrolet xanh chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên không liên quan đến Roger. Anh đã bắt được cô mất cảnh giác khi đó, nhưng giờ thì cô sẽ tìm anh ta. Cô phải moi được anh ta ra ngoài.

Khi John về nhà ăn trưa, cô đã búi tóc lên, trang điểm đôi chút và cô biết trông cô ổn hơn rất nhiều. “Em nghĩ là em muốn tới thị trấn mua vài thứ,” cô nói tình cờ. “Anh có cần gì không?”

Đầu anh giật phắt. Cô đã mất kiểm soát từ hôm tai nạn, và giờ thì cô đang hành động lãnh đạm về việc lái xe như thể sự cố kia chưa từng xảy ra. Lúc trước anh đã lo lắng rằng cô sẽ trở nên miễn cưỡng phải đi đâu đó, giờ thì anh chỉ muốn cô ở thật gần. “Cần gì?” anh hỏi mạnh mẽ. “Chính xác thì em đi đâu?”

Lông mày cô nhướn lên trước giọng điệu đó của anh. “Dầu gội, xả tóc, những thứ đại loại thế.”

“Được rồi.” Anh làm một cử chỉ thiếu kiên nhẫn. “Em sẽ đi đâu? Khi nào em về?”

“Thật sự này, anh chọn nhầm nghề rồi đó. Anh phải là cai ngục mới đúng.”

“Chỉ cần cho anh biết thôi.”

Vì cô không muốn anh từ chối cho cô sử dụng chiếc xe, cô nói bằng giọng nhảm chán. “Tới nhà thuốc, có lẽ thế. Quay về lúc ba giờ.”

Anh nhìn cô chằm chằm, sau đó thở dài và vuốt những ngón tay qua mái tóc đen dày của mình. “Nhớ cẩn thận đó.”

Cô đứng dậy khỏi bàn. “Đừng lo. Nếu em có làm hỏng chiếc xe nữa. Em sẽ bồi thường thiệt hại từ số tiền bán gia súc.”

Anh chửi thề khi quan sát cô lén rời đi. Chết tiệt, giờ thì anh có thể làm gì? Đuổi theo cô sao? Anh lao vào văn phòng và gọi cho Andy Phelps để hỏi xem anh ta có bất kỳ thông tin nào về Roger Beckman chưa. Tất cả những gì Andy có là không ai tên Roger Beckman đăng ký chuyến bay tới Pháp tháng trước, nhưng có thể hẳn ta không bay thẳng đến đó. Phải mất thêm thời gian để kiểm tra lại tất cả mọi thứ.

“Tôi đang cố gắng đây, anh bạn. Đó là tất cả những gì tôi có thể làm.”

“Cảm ơn. Có lẽ tôi đã lo lắng thái quá, nhưng có lẽ là không.”

“Phải, tôi hiểu. Tại sao phải bỏ lỡ một cơ hội chứ? Tôi sẽ gọi lại ngay khi có tin gì mới.”

John gác máy, bị giằng xé bởi sự cần thiết phải làm gì đó, bất cứ điều gì. Có lẽ anh nên nói với Michelle những nghi ngờ của anh, giải thích tại sao anh không muốn cô đi lang thang một mình. Tuy nhiên, như Andy đã chỉ ra, anh thật sự không có nơi nào để đi, và anh không muốn gây khó dễ không cần thiết cho cô. Cô đã có đủ nỗi lo lắng trong đời rồi. Nếu anh tìm ra cách, không gì sẽ khiến cô phải lo lắng thêm nữa.

Michelle lái xe xuống thị trấn và mua đồ, ‘lên dây cót’ cho bản thân mỗi khi có một chiếc xe chạy lại gần. Nhưng không có gì xảy ra cả; cô không nhận thấy bất cứ điều gì đáng ngờ, thậm chí không có gì xảy ra ngay nơi chiếc Chevrolet đã chèn cô ra khỏi đường. Quyết tâm, cô nói với bản thân rằng cô không hề hoang tưởng, cô không tượng tượng ra tất cả mọi thứ, Roger đang ở đây, ở đâu đó. Cô chỉ đơn giản là phải tìm ra anh ta. Nhưng cô không hề dừng cảm chút nào, và mỗi dây thần kinh của cô đang run rẩy suốt quãng đường cô trở về trang trại. Cô gần như không thể lê bước lên lầu vào phòng tắm trước khi dạ dày cô nổi loạn và cô ối ra một cách thảm hại.

Cô đã cố gắng lần nữa vào ngày hôm sau. Và hôm sau nữa. Không có chuyện gì xảy ra, ngoại trừ John đang trong tâm trạng tồi tệ nhất mà cô có thể tưởng tượng. Anh không hề phản đối và cấm cô đi bất cứ đâu, nhưng anh chỉ khiến nó đơn giản là anh không thích thế. Nếu cô không phải đang tuyệt vọng, cô sẽ ném thẳng chìa khóa xe vào mặt anh và nói với anh những gì anh có thể làm với chúng.

Roger đã theo dõi cô tại nhà cô ngày hôm đó. Có phải anh ta đã quan sát con đường mòn thay vì đường cái dẫn thẳng tới thị trấn? Anh ta sẽ không thể thấy cô khi cô quay về để lấy những tập tài liệu từ két sắt vì cô đã cưỡi ngựa đến từ phía sau thay vì sự dụng đường mòn. John đã nói với cô không nên về nhà một mình, nhưng cô sẽ không vào nhà. Tất cả những gì cô làm là lái xe trên đường... và nếu Roger ở đó, anh ta sẽ đi theo cô.

CHƯƠNG 11

Cô hẳn đã phát điên rồi; cô biết thế. Điều cuối cùng cô muốn là gặp Roger, vậy mà giờ cô đang ở đây cố gắng tìm anh ta, dù cô ngờ rằng anh ta đang cố gắng giết cô. Không, cô muốn tìm được anh ta vì điều đó. Cô chắc chắn không muốn chết, nhưng cô muốn chuyện này kết thúc. Chỉ sau đó cô mới có thể sống một cuộc sống bình thường.

Cô muốn cuộc sống đó với John, nhưng cô chưa bao giờ tự lừa dối bản thân rằng mối quan hệ của họ là vĩnh viễn, và tâm trạng anh trong những ngày gần đây có thể đang báo trước kết thúc của nó. Dường như không điều gì cô làm có thể khiến anh hài lòng, ngoại trừ khi họ trên giường, nhưng có lẽ đó chỉ là một sự phản ánh của ham muốn tình dục mãnh liệt và bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể làm được thế.

Thần kinh cô căng thẳng đến mức cô không thể nghĩ tới việc ăn sáng khi cô lên kế hoạch qua nhà, và cô bước tới bước lui không ngừng, chờ đợi cho đến khi cô trông thấy John trong chiếc xe bán tải của anh đang lái qua bãi cỏ. Cô không muốn anh biết cô sẽ đi đâu; anh luôn hỏi quá nhiều, và thật khó để có thể che giấu bất cứ điều gì khỏi anh. Dù vậy, cô sẽ chỉ đi nửa tiếng thôi, bởi một khi đã tới nơi, cô không có đủ can đảm để giờ đầu ra làm mỗi nhử. Tất cả những gì cô có thể làm chỉ là một lần lái xe nhanh qua đó; và rồi quay về nhà.

Cô nghe radio trong nỗ lực để bình tâm lại trong khi lái xe từ từ xuống con đường sỏi hẹp. Con bão thứ ba trong mùa đang tới, bão Carl, cơn bão hình thành từ Đại Tây Dương và đi vòng qua Cuba. Cô đã bỏ lỡ hai cơn bão đầu tiên. Cô thậm chí còn không nhận thức được mùa hè đã chuyển sang đầu thu, bởi thời tiết vẫn còn đang rất nóng và ẩm ướt, kiểu thời tiết hoàn hảo cho những cơn bão.

Dù đã cực kỳ cẩn thận quan sát cả hai bên đường tìm kiếm dấu hiệu của một chiếc ô tô nằm khuất dưới những tán cây, cô cũng không nhận thấy bất cứ điều gì. Buổi sáng vô cùng yên tĩnh và vắng vẻ. Không có bất kỳ ai khác trên đường. Thất vọng, cô quay xe trở về nhà.

Một cơn buồn nôn ập tới, và cô phải dừng xe. Cô mở cửa nghiêng người, dạ dày cô nhộn nhạo dù nó đang hoàn toàn trống rỗng và cô nôn khan. Khi cơn co thắt dừng lại, cô dựa người vào vô lăng, yếu ớt và ướt đầm mồ hôi. Chuyện này còn lâu mới là do một loại virus.

Cô gục đầu vào vô lăng trong một lúc lâu, quá yếu để có thể lái xe và quá ốm để có thể quan tâm. Một làn gió nhẹ thổi qua cánh cửa xe để mở, làm mát gương mặt đang nóng bừng của cô, và cũng như sự thật lóe lên trong tâm trí cô.

Nếu đây là một loại virus, nó sẽ kéo dài trong chín tháng.

Cô thả rơi đầu xuống lưng ghế, và một nụ cười bùng lên bên dưới đôi môi nhợt nhạt của cô. Có thai. Dĩ nhiên rồi. Cô thậm chí còn biết nó xảy ra khi nào: vào cái đêm John trở về nhà từ Miami. Anh đã làm tình với cô khi cô tỉnh giấc, và họ đều không nghĩ đến các biện pháp an toàn. Cô đã quá căng thẳng để nhận thấy rằng chu kỳ của cô bị trễ.

Con của John. Đang lớn lên trong cô đã được gần năm tuần. Tay cô lướt xuống bụng, một cảm giác mãn nguyện hoàn toàn lấp đầy cô bất chấp sự khổ sở cô đã cảm thấy. Cô biết chuyện này có thể gây nên những vấn đề gì, nhưng ngay lúc này những vấn đề đó thật xa vời, không quan trọng chút nào so với niềm vui cô cảm nhận đang lớn dần.

Cô bắt đầu cười lớn, nghĩ về việc cô đã cảm thấy ốm đến thế nào. Cô nhớ đã từng đọc trong một cuốn tạp chí nào đó rằng những phụ nữ mang thai bị ốm nghén sẽ ít có khả năng sảy thai hơn những người khác; nếu đó là sự thật, em bé của cô sẽ an toàn như Fort Knox^[5]. Cô vẫn đang cảm thấy mệt muốn chết, nhưng giờ cô hạnh phúc vì cảm thấy như thế.

“Một đứa con,” cô thì thầm, nghĩ về một đứa trẻ nhỏ bé, thơm tho với mái tóc đen dày và đôi mắt đen tan chảy, dù cô nhận ra rằng bất kỳ đứa trẻ nào của John Rafferty sẽ vô cùng nghịch ngợm.

Nhưng cô không thể tiếp tục ngồi ỳ trong xe được, nó đang được đỗ ngay giữa đường. Run rẩy, hy vọng cơn buồn nôn sẽ tạm ngưng cho đến khi cô về được đến nhà, cô về sổ và lái xe về trang trại với một vẻ thận trọng cực kỳ. Giờ thì khi đã biết chuyện gì xảy ra, cô biết phải làm gì để ổn định dạ dày mình. Và cô sẽ cần phải hẹn gặp bác sĩ.

Nói với John sẽ phải là điều đầu tiên, và với Michelle, đó là chuyện quan trọng nhất. Cô không biết anh sẽ phản ứng như thế nào, nhưng cô cần phải đối mặt với khả năng anh sẽ không mấy vui mừng như cô. Cô sợ rằng anh đã bắt đầu mệt mỏi với cô; nếu vậy, anh sẽ thấy em bé là một gánh nặng, buộc anh vào với một người phụ nữ anh không muốn.

Cô nằm trên giường, cố gắng sắp xếp những suy nghĩ và cảm xúc rối loạn của mình. John có quyền được biết về con anh, và, dù thích hay không, anh cũng cần phải có trách nhiệm với nó. Mặc khác, cô không thể sử dụng em bé để giữ chân anh nếu như anh muốn được tự do. Nỗi thất vọng lạnh giá lấp đầy cô bất cứ khi nào cô cố gắng nghĩ về một tương lai mà không có John, nhưng cô yêu anh đủ để để anh rời xa. Kể từ ngày đầu tiên bên nhau cô đã luôn ý thức chuẩn bị cho thời khắc anh sẽ nói với cô rằng anh không muốn cô nữa. Điều vô cùng rõ ràng trong tâm trí cô.

Nhưng chuyện gì xảy ra nếu anh quyết định rằng họ nên kết hôn vì em bé? John thực hiện những trách nhiệm của anh cực kỳ nghiêm túc, thậm chí đến mức anh sẽ lấy một người vợ mà anh không muốn vì lợi ích của con anh. Cô có thể trở thành kẻ hèn nhát và nhận lấy bất cứ điều gì anh đề nghị, trên cơ sở của những mẫu tình cảm vụn vặt theo sau nó còn tốt hơn là không có gì, hay liệu bằng cách nào đó cô có thể tìm thấy sự can đảm để từ chối bản thân điều cô mong muốn nhất đó. Nước mắt ngập đầy trong mắt cô, những giọt nước mắt đến một cách dễ dàng những ngày này. Cô sụt sịt và lau chúng đi.

Cô không thể quyết định được bất kỳ điều gì; cảm xúc của cô đang cực kỳ dữ dội xen giữa phần khích và trầm cảm. Cô không biết John sẽ phản ứng ra sao, vậy nên bất kỳ kế hoạch nào của cô đều là một sự lãng phí thời gian. Đây sẽ là chuyện họ sẽ phải cùng nhau đối mặt.

Cô nghe tiếng ai đó đang cưỡi ngựa tới, theo sau là những giọng nói lớn, ồn ào bên ngoài, những anh chàng cao bồi luôn đến và đi trong trang trại, và cô không chút quan tâm cho đến khi nghe tiếng Edie gọi với trên lầu. “Michelle? Có ai đó bị thương. Mấy chàng trai đang mang cậu ấy vào trong. Chúa ơi, là ông chủ!” Bà hét lên ở những từ cuối cùng và Michelle bật khỏi giường. Cô không bao giờ có thể nhớ đã chạy xuống cầu thang ra sao; tất cả những gì cô có thể nhớ được là Edie tóm lấy cô ở cửa trước trong khi Nev và một người khác giúp John xuống ngựa.

John đang giữ một chiếc khăn trên mặt, và máu đang bao phủ bàn tay và cánh tay anh, thấm cả vào áo sơ mi.

Khuôn mặt Michelle rúm lại, và một tiếng nấc nghẹn bật ra từ cổ họng cô. Edie là một người phụ nữ to lớn, khỏe mạnh, nhưng bằng cách nào đó Michelle đã giật ra khỏi vòng tay bà và chạy tới chỗ John. Anh nhún vai thoát khỏi Nevada và tóm lấy Michelle bằng cánh tay anh, ôm cô vào lòng. “Anh ổn,” anh nói thô lỗ. “Nó nhìn tồi tệ hơn trên thực tế.”

“Ông tốt nhất là nên tới bác sĩ, ông chủ,” Nev cảnh báo. “Vài vết cắt cần được khâu lại.”

“Tôi sẽ đi. Quay về chỗ mấy chàng trai và điều hành mọi việc đi.” John bắn cho Nev một ánh nhìn cảnh cáo qua đầu Michelle, và mặc dù một bên mắt anh bị bao phủ bởi chiếc khăn đầy máu, Nevada vẫn hiểu ý. Anh ta liếc nhanh về phía Michelle và gật đầu.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Michelle điên cuồng khi cô giúp John vào bếp. Cánh tay anh nặng nề quàng trên vai cô, điều đó cho cô biết nhiều hơn bất kỳ điều gì về vết thương tồi tệ hơn anh muốn cho cô biết. Anh hạ mình xuống một trong những chiếc ghế trong bếp.

“Anh mất lái chiếc xe tải và đâm vào một cái cây,” anh lẩm bẩm. “Mặt anh đập vào vô lăng.”

Cô đặt tay lên chiếc khăn để giữ yên nó, cảm thấy anh nhăn mặt bên dưới cái chạm nhẹ của cô, và rút tay anh ra. Cô có thể thấy những mảnh vỡ của thủy tinh lấp lánh bên trong mái tóc đen dày của anh.

“Để em xem nào,” cô dỗ dành, và nói lỏng chiếc khăn ra khỏi mặt anh.

Cô đã phải cẩn mõi để khỏi rên rỉ. Bên mắt trái của anh đang sưng húp, và làn da trên xương gò má anh bị rách bởi một vết thương lổm chổm. Xương gò má và trán anh thâm tím và đang sưng phồng rõ ràng, những vết thương làm biến dạng khuôn mặt anh. Một vết cắt dài trên trán, và anh đang bị chảy máu bởi cả chục vết cắt nhỏ khác. Cô hít một hơi thật sâu và giữ giọng bình tĩnh. “Edie, lấy ít đá chườm lên mắt anh ấy. Có lẽ chúng ta không nên để những vết sưng tồi tệ hơn nữa. Tôi sẽ đi lấy túi xách và chìa khóa xe.”

“Chờ chút,” John ra lệnh. “Anh muốn rửa sạch chút đã, khắp người anh đầy máu và kính vỡ.”

“Đó không phải điều quan trọng –”

“Anh không bị thương nặng lắm đâu mà,” anh ngắt lời. “Giúp anh cởi cái áo này ra.”

Khi anh sử dụng cái tông giọng đó, anh không cho phép trái lời. Michelle mở cúc áo sơ mi và giúp anh cởi nó, nhận thấy anh di chuyển hết sức thận trọng. Khi chiếc áo đã được cởi bỏ, cô trông thấy những vết sưng lớn màu đỏ trên xương sườn anh và biết lý do tại sao anh lại di chuyển thận trọng đến vậy. Trong vài giờ nữa anh sẽ cực kỳ đau đớn để có thể di chuyển được nữa. Nhấc người khỏi ghế, anh bước đến bồn và rửa sạch những vết máu dính trên cánh tay và bàn tay, sau đó đứng kiên nhẫn chờ Michelle thấm ướt một mảnh vải và nhẹ nhàng lau sạch ngực, cổ, và lưng anh. Tóc phía bên trái anh dính bết máu, nhưng cô không muốn thử gội đầu anh cho đến khi anh gặp bác sĩ.

Cô chạy lên lầu vợ lấy một chiếc áo sơ mi cho anh và giúp anh mặc nó vào. Edie đã lấy một lượng lớn đá và quấn trong một cái khăn sạch để chườm. John nhăn mặt khi Michelle cẩn thận đặt khăn chườm trên mắt anh, nhưng anh không tranh cãi và giữ chặt nó.

Gương mặt cô trở nên căng thẳng khi cô lái xe đưa anh đến bệnh viện cấp cứu địa phương. Anh đang bị thương. Điều đó khiến cô choáng váng, bởi bằng cách nào đó cô chưa bao giờ hình dung ra John lại có thể bị tổn thương bởi bất kỳ điều gì. Anh cứng như đá granit, anh dường như là người không bao giờ biết mệt mỏi, bị ốm hay bị thương. Gương mặt biến dạng, bết máu của anh là bằng chứng rằng anh cũng giống như những người khác, tuy nhiên, đây là John, anh không vật vờ bởi vết thương của mình. Anh vẫn luôn là người biết kiểm soát.

Anh được đưa vào phòng điều trị, nơi bác sĩ cẩn thận lau sạch vết thương và khâu các vết cắt trên trán. Những vết xước không quá nghiêm trọng để cần phải khâu lại, dù chúng đều cần

được rửa sạch và băng lại. Và rồi, các bác sĩ dành một khoảng thời gian dài kiểm tra vết sưng quanh mắt trái John. “Tôi sẽ chuyển anh tới bệnh viện Tampa để bác sĩ nhãn khoa có thể kiểm tra cái này.” Ông ta nói với John.

“Tôi không có nhiều thời gian để chơi đâu.” John cắt ngang, vẫn đang ngồi trên bàn.

“Nó liên quan đến thị lực của anh,” bác sĩ nói đều đều. “Anh đã bị đập rất mạnh, đủ để làm gãy xương gò má. Tất nhiên, nếu như anh quá bận để có thể quan tâm đến thị lực của mình –”

“Anh ấy sẽ đi ạ,” Michelle ngắt lời.

John tức tối nhìn cô qua một con mắt thâm đen, nhưng cô đang nhìn chăm chăm lại anh cũng với cường độ mãnh liệt đó. Có điều gì đó tuyệt đến kỳ quặc từ cô, một sự khác biệt anh không thể miêu tả bởi nó quá tinh tế. Nhưng ngay cả khi cực kỳ nhợt nhạt và căng thẳng, cô trông vẫn thật tuyệt. Cô vẫn luôn thật tuyệt đối với anh, và anh có thể nhìn cô tốt hơn rất nhiều với cả hai con mắt thay vì một.

Anh suy nghĩ nhanh sau đó găm lên. “Được thôi.” Hãy cứ để cô nghĩ điều cô muốn về việc tại sao anh lại đồng ý; ngoài sự thật rằng anh không muốn cô ở bất cứ đâu gần trang trại lúc này. Nếu anh đến Tampa, anh có thể khẳng định rằng cô sẽ ở lại với anh, điều đó sẽ giữ cô tránh xa khỏi nguy hiểm, trong khi Andy Phelps sẽ theo dõi xem ai đã bắn vỡ kính chắn gió của anh.

John chắc chắn rằng anh cần phải quan tâm tới những điều trước đây chỉ đơn giản là những mối nghi ngờ; sự đe dọa của Beckman đã đi quá xa hơn chỉ là những cuộc điện thoại quấy rối. Beckman đã cố gắng để khiến nó trông giống một vụ tai nạn khi hắn ta chèn xe Michelle khỏi đường, nhưng giờ hắn ta còn đi xa hơn, và một viên đạn không phải là một tai nạn ngẫu nhiên.

Ơn Chúa Michelle đã không đi cùng anh như mọi khi. Ban đầu anh nghĩ viên đạn đó là dành cho anh, nhưng giờ thì anh không còn quá chắc chắn. Viên đạn đi chệch sang bên phải khá xa. Chết tiệt, giá như anh không mất lái ngay khi kính chắn gió vỡ tan! Anh đã giật bánh lái theo bản năng, và chiếc xe tải bắt đầu trượt trên lớp cỏ phủ sương, đâm sầm vào cây sồi lớn. Cú đâm quá mạnh đã đẩy anh bật về phía trước, xương gò má anh đập mạnh vào vô lăng với lực tác động khiến anh bất tỉnh mất vài phút. Ngay khi anh khôi phục lại ý thức và đầu óc tỉnh táo hơn, anh đã không bảo bất kỳ người làm nào của mình xem xem viên đạn bắn ra từ đâu. Beckman hẳn đã rời đi từ lâu rồi, và họ sẽ chỉ phá hủy bất kỳ bằng chứng nào hắn ta để lại. Andy Phelps có thể kiểm tra chuyện đó.

“Tôi sẽ sắp xếp một xe cứu thương,” bác sĩ nói, quay người rời khỏi phòng.

“Không cần xe cứu thương. Michelle có thể đưa tôi đến đó.”

Bác sĩ thở dài. “Anh Rafferty, anh đang bị chấn động, anh nên nằm xuống. Và trong trường hợp cái mắt chết tiệt kia của anh, anh không nên căng thẳng, cúi gập người, hoặc bị xô đẩy. Một chiếc xe cứu thương là cách an toàn nhất để anh tới Tampa.”

John cau mày ngày càng tợn, nhưng bên trái mặt anh đang sưng phồng khiến anh không thể ép buộc các cơ bắp tuân lệnh. Không đời nào anh để Michelle tự lái xe loanh quanh trong chiếc Mercedes; Beckman sẽ lập tức nhận ra cô trong chiếc xe đó. Nếu anh tới Tampa, cô sẽ phải ở bên anh từng giây. “Chỉ khi Michelle đi cùng xe cứu thương với tôi.”

“Em sẽ đi ngay đằng sau thôi,” cô nói. “Không, chờ đã. Em phải về nhà trước, để lấy quần áo cho cả hai chúng ta.”

“Không, bác sĩ, cho tôi một giờ. Tôi sẽ mang quần áo của chúng tôi theo và sắp xếp cho

chiếc xe được đưa về nhà.” Với Michelle anh nói, “Em cũng phải đi với anh, hoặc anh sẽ không đi đâu hết.”

Michelle nhìn chằm chằm vào anh trong sự tuyệt vọng, nhưng cô cảm nhận thấy anh sẽ không lùi bước trong chuyện này. Anh đã đồng ý để đến ngạc nhiên về việc đi tới bệnh viện, chỉ cứng đầu đến kỳ quặc về việc giữ cô bên cạnh anh. Nếu để ai khác lái xe quay về trang trại, họ sẽ bị kẹt lại ở Tampa, vậy nên nó chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Toàn bộ câu chuyện này thật kỳ lạ, cô không biết tại sao và cũng không có thời gian để tìm hiểu. Nếu cô phải ngồi trong một chiếc xe cứu thương để đưa được John đến Tampa, cô sẽ làm thế. Cô vẫn quá choáng váng và sợ hãi bởi tai nạn của anh và cô sẽ làm bất cứ điều gì để anh khỏe lại.

Anh cho sự chấp thuận của cô là lẽ đương nhiên, nói với cô điều anh muốn và hướng dẫn cô gọi cho Nev mang quần áo cùng một người tới lái xe về nhà. Chỉ nhờ ý chí cô mới có thể nhấc tay lên rời khỏi phòng để gọi điện thoại. John chờ vài giây sau khi cánh cửa đóng lại sau lưng cô, rồi nói. “Bác sĩ, có chiếc điện thoại nào khác tôi có thể sử dụng không?”

“Không có ở đây, và anh không nên đi lại loanh quanh. Anh thậm chí không nên ngồi dậy. Nếu cuộc gọi khẩn cấp không thể chờ được, cứ để vợ anh gọi nó giúp anh.”

“Tôi không muốn cô ấy biết.” Anh không bận tâm sửa lại giả thuyết của bác sĩ rằng Michelle là vợ anh. Chỉ là một kết luận vội vã thôi, đó là tất cả. “Vậy hãy giúp tôi. Nối máy cho tôi với cảnh sát trưởng, nói với Andy Phelps tôi đang ở đâu và rằng tôi cần nói chuyện với anh ta. Đừng nói với bất kỳ ai ngoại trừ Phelps.”

Đôi mắt vị bác sĩ lóe lên, và ông ta nhìn vào người đàn ông cao lớn trong một lúc. Bất kỳ ai khác cũng có thể bị san phẳng bởi ánh mắt đó. Rafferty lẽ ra nên nhượng bộ, nhưng tinh thần anh vô cùng sắt đá. Anh vẫn giữ chính kiến và yêu cầu với giọng đanh thép khiến không ai có thể trái lời anh.

“Được rồi, tôi sẽ gọi điện nếu anh nằm xuống. Anh đang mạo hiểm thị lực của mình đấy, anh Rafferty. Hãy suy nghĩ về việc bị mù trong suốt quãng đời còn lại.”

Môi John xoắn lại trong một nụ cười chỉ như một cái nhếch mệp. “Vậy thì thiệt hại có thể đã xảy ra rồi, thưa bác sĩ.” Mất thị lực mắt trái của anh không quan trọng chút nào so với mạng sống của Michelle. Không gì quan trọng hơn việc giữ cho cô được an toàn.

“Không hẳn. Anh thậm chí không có bất kỳ tổn thương nào ở mắt, nhưng với một cú đập mạnh như thế tốt nhất là nó nên được kiểm tra. Anh có thể bị gãy sụn hốc mắt, cú sốc có thể truyền đến phần xương hốc mắt. Xương đó rất mỏng, và dưới áp lực lớn nó có thể làm hỏng nhãn cầu của anh. Một vết nứt có thể làm giảm thị lực, nhưng nếu bị vậy anh sẽ cần phẫu thuật để chỉnh hình lại nó. Hoặc anh có thể bị tổn thương dây thần kinh, ống thần kinh, hoặc bong võng mạc. Tôi không phải chuyên gia về mắt, vậy nên không thể nói được. Tất cả những gì tôi có thể nói với anh là cần phải càng bất động càng tốt hoặc anh có thể tự gây ra tổn thương nặng hơn.”

Sốt ruột John nằm xuống, đặt tay sau đầu, nó đang đập rộn trên tay anh. Anh bỏ qua cơn đau, cũng như anh bỏ qua khuôn mặt đang tê rần của mình. Nếu có thiệt hại thì sự cũng đã rồi. Anh có thể bị vỡ xương gò má và hỏng một bên mắt; anh có thể sống với gương mặt méo mó hoặc chỉ còn một bên mắt lành lặn, nhưng anh không thể sống mà không có Michelle.

Anh tua đi tua lại vụ việc trong tâm trí, cố gắng nhớ lại các chi tiết từ trong tiềm thức. Chỉ trong tích tắc trước khi viên đạn bắn vỡ cửa kính chắn gió, anh có thấy một ánh flash lóe lên xác nhận vị trí của Beckman không? Beckman có đi bộ không? Không thể nào. Trang trại quá lớn để cho một người có thể đi bộ. Cũng không phải không có khả năng hẳn ta cười ngửa; cười

ngựa khó hơn đi bằng ô tô, thứ mà có thể dễ dàng thuê được. Nếu giả định rằng Beckman lái ô tô, vậy thì hẳn ta đi đường nào, hẳn đã đi đường nào mà lại khuất khỏi tầm nhìn của anh được?

Andy Phelps tới vài phút trước Nev. Vì lợi ích của Michelle, phó cảnh sát trưởng nói đùa về sự lộn xộn trên gương mặt xinh xắn của John, sau đó chờ đợi trong khi John đưa cho Nev những hướng dẫn chi tiết. Nev gật đầu, hỏi vài câu. Sau đó, John liếc nhìn Michelle. “Sao em không ra kiểm tra xem Nev đã mang gì tới, nếu em cần thêm gì nữa, cậu ấy có thể mang nó đến Tampa.”

Michelle do dự một giây, cảm thấy lo lắng và mơ hồ cùng lúc. John muốn cô rời khỏi phòng vì lý do nào đó. Cô nhìn lên vị phó cảnh sát trưởng cao lớn, điềm tĩnh, sau đó nhìn lại John, trước khi lặng lẽ rời khỏi với Nev. Có chuyện gì đó, cô biết mà.

Ngay cả Nev cũng hành động thật kỳ lạ, không hề nhìn vào mắt cô. Có chuyện gì đó đã xảy ra mà không một ai muốn cô biết, và nó liên quan tới John.

Anh đã quá dễ dãi trong việc tới bệnh viện, mặc dù nguy cơ hỏng một bên thị lực chắc chắn đủ để khiến John cân nhắc; nhưng rồi anh đã rất vô lý về việc đi xe. John chưa bao giờ là người vô lý. Nev đã bồn chồn điều gì đó, và giờ thì John muốn nói chuyện riêng với phó cảnh sát trưởng. Cô chắc chắn phó cảnh sát không ở đó chỉ vì anh ta nghe tin một người bạn đang bị thương.

Có quá nhiều điều không hợp lý. Thậm chí cả thực tế rằng John bị tai nạn cũng không hề phù hợp. Anh đã lái xe quanh đồng cỏ từ thời niên thiếu, rất lâu trước cả khi anh đủ tuổi lấy bằng lái xe. Anh cũng là một trong những người lái xe cẩn thận nhất mà cô từng thấy, với phản xạ nhanh chóng và ánh mắt chú tâm của một con đại bàng với tất cả những gì xảy ra trên đường. Không thể nào anh tự mất kiểm soát chiếc xe và đâm vào một cái cây. Nó thật quá vô lý, quá kỳ lạ, quá giống với tai nạn của cô.

Là Roger.

Cô mới ngu ngốc làm sao! Cô đã coi anh ta chỉ như nguy hiểm của riêng mình, không phải với John. Cô lẽ ra nên giả thuyết sự ghen tuông điên rồ của anh ta có thể lan tới người đàn ông anh ta nghĩ đã cướp cô khỏi anh ta. Trong khi cô cố gắng thu hút sự chú ý của anh ta, thì anh ta lại đang rình rập quanh John. Tay cô siết chặt thành nắm đấm. Roger sẽ không thể có cơ hội thắng được John trong một trận đấu công bằng, nhưng hẳn ta sẽ trốn chui lủi quanh anh như kẻ hèn nhát, không bao giờ dám có một trận đối đầu trực tiếp.

Cô nhìn xuống hai túi đồ Edie đã đóng gói và đặt tay lên đầu. “Tôi cảm thấy không khỏe, Nev.” Cô thì thầm. “Xin lỗi, tôi cần phải vào nhà vệ sinh.”

Nev nhìn quanh, sự lo lắng hẳn trên gương mặt. “Cô có cần tôi gọi một y tá không? Cô trông xanh xao quá.”

“Không, tôi sẽ ổn thôi.” Cô cố nở một nụ cười yếu ớt trong khi nói dối. “Tôi không thể chịu được khi trông thấy máu, và nó đang khiến tôi không được khỏe.”

Cô vỗ nhẹ vào cánh tay anh và bước về phía nhà vệ sinh công cộng, nhưng không vào. Thay vào đó cô chờ một lúc, lén liếc nhìn xung quanh; ngay khi Nev quay người ngồi xuống chờ đợi, cô lao qua cánh cửa hành lang gần phòng khám đang để ngỏ. Cánh cửa phòng John đang đóng, nhưng nó không hề được khóa. Cô thận trọng đẩy nhẹ, cánh cửa mở hé ra một chút. Nó nằm phía bên trái căn phòng, do vậy John sẽ không thể trông thấy được. Phelps đang đứng phía bên phải John, đối diện với anh; với chút may mắn, anh ta cũng sẽ không chú ý thấy cánh cửa chuyển động nhẹ.

Tiếng nói của họ vọng ra phía cánh cửa để hé.

“ – nghĩ rằng viên đạn đến chệch về khoảng bên trái tôi,” John đang nói. “Nev có thể chỉ cho anh.”

“Liệu viên đạn còn găm trong nệm ghế xe không?”

“Có lẽ là không. Đường bay của nó không đủ.”

“Có lẽ tôi sẽ có thể tìm thấy vỏ đạn. Tôi không quen biết nhiều bên hàng không, nhưng tôi có thể kiểm tra vài thứ khác, nếu hẳn ta đã bay tới đây, hẳn sẽ phải dừng ở Tampa, điều đó có nghĩa hẳn sẽ phải thuê một chiếc ô tô ở sân bay. Nếu tôi có thể nhận dạng hẳn, chúng ta sẽ biết được biển số xe.”

“Một chiếc Chevrolet xanh. Tin đó sẽ thu hẹp được diện tích nghi,” John nói dứt khoát.

“Tôi thậm chí còn không muốn nghĩ xem có bao nhiêu chiếc Chvrolet xanh trong bang này. Thật là một ý hay khi giữ Michelle gần anh ở Tampa. Nó sẽ cho tôi vài ngày để lần ra gã này. Tôi có thể cử một cảnh sát ở lại Tampa để giám sát bệnh viện, nếu anh cần.”

“Hắn ta sẽ không thể tìm thấy cô ấy nếu bác sĩ ở đây giữ yên lặng và nếu vị trí của tôi khó tìm đôi chút.”

“Tôi có thể sắp xếp chuyện đó.” Andy cười khẽ.

Michelle không chờ để nghe thêm. Lặng lẽ cô bước xuống hành lang và tới chỗ Nev. Anh ta đang đọc một cuốn tạp chí và không nhìn lên cho đến khi cô ngồi xuống cạnh anh. “Cảm thấy khá hơn chưa?” anh hỏi thông cảm.

Cô trả lời gì đó, và hẳn là điều đó phải có chút ý nghĩa, bởi nó làm hài lòng anh ta. Cô ngồi cứng đờ trên ghế, còn hơn cả choáng váng. Những điều cô nghe được đã xác nhận những nghi ngờ của cô rằng Roger là kẻ đã đứng phía sau những ‘tai nạn’ của John, nhưng phần còn lại của nó thật khó để tiếp nhận. John không chỉ tin cô về các cuộc điện thoại, anh đã kết nối chúng với chiếc Chevrolet xanh và lặng lẽ cố gắng theo dõi Roger. Điều đó giải thích lý do tại sao anh đột nhiên trở nên khẳng khẳng rằng cô phải nói cho anh chính xác nơi cô đi và đi bao lâu, lý do anh không muốn cô đi bất cứ đâu. Anh đang cố gắng bảo vệ cô, trong khi cô lại cố gắng giờ đầu làm mờ nhử Roger ra ngoài.

Là John, anh sẽ không nói cho cô những nghi ngờ của anh hoặc những điều anh đang làm bởi anh không muốn cô “lo lắng”. Điều đó thật giống với tính cách anh. Bản năng bảo vệ, sở hữu của anh đã ăn sâu vào máu, bất chấp sự logic. Có vài điều hoặc vài người trong cuộc đời khiến anh quan tâm, nhưng một khi đã quan tâm, anh sẽ hoàn toàn chú tâm vào nó. Anh đã tuyên bố rằng cô là của anh, và thứ gì là của anh, anh sẽ giữ chặt.

Phó cảnh sát trưởng Phelps dừng lại trò chuyện; Michelle quyết định để anh ta lại tiếp chuyện với Nev, còn cô đi vào phòng John. Xe cứu thương vừa đến, vậy nên cô biết họ sẽ sớm rời khỏi đây.

Khi cánh cửa mở ra, anh xoay đầu cho đến khi có thể trông thấy cô bằng con mắt bên phải. “Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Cô phải cắn răng chống lại cơn giận dữ cuộn lên trong mình khi trông thấy gương mặt méo mó, xây xước bầm tím của anh. Nó khiến cô muốn hủy hoại Roger bằng bất kỳ cách nào có thể.

Cơn giận dữ nguyên thủy lấp đầy cô, bơm đầy trong từng tế bào cơ thể cô. Cô phải sử dụng toàn bộ sự kiểm soát trong mình để có thể bình tĩnh bước về phía anh. “Nếu anh cảm thấy khá hơn, vậy thì em cũng không quan tâm Edie đã đóng gói và không đóng gói những gì.”

“Anh sẽ ổn thôi,” Giọng nói trầm khàn của anh tràn đầy tự tin. Anh có lẽ sẽ hỏng một bên mắt hoặc không, nhưng anh sẽ ổn thôi. John Rafferty được tôi luyện từ loại thép cứng và nguyên chất nhất.

Cô ngồi cạnh anh trong xe cứu thương và nắm chặt tay anh trong suốt quãng đường đến Tampa, đôi mắt cô chưa một lần rời khỏi gương mặt anh. Có lẽ anh đang ngủ lơ mơ; hay có lẽ chỉ đơn giản là sẽ đỡ đau hơn nếu anh nhắm mắt bên phải lại. Vì một lý do nào đó, người ta vẫn thường ít khi trò chuyện trong những chuyến di chuyển đường dài.

Họ không nói gì cho đến khi tới được bệnh viện, lúc đó anh mở mắt và nhìn cô, cau mày khi trông thấy cô kiệt sức đến thế nào. Cô cần nghỉ ngơi trên giường hơn là anh; nếu không phải vì một bên mắt chết tiệt của anh, và cơ hội để giữ Michelle tránh xa khỏi trang trại, anh hẳn đã quay trở lại với công việc.

Anh lẽ ra nên tránh xa cô ngay lần đầu tiên anh nghi ngờ rằng Beckman là kẻ đứng đằng sau tai nạn của cô, nhưng anh đã quá miễn cưỡng để cô rời khỏi tầm mắt mình. Anh không chắc chắn về cô hay về việc cô cần anh đến thế nào, vậy nên anh giữ cô trong tầm tay mình. Nhưng ánh nhìn của cô khi anh bị thương... một người phụ nữ sẽ không có cái nhìn như vậy nếu như cô ấy không quan tâm. Anh không biết cô quan tâm đến đâu, nhưng ngay lúc này anh hài lòng với thực tế rằng cô có quan tâm anh. Giờ anh đang có cô, và anh không có ý định để cô rời xa. Ngay sau khi vấn đề của Beckman được giải quyết, anh sẽ kết hôn với cô nhanh đến mức cô còn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Michelle bước tới bước lui khi anh được đưa vào bệnh viện và bị chuyển đi với ba – *ba!* – nữ y tá ngay bên cạnh. Ngay cả khi bị trọng thương, anh vẫn tiết ra sự nam tính thu hút phụ nữ như một thói nam châm.

Cô không trông thấy anh trong suốt ba giờ sau đó. Ủ ê, cô đi lang thang quanh hành lang cho đến khi cơn buồn nôn lại cuộn lên hướng cô tìm tới quầy cà phê, nơi cô ngồi ăn vài chiếc bánh quy cũ. Dạ dày cô dần ổn định lại. John sẽ ở đây ít nhất trong hai ngày nữa, có thể còn lâu hơn; làm cách nào cô có thể che giấu tình trạng của cô với anh khi mà cô phải ở bên anh mỗi giây phút trong ngày? Không gì có thể thoát khỏi sự chú ý của anh trong một thời gian dài, dù anh chỉ còn một bên mắt tốt hay hai. Mang thai, sinh sản, không phải là những điều xa lạ đối với anh; đó là công việc của anh. Bò đẻ, ngựa phối giống. Ở trang trại, mọi thứ đều giao phối và sinh sản. Sẽ không mất nhiều thời gian để anh biết chuyện về một loại virus chỉ là nhắm nhí và đưa ra kết luận chính xác về tình trạng thật sự của cô.

Anh sẽ nói gì nếu cô kể cho anh? Cô nhắm nghiền mắt, tim cô đập thành thịch điên cuồng với suy nghĩ đó. Anh xứng đáng được biết. Cô muốn anh biết; cô muốn chia sẻ mọi khoảnh khắc trong quá trình mang thai này cùng anh. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu như anh làm gì đó ngu ngốc, biết rằng Roger không chỉ đe dọa tính mạng cô, mà còn cả con họ?

Cô buộc bản thân phải suy nghĩ thấu đáo. Họ an toàn trong bệnh viện này. Anh sẽ không rời khỏi bệnh viện khi mà ở đây có nghĩa cô cũng được bảo vệ. Cô ngờ rằng đây là lý do duy nhất để anh đồng ý đến đây. Anh sẽ kéo dài thời gian để phó cảnh sát trưởng Phelps tìm Roger, nếu anh có thể.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu đến khi John rời bệnh viện mà Phelps vẫn không tìm thấy Roger? Bằng chứng họ có liệu có đủ để chống lại anh ta? Anh ta hẳn đã có đủ thời gian để sửa chữa bất kỳ thiệt hại nào của chiếc Chevrolet, và không ai trông thấy anh ta bắn John. Anh ta đã

không nói bất kỳ lời nào đe dọa cô trong những cuộc điện thoại kia. Anh ta sẽ không nói, cô hiểu anh ta, và vậy là đủ.

Cô không thể chạy trốn, không thêm nữa. Cô đã chạy trốn trong hai năm, trốn tránh những cảm xúc sau khi cô đã ngừng trốn khỏi anh ta. John đã kéo cô ra bằng niềm đam mê nóng bỏng, dữ dội, mãnh liệt của anh, buộc cô phải rời bỏ sự tự vệ của mình. Cô không thể rời bỏ anh, đặc biệt là khi cô đang mang thai con anh. Cô cần phải đối mặt với Roger, phải đối mặt với tất cả những cơn ác mộng xưa cũ và đánh bại chúng, hoặc cô sẽ không bao giờ loại bỏ được sự sợ hãi dai dẳng này. Cô có thể chiến đấu với anh ta, điều mà cô đã quá sợ hãi để có thể làm được. Cô có thể chiến đấu với anh ta vì John, vì con của họ, và cô có thể chết tiệt chiến đấu với anh ta vì chính bản thân cô.

Cuối cùng cô quay trở lại phòng chờ John. Thêm ba mươi phút trước khi anh được đẩy vào phòng và được đặt cẩn thận lên giường. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng các y tá, anh nói, giữa hai hàm răng nghiến chặt. “Nếu còn bất cứ ai khác đi qua cánh cửa đó để làm bất cứ điều gì với anh nữa, anh sẽ ném họ ra ngoài cửa sổ.” Thận trọng anh nhắc người cao lên những chiếc gối và bấm vào một cái nút ở đầu giường.

Cô lờ đi tính khí thất thường của anh. “Anh đã gặp bác sĩ chuyên khoa mắt chưa?”

“Ba người. Lại đây.”

Không thể hiểu lầm giọng điệu ra lệnh đó hay tia sáng lóe lên trong đáy mắt bên phải của anh khi quan sát cô. Anh đưa tay ra và nói lần nữa. “Lại đây.”

“John Patrick Rafferty, anh không trong tình trạng để có thể ra lệnh được như thế đâu.”

“Thật không?”

Cô từ chối nhìn vào anh. “Anh không nên xô người như thế.”

“Anh không muốn bị xô đẩy. Anh chỉ muốn một nụ hôn thôi.” Anh tặng cô một nụ cười chậm rãi, gian tà mặc cho gương mặt sừng vù của mình. “Tinh thần anh ổn định, nhưng cơ thể mệt như quỷ.”

Cô cúi xuống hôn anh, nấn ná trên môi anh bằng môi cô. Khi cô cố gắng ngẩng đầu lên, anh vùi những ngón tay vào mái tóc cô và giữ cô cúi xuống, ngấu nghiến miệng cô, lưỡi anh trêu chọc khám phá cô. Anh thở dài sung sướng và để cô ngẩng lên, nhưng với tay xuống để giữ cô lại bên cạnh anh. “Em đã làm gì trong lúc anh nằm lạnh lẽo trong phòng bị mắc kẹt, chọc ngoáy, chụp x-quang và bị kiểm tra không ngừng?”

“Ồ, em có vài sự giải trí. Anh không thể nhận ra lau nhà cũng là một nghệ thuật cho đến anh quan sát một bác thầy làm việc đó. Ngoài ra còn có một quán cà phê-bồn-sao ở đây nữa, chuyên bán những chiếc bánh cũ ngon nhất mà em từng được ăn.” Cô mỉm cười, nghĩ về việc anh sẽ không bao giờ kiểm chứng được sự thật trong câu báo cáo cuối cùng của cô.

Anh cười toe toét, nghĩ về việc anh đã buộc tội cô là đồ hư hỏng. Anh biết hơn thế, bởi anh đang cố làm hư cô đây thôi, và cô vẫn cứ hài lòng với những thứ thấp hơn nhiều so với những điều anh sẵn sàng dâng tặng cô. Sở thích của cô không phải trứng cá muối hay áo lông chồn, và cô bằng lòng với việc lái chiếc xe tải cũ thay vì một chiếc Porsche. Cô thích lụa và quần áo đẹp, nhưng cô trông vẫn không hề kém sắc với áo phông và quần jean. Thật khó để làm hư một người phụ nữ luôn hài lòng với bất cứ điều gì cô ấy có.

“Sắp xếp một chiếc giường xếp cho mình đi,” anh yêu cầu. “Trừ khi em muốn ngủ ở đây với

anh?”

“Em không nghĩ là các y tá sẽ cho phép đâu.”

“Có một cái khóa trên cửa nhỉ?”

Cô cười lớn. “Không. Anh không may mắn thế đâu.”

Tay anh lang thang xuống hông cô, cái vuốt ve chậm rãi, thân mật của một người tình. “Chúng ta cần nói chuyện. Em có phiền không nếu anh bị mất một bên mắt?”

Cho đến lúc đó cô đã không hề nhận ra rằng anh có thể bị giảm thị lực và mất một bên mắt. Cô hít sâu một hơi, mù quáng siết chặt bàn tay anh. Anh tiếp tục quan sát cô dần thả lỏng thư giãn, biết rằng đó là điều quan trọng.

“Nó sẽ khiến em thấy phiền vì lợi ích của anh, nhưng đối với em... Anh có thể chỉ còn một mắt, hoàn toàn mù, tàn tật, bất cứ điều gì, và em vẫn yêu anh.”

Đó. Cô đã nói ra rồi. Cô không định làm vậy, nhưng từ những đến vô cùng tự nhiên ngay cả khi cô có thể nuốt lại, cô cũng sẽ không làm.

Mắt phải của anh rực cháy khi nhìn cô. Cô chưa bao giờ trông thấy bất kỳ ai khác có đôi mắt tối như đêm đen như mắt anh, chúng đã ám ảnh cô ngay từ lần đầu tiên cô gặp anh. Cô nhìn xuống anh và cố nở nụ cười có chút do dự khi cô chờ anh lên tiếng.

“Nói lại đi.”

Cô không giả vờ không biết anh đang ám chỉ điều gì, nhưng cô phải hít sâu một hơi khác. Tim cô đập thình thịch. “Em yêu anh. Em không nói điều đó để cố gắng bẫy anh vào bất cứ điều gì. Đó chỉ là điều mà em cảm nhận, và em không mong đợi anh –”

Anh đặt một ngón tay lên môi cô. “Không đúng lúc đến chết tiệt,” anh nói.

CHƯƠNG 12

“Anh rất may mắn đấy, anh Rafferty,” bác sĩ Norris nói, nhìn qua chiếc kính của ông ta. “Xương gò má của anh gần như đã hấp thu hết lực tác động. Nó bị gãy, đương nhiên rồi, nhưng xương hốc mắt thì nguyên vẹn. Cũng không có vẻ sẽ có bất kỳ thiệt hại nào cho mắt, hoặc thị lực bị ảnh hưởng. Nói cách khác, anh vẫn có một thị lực hoàn toàn bình thường.”

Michelle thở ra một hơi nhẹ nhõm, siết chặt tay John. Anh nháy mắt với cô bằng con mắt phía bên phải, sau đó dài giọng. “Vậy thì tôi phải trải qua bốn ngày qua trong bệnh viện chỉ bởi có một bên mắt bị thâm đen à?”

Bác sĩ Norris cười toe toét. “Cứ cho đó là một kỳ nghỉ đi.”

“Được rồi, kỳ nghỉ kết thúc, và tôi sẽ đăng ký trả phòng khu nghỉ dưỡng.”

“Trong vài ngày tới chỉ làm những việc nhẹ nhàng. Nhớ là anh có một vết khâu trên đầu, xương gò má gãy, và anh bị chấn động nhẹ.”

“Tôi sẽ để mắt đến anh ấy,” Michelle nói với chút cảnh cáo trong tông giọng của mình, nhìn thẳng vào John. Anh có lẽ đã lên kế hoạch nhảy lên một con ngựa ngay khi trở về nhà.

Khi họ lại được ở một mình, John đặt tay ra sau đầu, quan sát cô với một ánh nhìn lấp lánh đặc biệt trong mắt. Sau bốn ngày, vết sưng quanh mắt anh đã xẹp xuống đủ để anh có thể mở hé hé mắt, đủ để anh có thể nhìn qua nó lần nữa. Mặt anh vẫn còn là một mớ hỗn độn, chuyển màu giữa thâm đen và tím tái, với chút xanh lá điểm xung quanh, nhưng không gì trong số đó quan trọng bằng thực tế rằng mắt anh hoàn toàn ổn. “Đây là bốn ngày cực kỳ dài,” anh lầm bầm. “Khi chúng ta về nhà, anh sẽ mang em thẳng vào giường.”

Máu cô bắt đầu tăng tốc trong huyết quản lần nữa, và cô tự hỏi có phải cô sẽ luôn phản ứng một cách mất kiểm soát như thế này trước anh. Ngay từ đầu cô đã luôn quá dễ tổn thương trước anh, và phản ứng của cô giờ đây thậm chí còn mạnh hơn. Cơ thể của cô đã thay đổi kể từ khi con anh đang lớn dần trong cô, những thay đổi vô hình khó nhận biết, nhưng làn da cô dường như nhạy cảm hơn, phản ứng mạnh mẽ hơn trước những cái chạm nhẹ của anh. Ngực cô cũng run rẩy hơn đôi chút, nhức nhối dưới cảm giác của tay và miệng anh.

Cô quyết định chưa nói cho anh biết về em bé vội, đặc biệt không phải trong khi thị lực của anh vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn, và đã đủ mệt trong bốn ngày qua để giữ cho dạ dày nhộn nhạo của cô trong tầm kiểm soát. Cô ăn bánh quy gần như liên tục, và ngừng uống cà phê bởi nó chỉ khiến cô cảm thấy nôn nao hơn mà thôi.

Cô vẫn có thể trông thấy sự hài lòng mạnh mẽ choáng đầy gương mặt anh khi cô nói với anh rằng cô yêu anh, nhưng anh không đáp lại những lời đó. Trong một giây khủng khiếp, cô tự hỏi có phải anh đang hả hê không, nhưng anh đã hôn cô đắm đuối và thêm khát khiến cô bác bỏ ý nghĩ đó ngay cả khi cô đang cảm thấy một nỗi đau đốn dai dẳng. Đêm đó, sau khi đèn đã tắt và cô nằm trên chiếc giường xếp được đưa tới, anh lên tiếng. “Michelle.”

Giọng anh nhỏ, và anh không di chuyển. Cô ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm qua bóng tối về phía anh. “Vâng.”

“Anh yêu em,” anh lặng lẽ nói.

Cơn choáng váng khiến cô run rẩy, và nước mắt đang chầm chích mắt cô, nhưng đó là những giọt nước mắt hạnh phúc. “Em rất vui,” cô cố gắng nói.

Anh cười lớn trong bóng tối. “Em đang đùa, cứ chờ cho đến khi anh đặt được tay lên người em lần nữa xem.”

“Em không thể chờ được.”

Giờ thì anh đã khá hơn, và họ sẽ về nhà. Cô gọi cho Nev đến đón họ, sau đó gác máy bằng bàn tay đã trở nên ẩm ướt. Cô lau chúng lên bộ đồ đang mặc và hếch cằm. “Anh sẽ được báo nếu như phó cảnh sát trưởng Phelps tìm thấy Roger đúng không?”

John đang mặc quần áo, nhưng những lời cô nói dội xuống anh và ánh mắt anh tối lại chĩa thẳng vào cô. Chậm rãi anh kéo quần jean lên và gài khóa, sau đó đi vòng qua giường đứng sừng sững trước cô vẻ đe dọa. Ánh mắt Michelle không hề nao núng, cô cũng không hạ cằm xuống, dù cô đột ngột cảm thấy bản thân thật nhỏ bé và bất lực.

Anh không nói bất cứ lời nào, chỉ đơn giản chờ đợi, miệng anh siết chặt bên dưới bộ ria mép. “Em nghe trộm,” cô nói bình tĩnh. “Em đã thử kết nối các cuộc điện thoại và gã đã cố tình chèn xe em ra khỏi đường, nhưng làm cách nào anh lại có thể liên kết các sự việc với nhau được vậy?”

“Chỉ bằng một cảm giác khó chịu cùng rất nhiều mối nghi ngờ,” anh nói. “Sau cuộc điện thoại cuối cùng, anh đã muốn đảm bảo anh biết hắn ta đang ở đâu. Có quá nhiều nút thắt lỏng lẻo, và Andy không thể tìm thấy tên hắn ta trong danh sách khách hàng bay chuyển quốc tế nào. Beckman thật khó tìm kiếm, và mọi việc trông thật quá đáng ngờ.”

“Ban đầu anh đâu có tin em, về chiếc Chevrolet xanh đó.”

Anh thở dài. “Không, anh không tin. Không phải trong lần đầu tiên. Anh xin lỗi. Thật khó để anh có thể đối mặt với thực tế rằng có bất kỳ ai muốn làm tổn thương em. Nhưng có chuyện gì đó đang làm phiền em. Em không muốn lái xe, em không muốn rời trang trại, nhưng em lại không nói về nó. Đó là khi anh bắt đầu nhận ra em đang sợ hãi.”

Đôi mắt xanh lá của cô tối lại. “Khiếp đảm thì đúng hơn.” Cô thì thầm, nhìn ra ngoài cửa sổ. “Anh nghe tin gì từ Phelps chưa?”

“Chưa. Anh ấy sẽ không gọi lại trừ khi đã tìm thấy Beckman.”

Cô rùng mình, sự căng thẳng trở lại trong ánh mắt. “Anh ta đã cố giết anh. Lẽ ra em nên biết, em nên làm gì đó.”

“Em có thể làm gì được chứ?” anh hỏi dữ dội. “Nếu em ở cùng anh hôm đó, viên đạn đã có thể giết em rồi thay vì chỉ làm vỡ kính chắn gió.”

“Anh ta là kẻ ghen tuông điên loạn.” Suy nghĩ về Roger khiến cô cảm thấy muốn bệnh, và cô đặt tay lên bụng. “Anh ta thật sự điên rồi. Anh ta có lẽ đã phát điên khi em chuyển đến ở với anh. Những cuộc gọi đầu tiên, anh ta không nói gì cả. Có lẽ anh ta chỉ gọi để xem em có trả lời điện thoại ở nhà anh không. Anh ta không thể chịu được khi em nói chuyện với người đàn ông khác, và khi anh ta biết được anh và em –” Cô dừng lại, mồ hôi lấp lánh trên gương mặt.

John nhẹ nhàng kéo cô về phía anh, đặt đầu cô lên vai anh trong khi anh dịu dàng vuốt ve tóc cô. “Anh tự hỏi làm cách nào hắn ta phát hiện ra được?”

“Bitsy Summer.” Michelle nói run rẩy.

“Cô nàng ngớ ngẩn chúng ta gặp tại nhà hàng đó hả?”

“Cô nàng ngớ ngẩn đó là kẻ tung tin đồn giỏi nhất mà em biết đấy.”

“Nếu hắn ta điên loạn đến vậy, hắn có thể nghĩ rằng cuối cùng hắn cũng tìm ra ai là ‘người đàn ông khác’ sau ngần ấy năm.”

Cô nhảy dựng, và rồi cười khê. “Anh ta đã làm vậy rồi.”

“Gì cơ?” Giọng anh nghe thoáng giật mình.

Cô nhắc đầu khỏi vai anh và hất tóc khỏi khuôn mặt bằng cử chỉ lo lắng. “Đó luôn là anh,” cô nói bằng giọng thấp, nhìn khắp nơi trừ anh. “Em không thể yêu anh ta như lẽ ra em nên làm thế, và bằng cách nào đó anh ta...đường như biết được.”

Anh đặt tay lên cằm cô và quay đầu cô lại. “Chết tiệt, em đã hành động như thể em ghét anh vậy.”

“Em cần phải bảo vệ bản thân.” Đôi mắt xanh của cô nhìn anh với chút cay đắng. “Anh khiến phụ nữ đổ rạp quanh mình, những phụ nữ giàu kinh nghiệm và là những người vô cùng xinh đẹp. Em mới chỉ mười tám tuổi, và anh dọa em sợ gần chết. Mọi người gọi anh là ‘Stud!’^[6] Em biết em không thể xử lý được một người đàn ông như anh, ngay cả khi nếu anh có nhìn em đến lần thứ hai đi chăng nữa.”

“Anh có nhìn,” anh nói cay nghiệt. “hơn hai lần. Nhưng em đã hếch mũi về phía anh như thể em không thích mùi của anh, vậy nên anh để em yên, ngay cả khi anh muốn em đến mức ruột gan anh quặn lại. Anh đã xây ngôi nhà đó cho em, vì em cần nhiều tiện nghi hơn ngôi nhà cũ anh đã sống. Anh xây hồ bơi bởi em thích bơi. Và rồi em kết hôn với gã giàu sụ ưa-nhìn kia, chết tiệt em, và anh cảm tưởng như mình bị xé ra từng mảnh một.”

Môi cô run lên. “Nếu như em không thể có được anh, em có kết hôn với ai cũng chẳng có gì quan trọng.”

“Em lẽ ra có thể có được anh mà.”

“Như một bạn tình trên giường sao? Em còn quá trẻ, em đã nghĩ rằng em phải có tất cả hoặc không có gì. Em muốn mãi mãi, với cả những gì tốt nhất hay tồi tệ nhất, và anh thì có vẻ không phải một người đàn ông phù hợp cho hôn nhân. Giờ thì...” Cô nhún vai, sau đó cố nở nụ cười yếu ớt. “Giờ thì tất cả đều không còn quan trọng nữa.”

Sự giận dữ cực độ hằn lên nét mặt anh và anh nói. “Đó là điều em nghĩ sao,” và rồi phủ miệng anh lên miệng cô. Cô hé môi ra cho anh, để anh có được tất cả những gì anh muốn. Đã quá muộn để cô có thể từ chối anh bất kỳ điều gì, bất kỳ mảnh nào của cô. Ngay cả nụ hôn của họ cũng bị hạn chế trong bốn ngày qua, và cơn đói khát tràn ngập lòng anh còn vượt trên cả sự giận dữ, anh hôn cô như thể anh muốn ăn tươi nuốt sống cô, bàn tay mạnh mẽ của anh trượt khắp cơ thể cô một cách không kiểm soát, và cô vui sướng chào đón nó. Cô không sợ hãi trước sức mạnh hay sự thô ráp trong anh, bởi chúng xuất phát từ đam mê và làm dấy lên nhu cầu đáp trả trong cô.

Móng tay cô bấm vào vai anh khi đầu cô ngã ra sau, phô ra cần cổ cho miệng anh. Hồng anh di chuyển nhịp nhàng, cọ sát phần nam tính cứng ngắc của anh lên cô trong khi sự kiểm soát

của anh đang trượt dần. Chỉ với chút ý thức rằng một y tá có thể cắt ngang họ bất cứ lúc nào mới cho anh đủ sức mạnh để cuối cùng cũng buông cô ra, hơi thở của anh nặng nhọc và nhanh. Những gì anh đang cảm nhận là quá riêng tư, quá mãnh liệt, để anh có thể cho phép bất kỳ ai có cơ hội chen ngang giữa họ.

“Nev tốt nhất là nên nhanh lên,” anh nói khó nhọc, không thể cưỡng lại một nụ hôn nào nữa. Đôi môi cô đã mong và sưng phồng bởi những nụ hôn của anh, đôi mắt cô khép hờ và mê muội vì ham muốn, ánh mắt khiến anh còn khuấy động hơn nữa, bởi anh đã khiến cô như vậy.

Michelle trượt ra khỏi phòng ngủ, ôm quần áo trên tay. Cô không muốn làm anh thức giấc khi mặc đồ trong phòng ngủ; anh đã ngủ rất nhiều kể từ sau vụ tai nạn, nhưng cô không muốn đánh cược với may mắn của mình. Cô cần phải tìm được Roger. Anh ta đã giết hụt John một lần; anh ta sẽ không để hụt đến lần thứ hai. Và cô biết John; anh mà ngoan ngoãn làm theo đúng y lệnh của bác sĩ, cô sẽ cực kỳ ngạc nhiên. Không, anh sẽ trở lại làm việc bình thường, ra ngoài và để bị giết.

Anh đã nói chuyện với phó cảnh sát trưởng Phelps đêm hôm trước, nhưng tất cả những gì Andy thông báo là một chiếc Chevrolet xanh được một người thuê phù hợp với nhân dạng của Roger, và anh ta tự xưng là Edward Walsh. Sự lạnh giá quen thuộc trường dọc sống lưng Michelle. “Edward là tên đệm của Roger,” cô thì thầm “Walsh là tên thời con gái của mẹ anh ta.” John nhìn chăm chăm cô một lúc lâu trước khi chuyển thông tin đó cho Andy.

Cô sẽ không để Roger có cơ hội để làm John bị thương. Thật lạ là, cô không hề lo lắng cho bản thân. Cô đã bị Roger đánh nhiều đến mức cô đơn giản là không thể sợ được nữa, nhưng cô sợ muốn chết cho John, và cho cuộc sống mới cô đang có. Cô không thể từ bỏ nó được.

Nằm thao thức trong bóng tối, cô đột nhiên biết phải làm sao để tìm anh ta. Cô không biết chính xác anh ta đang ở đâu, nhưng cô biết phải tìm ở khu vực nào; tất cả những gì cô cần là đặt một cái bẫy và anh ta sẽ bước thẳng vào đó. Vấn đề duy nhất là cô sẽ là mồi nhử, và cô sẽ dùng bản thân để bẫy anh ta.

Cô để lại cho John một lời nhắn trên bàn ăn và ăn một chiếc bánh quy để làm dịu dạ dày mình. Để chắc chắn, cô mang theo một gói bánh quy theo mình khi cô âm thầm trượt ra cửa sau. Nếu linh cảm của cô đúng, cô sẽ khá an toàn cho đến khi ai đó phát hiện ra. Tay cô lạc về phía bụng. Cô phải đúng.

Chiếc Mercedes khởi động trơn tru và êm ru. Cô về số và lái vào đường mà không bật đèn, hy vọng cô đã không đánh thức Edie hay bất cứ ai khác.

Trang trại của cô khá yên ắng, ngôi nhà cũ nằm im lìm và trơ trọi dưới tán cây sồi lớn. Cô mở cửa trượt vào trong nhà, tai cô căng ra để có thể nghe được mọi tiếng ồn trong bóng tối. Bình minh sẽ lên trong vòng nửa giờ nữa, cô không có nhiều thời gian để đặt bẫy và thu hút Roger trước khi Edie tìm thấy lời nhắn trên bàn và đánh thức John.

Tay cô run lên khi cô bước vào hành lang chính. Nội thất trong ngôi nhà được dọn lại ở giữ, mảnh sáng tối hắt bóng của chúng cô biết rõ cũng như cô biết rõ khuôn mặt mình. Cô bước vòng qua để bật đèn phòng khách, sau đó bước vào văn phòng của cha cô, sau đó đến phòng ăn, rồi đến nhà bếp. Cô kéo rèm cửa sổ để ánh sáng tràn ra một như chiếc đèn hiệu, một cách có chủ ý.

Cô bật đèn phòng giặt, và cả căn phòng nhỏ tầng dưới dành cho quần gia từ rất lâu rồi, khi mà thật sự có một quần gia. Cô đi lên cầu thang và bật đèn phòng ngủ, nơi mà John đã chiếm

lấy cô trong lần đầu tiên và khiến cô không thể nghĩ tới điều gì khác ngoài anh. Tất cả đèn đều được bật, cả hai tầng, xuyên qua bóng tối trước sớm bình minh. Sau đó cô ngồi xuống bậc thang dưới cùng và chờ đợi. Ai đó sẽ tới sớm thôi. Đó có thể là John, trong trường hợp đó anh sẽ cực kỳ giận dữ, nhưng cô ngờ rằng đó sẽ là Roger.

Từng giây dần chuyển thành từng phút. Cũng như bầu trời đang bắt đầu sáng lên những ánh xám đầu tiên của ngày mới, cánh cửa bật mở và anh ta bước vào.

Cô không nghe thấy tiếng xe ô tô, điều sẽ báo hiệu cho cô biết anh ta đang tới gần. Cô cũng không nghe thấy tiếng anh ta bước trên hiên nhà. Cô không được cảnh báo chút nào cho đến khi anh ta bước qua cánh cửa, nhưng thật lạ là, cô không hề giật mình. Cô biết anh ta sẽ ở đó.

“Chào anh, Roger,” cô bình tĩnh nói. Cô cần phải giữ bình tĩnh.

Anh ta sút cân trong hai năm qua kể từ khi cô gặp anh ta, và tóc anh ta cũng mỏng hơn một chút, nhưng những đặc điểm khác thì vẫn vậy. Ngay cả đôi mắt cũng vẫn thế, quá thành thật và có chút điên cuồng. Sự thành thật là lớp mặt nạ cho tâm trí đang trượt dốc của anh ta, không đủ để khiến anh ta không thể hòa nhập được với xã hội, nhưng đủ để anh ta có thể giết người và cảm thấy hoàn toàn hợp lý với điều đó, như thể đó là điều duy nhất để làm.

Anh ta cầm theo một khẩu súng lục bên tay phải, nhưng anh ta giữ nó lỏng lẻo bên cạnh chân. “Michelle,” anh ta nói, có chủ bối rối bởi thái độ của cô, như thể cô đang chào một vị khách. “Em trông ổn đấy.” Đó là lời nhận xét từ lối cư xử lịch thiệp suốt cả cuộc đời đã ăn sâu vào máu anh ta.

Cô gật đầu nghiêm trang. “Cảm ơn anh. Anh muốn uống một tách cà phê không?” Cô không biết trong nhà có cà phê không nữa, và thậm chí nếu có, nó cũng đã cực kỳ cũ rồi, nhưng cô càng giữ cho anh ta mất thăng bằng càng lâu được, thì càng tốt. Nếu Edie giờ vẫn chưa vào bếp, vậy thì bà sẽ ở đó trong vài phút nữa, và bà sẽ gọi John dậy. Michelle hy vọng John sẽ gọi cho Andy, nhưng anh có lẽ sẽ không mất thời gian như thế. Cô cho là anh sẽ ở đây trong vòng mười lăm phút. Chắc chắn cô có thể xử lý được Roger trong vòng mười lăm phút. Cô nghĩ ngôi nhà sáng tung bừng sẽ là lời cảnh báo John rằng có gì đó không đúng, vậy nên anh sẽ không xông thẳng vào, khiến Roger giật mình nổ súng. Đó là một cơ hội, nhưng cho đến giờ các cơ hội của cô đều chưa được đáp lại.

Roger đang nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt lấp lánh kích động, như thể anh ta không thể nhìn thấy cô cho đủ. Câu hỏi của cô khiến anh ta giật mình lần nữa. “Cà phê?”

“Phải. Em nghĩ là em muốn một tách cà phê, anh thì sao?” Suy nghĩ về cà phê khiến dạ dày cô cuộn lên, nhưng quan tâm tới nó sẽ mất thời gian. Và Roger là người lịch sự, anh ta sẽ thấy không có vấn đề gì nếu chia sẻ với cô một tách cà phê.

“Sao chứ, được thôi. Nghe thật tuyệt, cảm ơn em.”

Cô mỉm cười với anh ta trong khi bước lên cầu thang. “Sao anh không trò chuyện với em trong lúc cà phê được pha? Em chắc rằng chúng ta có rất nhiều chuyện để nói. Em chỉ hy vọng mình còn cà phê; em quên mua thêm. Hè năm nay nóng quá, phải không? Em sắp trở thành một tín đồ của trà đá rồi.”

“Phải, rất nóng,” anh ta đồng ý, bước theo cô vào bếp. “Anh nghĩ anh có thể dành thời gian trong căn nhà ở Colorado. Nó có vẻ dễ chịu vào thời điểm này trong năm.”

Cô tìm thấy nửa gói cà phê trong tủ; nó có thể khá cũ và không còn uống được nữa, nhưng cô cẩn thận đổ nó vào khay cùng nước và để vào máy pha cà phê, quan sát cà phê nhỏ giọt qua

tắm giấy lọc. Máy pha cà phê của cô hơi chậm; mất khoảng mười phút mới pha xong. Nước sôi và âm thanh rít lên khe khẽ.

“Anh ngồi đi,” cô mời, hướng về phía chiếc ghế ở bàn bếp.

Chậm rãi anh ta hạ người xuống một chiếc ghế, đặt khẩu súng lục lên bàn. Michelle không để bản thân nhìn vào nó khi cô quay người lấy hai chiếc cốc trên kệ. Sau đó, cô ngồi xuống và lấy một chiếc bánh từ gói nhỏ cô mang theo mình; cô đã đặt nó trên bàn lúc trước, khi cô đi quanh nhà và bật đèn. Dạ dày cô lại cuộn lên lần nữa, có lẽ từ sự căng thẳng ngày một gia tăng dưới tác động của việc mang thai.

“Anh muốn một chiếc bánh không?” cô hỏi lịch sự.

Anh ta nhìn cô lần nữa, đôi mắt anh ta buồn bã và hoang dại. “Anh yêu em,” anh ta thì thầm. “Sao em lại có thể rời bỏ anh khi mà anh cần em quá nhiều như thế? Anh muốn em quay về bên anh. Mọi việc sẽ lại ổn thỏa cả thôi. Anh hứa với em mọi chuyện sẽ ổn. Tại sao em lại chuyển đến sống cùng gã chủ trang trại đó? *Sao em lại có thể lừa dối anh như vậy?*”

Michelle nhảy dựng trước sự giận dữ trong tông giọng của anh ta. Gương mặt điển trai của anh ta giờ đang rúm lại theo cách kinh khủng cô nhớ trong những cơn ác mộng của mình. Trái tim cô bắt đầu nện thình thịch vào xương sườn một cách đau đớn khiến cô nghĩ rằng cô sắp phát bệnh mất, nhưng bằng cách nào đó cô nói với vẻ bình tĩnh bất ngờ, “Nhưng Roger, điện bị cắt. Anh không mong em sống ở đây khi mà không có điện và nước, phải không?”

Một lần nữa anh ta trông có vẻ bối rối bởi sự thay đổi chủ đề đột ngột, nhưng chỉ trong giây lát. Anh ta lắc đầu. “Em không thể nói dối anh được nữa đâu, em yêu. Em vẫn đang sống chung với hắn ta. Anh chỉ không thể hiểu nổi. Anh đã dâng hiến cho em nhiều hơn thế: tất cả sự xa hoa mà em muốn, đồ trang sức, các chuyến mua sắm ở Paris, nhưng thay vào đó em chạy trốn khỏi anh để sống với một gã chủ trang trại hôi như bò.”

Cô không thể ngăn được cơn ớn lạnh đang dâng lên trong mình khi cô nghe anh ta gọi cô là “em yêu.” Cô nuốt nước bọt, cố gắng ngăn sự hoảng loạn đang trào lên trong mình. Nếu cô hoảng sợ, cô sẽ không thể điều khiển được nó. Cô còn bao nhiêu lâu nữa? Bảy? Tám?

“Em không chắc anh muốn em quay về,” cô cố gắng nói, dù miệng đang khô rang, cô chỉ có thể vừa đủ nói lên từng từ.

Anh ta lắc đầu chậm rãi. “Em có biết. Em chỉ không muốn quay về. Em thích những gì gã chủ trang trại đầy mồ hôi kia cung cấp cho em, khi mà em có thể sống như một nữ hoàng. Michelle, em yêu, em thật quá bệnh khi để hắn ta chạm vào em, nhưng em lại thích thế, phải không? Thật là kinh tởm!”

Cô biết tất cả dấu hiệu. Anh ta đang tự kích động bản thân, cơn giận dữ và ghen tuông được hình thành cho đến khi anh ta điên cuồng đả kích. Làm cách nào Roger thậm chí có thể bỏ lỡ không thấy lý do tại sao cô lại rơi vào sự mạnh mẽ, niềm đam mê nguyên sơ và sự nam tính của John để so sánh với thứ tình cảm méo mó hài hước của anh ta? Còn bao lâu nữa? Sáu phút?

“Em đã gọi về nhà anh,” cô nói dối, tuyệt vọng cố gắng xoa dịu cơn giận dữ của anh ta. “Quản gia nói anh đang ở Pháp. Em muốn anh đến đón em. Em muốn về với anh.”

Anh ta giật mình, cơn giận dữ rút khỏi gương mặt như thể nó chưa từng xuất hiện. Thậm chí anh ta trông không giống như cùng một người. “Em... em muốn...”

Cô gạt đầu, để ý thấy anh ta dường như đã quên mất khẩu súng lục. “Em nhớ anh. Chúng ta

đã có rất nhiều niềm vui bên nhau, phải không?” Nó buồn, nhưng họ đã có khởi đầu nhiều niềm vui. Roger đã luôn cười thật tươi và trêu chọc nhẹ nhàng, và cô đã hy vọng rằng anh ta có thể khiến cô quên được John.

Sự thích thú ánh lên trong mắt anh ta, trong nụ cười chạm tới khóe miệng. “Anh nghĩ em là điều tuyệt vời nhất anh từng thấy,” anh ta nói nhẹ nhàng.. “Tóc em sáng màu và mềm mại, và khi em mỉm cười với anh, anh cảm thấy mình cao đến mười feet^[7]. Anh sẽ dâng tặng em cả thế giới. Anh sẽ giết người vì em.” Vẫn mỉm cười, bàn tay anh ta di chuyển về phía khẩu súng lục.

Năm phút?

Anh ta bị ám ảnh bởi những bóng ma trong mình, và đột nhiên sự thương hại dâng lên trong cô. Mãi cho đến giờ cô mới hiểu Roger thật sự bị ốm; có điều gì đó trong tâm trí anh ta cực kỳ lệch lạc, và cô không nghĩ tất cả những bác sĩ tâm thần hay bất kỳ loại thuốc nào trên thế giới này có thể giúp được anh ta.

“Chúng ta từng rất trẻ,” cô thì thầm, ước rằng mọi chuyện có thể khác đi với chàng trai trẻ luôn tươi cười mà cô đã biết. Một phần nhỏ còn sót lại của anh ta lúc này, chỉ trong giây lát ký ức vui vẻ ánh lên trong mắt anh ta. “Anh có nhớ John Bailey, cô gái nhỏ nhắn đã rớt khỏi thuyền của Wes Conlan không? Chúng ta đã cố gắng kéo cô ấy lên và bằng cách nào đó chúng ta đều ngã xuống nước ngoài trừ Toni. Cô ấy chẳng biết gì về việc lái thuyền cả, thế nên cô ấy cứ ngồi trên đó la hét, và chúng ta đều phải bơi như điên để cố gắng bắt kịp cô ấy.”

Bốn phút.

Anh ta cười lớn, tâm trí anh ta đang trượt về những tháng ngày ngốc nghếch rực rỡ.

“Em nghĩ cà phê xong rồi,” cô lẩm bẩm, đứng lên. Cẩn thận đổ vào hai chiếc tách và mang chúng trở lại bàn. “Em hy vọng anh có thể uống được. Máy pha cà phê của em không tốt lắm.” Nói vậy còn hơn cho anh ta biết cà phê đã cũ bởi cô hiện đang sống với John.

Anh ta vẫn đang mỉm cười, nhưng đôi mắt thì buồn bã. Khi cô quan sát, một giọt nước mắt đầu long lanh trên đôi mắt anh ta, và anh ta nhắc khẩu súng lục lên. “Anh thật sự yêu em rất nhiều,” anh ta nói. “Em lẽ ra không bao giờ nên để thằng đó chạm vào em.” Nòng súng từ từ chĩa về phía cô.

Có quá nhiều điều xảy ra cùng lúc. Cánh cửa đập rầm vào tường, bị đẩy bởi một cú đá khiến nó long khỏi bản lề. Roger giật mình trước âm thanh đó và khẩu súng khai hỏa, tiếng súng to điếc tai trong phạm vi của ngôi nhà. Cô hét lên và cúi xuống khi hai người khác lao vào qua cánh cửa, người to con nhất đã vật Roger xuống với một cú tông mạnh vào bàn. Tiếng nguyên rửa và la hét tràn ngập không gian, cùng âm thanh tiếng gỗ gãy vụn; sau đó là tiếng súng khác tấn công tai cô và mùi thuốc súng tràn ngập xung quanh. Cô hét tên John lần nữa và lần nữa, biết anh là người đang lăn lộn trên sàn nhà cùng Roger khi cả hai đang giành giật nhau khẩu súng. Và rồi, đột nhiên khẩu súng trượt dài trên sàn nhà và John đang vật Roger nằm ngửa, đấm không ngừng vào mặt hắn ta.

Tiếng đấm đá kinh tởm khiến cô hét lên lần nữa, và cô đá một chiếc ghế đã vỡ ra khỏi đường đi khi chạy đến chỗ hai người đàn ông. Andy Phelps và một cảnh sát khác cũng đang chạy đến cùng lúc, giật John ra và cố gắng lôi anh đi, nhưng gương mặt anh bị bao phủ bởi sự giận dữ trước kẻ đã cố gắng giết người phụ nữ của anh. Anh giật tay khỏi họ với một tiếng gầm. Nức nở, Michelle vòng tay quanh cổ anh từ phía sau, cô siết cơ thể quanh lưng anh. “John, dừng, làm ơn,” cô năn nỉ, khóc như mưa khiến những từ ngữ gần như không thể hiểu được. “Anh ta bị ốm.”

Anh đóng băng, những lời cô nói tác động với anh khi mà không một ai có thể. Dần dần anh thả lỏng tay và đứng dậy, kéo cô về phía mình và ôm cô chặt đến nỗi cô gần như không thể thở được. Tuy nhiên, lúc này thở cũng không mấy quan trọng; không gì quan trọng bằng việc ôm lấy anh và có anh ôm cô, đầu anh cúi xuống cô khi anh thì thầm nghẹn ngào giữa những lời nguyên rủa và yêu thương.

Cảnh sát kéo Roger lên và còng tay anh ta sau lưng, khẩu súng lục được đặt trong một chiếc túi nhựa niêm phong. Mũi và miệng Roger đầy máu, và anh ta đang choáng váng, nhìn họ như thể anh ta không biết họ là ai và anh ta đang ở đâu. Có lẽ anh ta không biết thật.

John giữ chặt đầu Michelle ép vào ngực anh khi nhìn cảnh sát dẫn Beckman đi. Chúa ơi, sao cô có thể thoải mái, ngồi trước thẳng điện đó và bình tĩnh mời hấn ta cà phê được chứ? Gã đàn ông đó khiến máu John hóa đá.

Nhưng giờ cô đã an toàn trong vòng tay anh, điều quý giá nhất trong cuộc đời anh. Cô đã nói rất nhiều về danh tiếng ‘kẻ sát gái’ của anh và những người phụ nữ trong quá khứ vẽ-vang của anh; cô thậm chí còn gọi anh là kẻ phụ tình. Nhưng cô mới thật là kẻ phụ tình, với ánh mặt trời trong mái tóc và đôi mắt mang màu xanh của mùa hè, người phụ nữ vàng mà anh không bao giờ có thể quên được, ngay cả khi cô không bao giờ trở lại trong cuộc đời anh. Beckman đã bị ám ảnh bởi cô, phát điên khi hấn ta đánh mất cô, và lần đầu tiên John nghĩ rằng anh có thể hiểu được điều đó. Anh cũng sẽ không thể sống được, nếu anh đánh mất Michelle.

“Anh tổn thọ mất 20 năm cuộc đời khi đọc thấy lời nhắn của em,” anh gầm gừ trong tóc cô.

Cô nín lấy anh, không muốn buông ra. “Anh đã tới nhanh hơn em mong đợi đấy,” cô hỗn hển thở, vẫn đang khóc nức. “Edie hấn đã dậy sớm.”

“Không, anh dậy sớm. Em không ở trên giường với anh, vậy nên anh bắt đầu đi tìm em. Nếu không, bọn anh đã không thể tới đây kịp lúc. Chờ Edie hấn sẽ là quá muộn.”

Andy Phelps thở dài, nhìn quanh căn bếp hỗn độn. Sau đó, anh ta tìm thấy một chiếc tách trong tủ bếp và tự rót cho mình một ly cà phê. Anh ta nhắm mắt khi nhắm nháp nó. “Cái thứ này thật tửm. Nó có vị như những gì chúng tôi có ở chỗ làm. Dù sao thì, tôi nghĩ tôi vẫn đang mặc đồ ngủ bên dưới đồng quần áo này đây. Khi John gọi tôi đã không có thời gian thay đồ, nhưng tôi không dành thời gian mà nghĩ đến việc đó nữa.”

Họ đều nhìn về phía anh ta. Anh trông vẫn đang ngái ngủ, và chắc chắn không mặc đồng phục. Anh đang mặc quần jean, áo thun, giày chạy, không mang tất. Anh ta có mặc bộ đồ hóa trang hình đười ươi thì cô cũng chẳng quan tâm.

“Tôi cần hai người thực hiện vài báo cáo,” anh nói.

“Nhưng tôi không nghĩ chuyện này sẽ được xử theo lối thông thường. Từ những gì tôi biết, hấn ta sẽ không bị đánh giá tâm thần thông thường.”

“Không,” Michelle đồng ý bằng giọng hơi khàn “Anh ta sẽ không.”

“Chúng tôi có phải làm báo cáo ngay bây giờ không?” John hỏi. “Tôi muốn đưa Michelle về nhà một lúc đã.”

Andy nhìn cả hai người. Michelle đang hoàn toàn trắng bệnh, và John trông còn tệ hơn nữa. Anh vẫn chưa lành hấn từ sau vụ tai nạn khi bánh lái đập thẳng vào mặt. “Không, đi đi. Chiều đến cũng được.”

John gật đầu và đưa Michelle ra cửa. Anh trưng dụng chiếc xe tải của Nev, và giờ anh đang dẫn cô tới đó.

Đó là hành trình ngắn ngủi trong im lặng trở về trang trại. Cô lặng lẽ trèo ra khỏi xe, không thể tin được mọi chuyện đã kết thúc. John đứng đưa cô trong vòng tay anh và đưa cô vào nhà khi cánh tay anh vòng chặt quanh người cô. Họ không nói lời nào với bất kỳ ai, kể cả Edie, bà đang nhìn họ với đôi lông mày nhướn cao, anh đưa cô thẳng lên lầu và phòng ngủ của họ và đá cánh cửa đóng lại sau lưng.

Anh đặt cô lên giường như thể cô thật dễ vỡ, sau đó đột ngột nâng cô lên áp vào anh lần nữa. “Anh có thể giết em vì khiến anh sợ đến thế,” anh thì thầm, dù anh biết rằng anh chẳng bao giờ có thể làm tổn thương cô. Cô cũng biết thế, bởi cô đang ôm anh gần vào hơn nữa.

“Chúng ta sẽ kết hôn ngay lập tức,” anh ra lệnh bằng tông giọng khắc nghiệt đòi hỏi. “Anh đã nghe thấy một phần những gì hần ta nói, và có lẽ hần ta nói đúng rằng anh không thể cho em tất cả những sự xa hoa mà em xứng đáng, nhưng thế có Chúa anh sẽ cố gắng mang lại hạnh phúc cho em. Anh yêu em quá nhiều để để em rời xa.”

“Em chưa nói bất cứ điều gì về việc sẽ đi cả,” Michelle phản đối. Kết hôn ư? Anh muốn kết hôn sao? Đột ngột cô ngẩng đầu lên và tặng anh một nụ cười rực rỡ, nụ cười gần như khiến anh ngừng thở.

“Em cũng chưa hề nói về việc sẽ ở lại.”

“Sao em có thể chứ? Đây là nhà của anh. Điều đó phụ thuộc vào anh mà.”

“Chết tiệt cái lối cư xử lịch sự đó,” anh quát. “Anh gần như phát điên lên, tự hỏi em có thật sự hạnh phúc không.”

“Hạnh phúc sao? Em phát ốm vì nó. Anh đã đưa ra đề nghị cùng cái giá phải trả cho nó.” Cô hếch mũi lên với anh. “Em nghe nói máu đỏ trộn lẫn với máu xanh[8] sẽ sinh ra một đứa trẻ rất khỏe mạnh.”

Anh nhìn xuống cô với ngọn lửa đói khát trong đáy mắt. “À, anh hy vọng em thích trẻ con, em yêu, bởi anh có kế hoạch sẽ sinh bốn đứa.”

“Em rất thích trẻ con,” cô nói khi đưa tay chạm vào bụng. “Dù điều này khiến em có cảm giác cực kỳ kinh khủng.”

Trong tích tắc anh trông có vẻ bối rối, và rồi ánh mắt anh trôi dạt xuống. Biểu hiện của anh chuyển hướng thành sự bất ngờ choáng váng, và anh thật sự trông nhột nhạt đôi chút. “Em đang mang thai sao?”

“Vâng. Vào cái đêm anh trở về trong chuyến đi cuối cùng tới Miami đó.”

Một bên trán anh nhướn lên khi nhớ lại đêm ấy; phía bên trái gương mặt anh vẫn còn quá sưng khiến anh không thể di chuyển được nhiều. Và rồi, một nụ cười chậm rãi trượt xuống miệng anh, nâng góc miệng anh lên. “Anh đã bắt cần hơi nhiều,” anh nói với sự hài lòng dễ nhận thấy.

Cô cười lớn. “Vâng, đúng vậy. Anh đã cố tình sao?”

“Ai biết được?” anh hỏi, nhún vai. “Chắc vậy. Chúa biết anh thích ý tưởng đó. Em thì sao?”

Cô vói về phía anh, và anh kéo cô vào lòng, giữ cô trong tay, yêu cảm giác có cô. Cô dụi mặt vào ngực anh. “Tất cả những gì em luôn mong muốn là anh yêu em. Em không cần những thứ đắt tiền; em thích làm việc trong trang trại, và em muốn xây dựng lại trang trại của riêng mình lần nữa, ngay sau khi chúng ta kết hôn. Có mang con anh là... còn hơn cả thiên đường nữa.”

Anh áp má vào mái tóc vàng của cô, nghĩ về việc anh đã cảm thấy khủng khiếp ra sao khi đọc được lời nhắn của cô. Nhưng giờ thì cô an toàn rồi, cô là của anh, và anh sẽ không bao giờ để cô đi mất. Cô sẽ không bao giờ gặp được người đàn ông nào phù hợp với hôn nhân như anh được nữa. Anh sẽ dành phần còn lại của cuộc đời mình cố gắng để nuông chiều cô, và cô vẫn sẽ bình tĩnh làm trái những yêu cầu của anh bất cứ khi nào cô thấy khó chịu, như lúc này đây. Đó sẽ là một cuộc sống dài lâu, yên bình, đầy ắp những công việc nặng nhọc và tiếng thét hạnh phúc của trẻ thơ.

Nó sẽ rất tuyệt.

Ngày cưới của họ là một ngày đẹp trời và đầy nắng, dù ngày hôm trước Michelle đã từ chối tổ chức lễ cưới trong nhà. Nhưng sau vài ngày cơn bão Card đã chuyển hướng và đi vòng như một đàn ong lạc bầy, cuối cùng nó đã quyết định hướng về phía Tây và những đám mây đông cũng biến mất theo, để lại bầu trời trong xanh, thăm thẳm không một gợn mây.

Michelle không thể ngừng mỉm cười khi cô mặc váy. Nếu có bất kỳ lời mê tín phải thận trọng nào rằng sẽ là không may mắn khi chú rể gặp cô dâu trong ngày cưới, cô và John hẳn sẽ có một cuộc sống khốn khổ, nhưng chỉ là cô không thể tin được điều đó. Anh đã không chỉ từ chối ngủ riêng đêm hôm trước, mà anh còn gần như mất bình tĩnh trong vấn đề này. Cô cũng vô cùng muốn ngủ cùng anh ở ngay nơi cô thuộc về, và đã như vậy. Truyền thống có thể ném xuống địa ngục ở bất cứ nơi nào anh có liên quan, nếu nó có nghĩa rằng họ phải ngủ riêng. Cô đã nhận thấy rằng anh không sẵn sàng để cô vượt khỏi tầm mắt kể từ buổi sáng họ bắt được Roger, vì vậy cô hiểu.

Sự bình tĩnh khi tiếp nhận cái tin anh sắp làm cha chỉ là giả tạo, cú sốc đó là quá nhiều sau buổi sáng đầy-biến-động kia. Thực tế đó đã đập vào anh đêm hôm đó, và Michelle thức giấc để thấy anh đang siết chặt ngực cô vào ngực anh, mặt anh vui trong tóc cô và cơ thể anh run lẩy bẩy, trong khi anh thì thào đi thì thào lại, “Một đứa con, Chúa ơi, một đứa con.” Bàn tay anh vuốt ve bụng cô như thể anh không thể tưởng tượng được con anh đang lớn dần lên bên trong cơ thể mảnh mai của cô. Nó trở nên thực tế hơn vào sáng hôm sau khi mà cô không thể giữ cho dạ dày mình thôi cuộn lên, và anh đã ôm lấy cô trong khi cô quá ngén.

Anh nhìn lên, và mộ nụ cười chậm rãi nở trên môi, và rồi nó thấp sáng đôi mắt đen của anh. “Em trông ngon lành đủ để ăn đấy.”

Cô không thể nhịn được cười. “Câu này có nghĩa là em sẽ phải dời lại đám cưới sang ngày mai sao?”

“Không, chúng ta sẽ cưới.” Anh cuối cùng cũng đã mặc xong đồ. “Xoay người lại nào.”

Cô xoay người, và những ngón tay ấm áp của anh chạm vào lưng trần của cô, khiến cô quên cả thở và rùng mình phấn khích. Anh hôn lên phần gáy đang được phơi bày của cô, ôm cô khi sự run rẩy chuyển thành một làn sóng ham muốn. Anh sẽ không cùng cô trong buổi sáng đặc biệt này bởi toàn bộ các truyền thống trên thế giới.

Bộ váy của cô màu xanh xám và vàng lạnh, cùng tông màu với chiếc mũ cô đã chọn để đội. Màu sắc đó làm nổi bật màu tóc rực rỡ màu nắng của cô và khiến cô tỏa sáng, dù rằng đó có lẽ không phải lý do cho màu sắc trên đôi gò má hay ánh lấp lánh trong mắt cô. Đó có thể là do

thời kỳ mang thai, hoặc do chuyện ân ái nóng bỏng. Hay có lẽ chỉ vì cô đang hạnh phúc tuyệt đối.

Anh kéo làn khóa tinh tế trượt qua lớp vải, sau đó cúi xuống vuốt thẳng làn váy của cô. Anh mặc áo khoác trong khi cô tô son môi và cẩn thận đội chiếc mũ lên đầu. Bộ váy vàng duyên dáng phủ dọc phía sau cô. “Chúng ta sẵn sàng chưa nhỉ?” cô hỏi, và lần đầu tiên anh nghe thấy chút lo lắng trong giọng nói của cô.

“Chúng ta đã sẵn sàng,” anh nói chắc chắn, nắm lấy tay cô. Bạn bè họ đều đang chờ trước sân; ngay cả mẹ anh cũng đã đáp chuyến bay từ Miami, một hành động khiến anh ngạc nhiên nhưng dù sao thì, anh cũng đánh giá cao điều đó.

Với cái bóng của Roger Beckman không còn treo lơ lửng trên đầu, Michelle đã thật sự bùng nổ chỉ trong vài ngày. Cho đến khi cô thật sự nỗ lực để đối mặt với Roger, để kết thúc mọi chuyện một lần cho tất cả, cô đã không nhận ra gánh nặng cô đã mang quanh mình. Quá khứ đen tối đã bào mòn thần kinh cô, khiến cô luôn phải cảnh giác và phòng thủ, khiến bản thân cô phải từ bỏ quá nhiều thứ. Nhưng cô đã đối mặt với anh ta, và một khi đã làm vậy, cô còn đối mặt cả với quá khứ. Cô không còn bất lực nữa, không còn là nạn nhân của sự đe dọa và bạo hành.

Roger tội nghiệp. Cô không thể không cảm thấy thương tiếc cho anh ta, dù anh ta đã khiến cuộc đời cô trở thành địa ngục. Với sự khẳng khái của cô, John và Andy đã sắp xếp để Roger được kiểm tra sức khỏe ngay lập tức, và cũng không mất quá nhiều thời gian để bác sĩ làm vài xét nghiệm. Roger thật sự bị thoái hóa não, tuy chậm nhưng bệnh không ngừng tiến triển.

Anh ta sẽ không bao giờ có thể khỏe lại, và dần dần sẽ trở nên tệ hơn cho đến khi cuối cùng anh ta cũng sẽ chết trẻ, không còn có thể nhận biết được bất cứ ai hay bất kỳ điều gì. Cô không thể không cảm thấy đau buồn cho anh ta, bởi dù sao anh ta cũng từng là một người đàn ông trẻ tuổi tử tế, tốt bụng. Cô muốn anh ta có vài sự giúp đỡ, nhưng các bác sĩ đã kết luận rằng không còn bất kỳ hy vọng nào với anh ta nữa.

John vòng tay quanh người cô, thấy những bóng đen đang lẩn khuất trong ánh mắt cô. Anh không thể chia sẻ sự cảm thông của mình với Beckman được, dù có lẽ anh vẫn sẽ không thể quên được khoảnh khắc khẩu súng lục vung về phía cô trong một thời gian nữa. Có lẽ trong vài thế kỷ nữa.

Anh nghiêng đầu và hôn cô, cẩn thận không làm lem lớp son môi của cô. “Anh yêu em,” anh thì thầm.

Ánh mặt trời trở lại trong mắt cô. “Em cũng yêu anh.”

Anh nắm tay cô quàng lên cánh tay anh. “Kết hôn thôi nào.”

Cùng nhau họ bước xuống cầu thang về phía sân, nơi bạn bè đang chờ đợi và ánh mặt trời đang chiếu sáng rạng rỡ, như để xin lỗi về sự đe dọa của cơn bão ngày hôm trước. Michelle nhìn lên người đàn ông cao lớn bên cạnh cô; cô không hề nghĩ rằng sẽ không còn những trận bão tố trong tương lai của họ, bởi cô sẽ không lùi bước trước tính kiêu ngạo của John, nhưng cô thấy mình đang mong đợi những trận chiến mà họ sẽ có. Những điều tồi tệ nhất đã ở lại phía sau, và nếu tương lai cũng xoay chuyển như thời tiết với những cơn gió giật đột ngột...vậy thì, có làm sao? Nếu cô có thể xử lý được John, cô có thể xử lý bất kỳ điều gì.

Ghi chú:

[1] Incredible Hulk là tên một tác phẩm truyện tranh ăn khách của hãng Marvel Comics do nhà văn Stan Lee và họa sĩ Jack Kirby sáng tạo ra vào tháng 5/1962 và được chuyển thành phim cùng tên năm 2008, nhân vật chính là Hulk- một nhân vật hư cấu, một siêu anh hùng, có dáng người khổng lồ...

[2] Phá là vùng nước mặn có dải đất

[3] Who did it?

[4] Tình báo Hoa Kỳ

[5] Kho vàng lớn nhất nước Mỹ

[6] Ngựa giống

[7] Khoảng 3 mét

[8] Máu quý tộc

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>